

Psalmii- Comentarii de Paul Grobéty

Acest psalm ne îndreaptă din nou gândurile spre perioada împărăției de o mie de ani. Până atunci, lauda „așteaptă în tăcere”, laudă ca-re va răsună cândva în Sion. Desigur, astăzi cântăm cântări de mulțu-mire spre onoarea lui Dumnezeu, spre lauda Mântuitorului nostru, dar atunci se va înălța din Sion, cetatea marelui Împărat, o cântare de laudă din gura tuturor. Dumnezeu este numit aici „Tu, care ascultă rugăciunea”. Ce nume frumos, plin de conținut! Este un nume care vorbește și inimilor noas-tre. Pentru noi, Dumnezeu nu este numai Cel care ascultă rugăciuni-ne, ci și Tatăl care dă un răspuns la rugăciunile noastre. Rămășița credincioasă va înălța multe rugăciuni în timpul marelui necaz. Ei îl vor chema pe Dumnezeu, pentru că știu că El ascultă rugăciunea; strigătul lor, pe care îl auzim în unii psalmi, va fi în sfârșit auzit. Scă-pați pentru totdeauna de dușmanii lor, ei vor intra în împărăția promi-să pentru a savura de atunci înainte binecuvântările acestei împărății. Dumnezeu își va aduce aminte de toate rugăciunile lor înălțate spre El, și la timpul Său cei dreپți vor afla că nicio rugăciune nu este uitată de El. Pe inima lor va fi proslăvirea Împăratului; ei vor dori ca toți oa-menii să vină la El, pentru ca toți să-L onoreze. Nu este și dorința noastră, ca mulți oameni să-L accepte și ca Numele Său să fie astfel proslăvit de cât mai mulți oameni răscumpărați? „Nelegiuirile m-au copleșit.” Aici auzim vocea Mântuitorului la cru-ce. Ce povară mare a luat acolo asupra Sa! El, care nu cunoștea pă-cat, a devenit locțiitorul nostru. Lucrarea Sa a avut un efect imediat: tâlharul a fost salvat imediat în acel loc. Cu privire la cei dreپți din timpul sfârșitului, citim aici: „vei ierta fărădelegile Psalmul 65:1-3noastre”. Iertarea acelor fărădelegi, printre care în primul rând păcatul lepădării lui Mesia, ține încă de viitor.

Fericirea și savurarea, despre care se vorbește în acest verset, țin încă de viitor cu privire la Israel. Cu privire la noi, găsim aici o aplicație. Prin credință ni s-a dăruit bucuria cu privire la alegerea noastră. Ne putem apropia și putem sta în locurile cerești, unde suntem binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească. Dar acest lucru se face, cum am spus, în credință; realitatea ține de viitor. Sufletul nostru este însă săturat deja acum; noi considerăm bunurile acestei lumi gunoi în comparație cu slava ce-rului, care ne așteaptă. Dacă speranța slavei acționează această sta-re în noi, ce va fi Casa Tatălui? A locui acolo unde este Însuși Domnul Isus va fi cea mai mare fericire. Nu avem deja acum motive suficiente pentru a ne bucura foarte mult? Iudeii timpului din urmă vor citi acest psalm și se vor bucura anticipat de slava viitoare.

Cel care ascultă rugăciunea va răspunde alor Săi. El va curăța țara în dreptate prin lucruri înfricoșătoare, judecând pe toți cei care i S-au împotrivit. Înainte de judecata finală, marea popoarelor va urla sub conducerea lui satan, dar Dumnezeu va porunci valurilor și marea se va liniști. Ca urmare a faptelor Sale mari în favoarea poporului Său, pământul va fi binecuvântat din belșug. Creația va fi eliberată de robia stricăciunii (Romani 8.21), de sub această robie sub care a stat de la căderea în păcat. Versetele 9-13 vorbesc despre bogății nemărginite. Blestemul va fi înlăturat de pe pământ; nicio calamitate nu va prejudicia recolta. Dum-nezeu Însuși va înmuia cu ploaie bulgării, va pregăti pământul pentru semănat. „Râul lui Dumnezeu este plin de apă.” Astăzi, râurile sunt când mari, când mici, ele slujesc câteodată la pedepsirea omenirii prin inundațiilor lor; dar râul lui Dumnezeu poartă peste tot binecuvân-tare și rod.

„Strigați de bucurie către Dumnezeu, tot pământul!” De la căde-rea în păcat nu a mai existat niciun timp în care tot pământul să fi strigat de bucurie către Dumnezeu; din contră, urmându-l pe Cain, oamenii s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu. Dar va veni clipa - poate nu este prea departe - când nu numai cei dreپți îi vor aduce laudă și mulțumire, ci tot pământul va cânta gloria Numelui Său.

Numele Său a fost întotdeauna minunat, dar cât de puțini au des-coperit ce conține acest Nume! În ceea ce ne privește pe noi, vedem această glorie numai în măsura în care ne preocupăm cu Persoana care poartă acest Nume (a se compara Isaia 9.6; Judecători 13.18).

În versetul 3 vedem că vrăjmașii Domnului i se vor supune cu lin-gușire. Cuprinși de frică la vederea puterii și a judecăților Sale, se vor face că îl ascultă. Dar Domnul va nimici în fiecare dimineață pe cei răi, „ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nele-giurii” (Psalm 101.8).

Poporul Israel condus în țara sa - semințiile lui Iuda și Benjamin împreună cu celelalte zece seminții - se va gândi la lucrările mari ale lui Dumnezeu. El nu-L va lăuda numai pentru salvarea minunată de dușmanii săi, ci își va aduce aminte și de căile lui Dumnezeu în fa-voarea sa pornind din Egipt. „El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul.” Deși au trecut secole de atunci, Israel nu a uitat că atunci a avut loc salvarea și eliberarea sa din Egipt. Cu privire la salvare există o anumită asemănare între noi și po-popul Israel. Mântuirea noastră a fost făcută înainte cu 2000 de ani pe dealul Golgota și avem dreptul să ne gândim cu mulțumire la această lucrare minunată a dragostei lui Dumnezeu. Așa cum Israel îl va lăuda în viitor pe Dumnezeu pentru salvarea sa, noi ne vom aduce mereu aminte în veșnicie, prin semnele cuielor din mâinile Mân-tuitorului nostru, de prețul pe care El l-a plătit pentru salvarea noas-tră și îi vom mulțumi.

În împărăția de o mie de ani, Israel nu-și va aminti numai de lucrările mari ale lui Dumnezeu, ci și de încercările prin care a fost condus. „Pentru că Tu, Dumnezeule, ne-ai încercat; ne-ai încercat cum se încearcă argintul.”

Încercările reprezintă intenții de dragoste ale lui Dumnezeu cu ai Săi. Toți bărbații lui Dumnezeu, cât și cei pe care El a dorit să-i folo-sească în via Sa, au fost încercați; să privim la Avraam, Iosif, Moise, Daniel și cei trei prieteni ai lui și mulți alții. Dacă ne gândim la apos-tolul Pavel, știm prin câte încercări și necazuri a trecut el (2 Corinteni 4.7-12; 12.7-10).

Dar în cazul tuturor acestor bărbați ai lui Dumnezeu putem constata ceva: cu cât încercarea era mai mare, cu atât mai mult era proslăvit prin aceasta Dumnezeu. Reabilitarea totală a rămășiței lui Israel va fi un rezultat al unei încercări grele, prin care acești iudei credincioși vor fi nevoiți să treacă în timpul necazului cel mare. Dom-nul știe că încercarea este necesară. „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește” (Evrei 12.6).

În versetul 12 recunoaștem că totul vine de la Dumnezeu: duș-manii, focul și apa, dar și înviorarea din belșug. Vedem aici din nou dragostea lui Dumnezeu, atât în încercarea pe care El a permis-o, cât și în rezultatul acestei încercări. Plinătatea acestui rezultat nu va fi descoperită pe deplin aici, jos; dar în fața tronului de judecată al lui Hristos vom remarca cu admirație ce a putut obține Domnul cu disci-plinarea Sa. Atunci vom recunoaște ca acea soră, încercată greu multe decenii: zilele încercării au fost cele mai binecuvântate. O astfel de gândire îi face onoare Domnului și îl conduce pe credin-ciosul care trece prin astfel de zile, la laudă și adorare. Vedem acest lucru ilustrat foarte frumos în versetele finale ale acestui psalm.

Să ne oprim puțin la versetul 18; el conține o învățătură importantă. Credinciosul vede aici că Dumnezeu nu ar fi putut auzi rugăciunea sa, dacă ar fi văzut nelegiuire în inima lui. Dumnezeu dorește curățire de inimă, când ne apropiem de El în rugăciune.

„Acest psalm explică textul din Romani 11.15”, scria J.N.Darby. În acel text citim: „Pentru că, dacă lepădarea lor (adică a iudeilor) este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?” După cum știm din Sfânta Scriptură, Dumnezeu Și-a ales Israelul ca poporul Său dintre toate națiunile. Tot ceea ce nu aparținea de poporul lui Dumnezeu și nu avea nicio legătură cu el, era ca mort. Dar Israelul s-a dovedit nevrednic de binecuvântările divine; el s-a îndreptat spre închinarea la idoli și a pierdut un timp promisiunile prețioase, pe care Dumnezeu dorea să i le dea. Israelul a fost lepădat și, după ce L-a lepădat pe Mesia al său, Dumnezeu S-a îndreptat spre națiuni, cărora li se putea vesti Evanghelia mântuirii (Efeseni 2.11-13). Desigur, în acest psalm nu găsim în primul rând binecuvântările Evangheliei harului, ci mai degrabă rezultatele Evangheliei împărăției, care trebuie să fie vestită tuturor națiunilor. Dar și această Evanghelie se bazează pe lucrarea lui Hristos la cruce.

Acest psalm face referire la timpul în care Israel va locui din nou în țara sa. Atunci, poporul va privi înapoi la calea pe care a fost condus și va exclama: „Binecuvântat să fie Dumnezeu” (versetul 35). Cea care vorbește aici este rămășița. Ea trece cu privirea peste evenimentele care s-au petrecut de când Dumnezeu a adus din nou în țară cele două seminții. Istoria lor se aseamănă în oarecare măsură cu cea a întregului popor, o istorie cu multe încercări.

În Exod 15.17 citim: „Tu îi vei aduce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne.” Acest scop al lui Dumnezeu cu poporul său a fost împlinit parțial când Solomon, prințul păcii, a stat pe tronul lui Israel și a fost zidit templul Domnului (1 Împărați 8). Din versetul citat mai sus se deduce, însă, încă o nădejde cu privire la o împlinire deplină, când va domni adevăratul Prinț al păcii, iar psalmul acesta vorbește despre această împlinire.

Pe lângă cele câteva caracteristici numite deja, acest psalm conține asigurări prețioase, pe care le putem lua și pentru noi. „În sfântul Său locaș, Dumnezeu este tatăl orfanilor și apărătorul văduvelor.” Mai demult soarta văduvelor și a orfanilor era adeseori foarte grea; ei sufereau datorită nedreptății și a durității semenilor lor. Dar Dumnezeu a privit la ei cu îndurare și citim despre două întâmplări în care văduvele au fost ajutate în mod minunat (1 Împărați 17; 2 Împărați 4.1-7). De câte ori nu s-au împlinit de-a lungul timpului cuvintele versetului citat!

Și versetul 6 conține un gând important. Oamenii care nu-L cunosc pe Hristos ca Mântuitorul lor sunt singuri; dar cine a venit la El în credință și Îl urmează, primește „case și frați și surori...” (Marcu 10.30). El devine un membru al marii familii a lui Dumnezeu. Cine sunt cei încâtușați? Nu sunt tocmai cei pe care diavolul îi ține sub puterea sa? Domnul Isus îi conduce afară la fericirea și la libertatea copiilor lui Dumnezeu.

Versetele 7-8 vorbesc despre călătoria prin pustiu a poporului Israel. Ploaia este o imagine a binecuvântării, pe care Dumnezeu o lasă să cadă pe pământ. Această binecuvântare i-a fost mereu pusă la dispoziție, dar poporul nu a fost întotdeauna vrednic de această binecuvântare. Și totuși, ce har! Când era obosit, Dumnezeu îl ridica mereu!

Nu am trăit și noi astfel de momente? Poate câteodată am fost fără putere și la pământ, dar El S-a îndurat de noi și, prin Cuvântul Său, ne-a dat îmbărbătare și putere pentru o altă bucată de drum. „Tu ai pregătit, în bunătatea Ta, bunuri pentru cel întristat.” Ajutorul vine întotdeauna de la El.

Versetul 18 îl găsim parțial în Noul Testament (Efeseni 4.8), unde se vorbește despre darurile pe care le-a dat Hristos oamenilor. Aici avem deci o profeție care Îl are pe Hristos ca subiect. Când L-a învins pe diavolul la cruce, „a robii robia”; cu alte cuvinte: El a dezarmat pe acela care ține oamenii în lanțurile sale.

În versetele 24-27, psalmistul descrie o procesiune festivă în orașul împăratului, probabil la începutul împărăției de o mie de ani. În continuare găsim o explicație a versetului 3 din Psalmul 66: „Din cauza mărimii puterii Tale, vrăjmașii Tăi Te linguesc.” Cuprinși de teamă, vor aduce cadouri împăratului: „fiecare se va supune oferind bucați de argint”. Mai departe citim: „Cei mari vor veni din Egipt.” Atunci se va împlini profeția din Isaia 19.23-25. Împărățiile pământului nu vor mai urzi și duce la îndeplinire planurile lor egoiste, așa cum se petrece, din nefericire, astăzi în lume. Toate privirile vor fi îndreptate spre Ierusalim, pentru că această cetate va fi în împărăția lui Hristos sediul conducerii centrale asupra întregului pământ.

Dar vedem aici nu numai supunere, ci și o bucurie generală. „Cântați lui Dumnezeu, împărății ale pământului, cântați psalmi Domnului.” În încheiere auzim ceva despre mărirea și puterea Sa și toți vor intona cântarea de laudă: „Binecuvântat să fie Dumnezeu!”

În acest psalm este prezentat Hristos pe calea Sa de suferință, în mod deosebit în orele de la Ghetsimani până la cruce. Pentru a descrie aceste suferințe, Duhul Sfânt a folosit un bărbat, care el însuși a trecut deseori prin apele durerilor. David a suferit mult. Dar citind acest psalm vom remarca imediat că suferințele numite aici au trecut cu mult peste ceea ce a suferit David. Trebuie să remarcăm de la început că între acest psalm și Psalmul 22 există o deosebire importantă, chiar dacă amândoi psalmii vorbesc despre suferințele Domnului. În Psalmul 22 este vorba despre suferințele din partea lui Dumnezeu, adică este vorba despre suferințele Sale de ispășire; aici însă este vorba despre ceea ce a suferit din partea oamenilor. Și evangheliștii relatează despre aceste suferințe, dar nu vorbesc despre simțămintele pe care le-a avut când a fost prins și condamnat de dușmanii Săi, pentru că sosise ceasul Său. Ce a însemnat pentru inima Sa plină de dragoste faptul că unul dintre ucenicii Săi L-a vândut? Cât de amar a fost totul! Isus a fost Cel curat, Cel desăvârșit; El n-a cunoscut păcat (2 Corinteni 5.21). Dar în Ghetsimani a văzut adâncul apei, prin care trebuia să treacă. În fața Lui era paharul pe care i L-a dat Tatăl să-l bea; atunci a început să Se întristeze și să Se tulbure adânc (Matei 26.37-39). Bănuim că acele cuvinte pline de durere din primele două versete ale acestui psalm exprimă tulburarea sufletului Său în grădina Ghetsimani. Crucea, cu toate chinurile ei și cu toată rușinea ei, era în fața Lui; El, Cel sfânt și drept, trebuia să fie pus în numărul celor fărădelege. El a privit în abisul stricăciunii inimii omenești a celor care erau pe punctul de a pune mâna pe El. Ceasul Său sosise, de aceea nimic nu-i mai reținea de la împlinirea planurilor lor rele. Satan, cu toată puterea sa, stătea în spatele acelor oameni și Isus a putut să le spună: „...acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53). Ei erau unelte în mâna marelui împotrivor al Domnului – o coaliție a celor care Îl urau fără temeii.

Așa cum am spus deja, în acest psalm este vorba despre suferințele Domnului Isus care i-au fost cauzate de oameni. Cum să înțelegem versetul 5? Hristos ocupă aici locul marelui preot, care mărturiște păcatele poporului Său (a se vedea Levitic 16.21). El însuși era fără păcat, dar El a făcut păcatele poporului (dar și ale noastre) ca fiind ale Sale, pentru a le putea purta. În versetul 6, El Se gândește la cei care nădăjduiesc în salvarea Domnului. Care sunt oare sentimentele lor având în vedere această mare oară adusă Domnului? Nu ar fi dată de

rușine credința lor pri-vind această privilegii? Și aici, Domnul nu S-a gândit în primul rând la Sine, ci la cei pe care îi iubea. În grădina Ghetsimani, la prinderea Sa, El le-a spus persecutorilor: „...dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă” (Ioan 18.8). Din conținutul versetelor 7-9 recunoaștem ce L-a costat pe Isus să împlinească voia Dumnezeului Său. Tocmai această ascultare a dus la o prăpastie adâncă între El și popor.

Versetul 10 se referă la lacrimile vărsate de Isus, când a umblat aici jos. În Evangheliile găsim numai două situații în care El a plâns (Luca 19.41; Ioan 11.35). Dar dacă deschidem la Psalmul 102, care vorbește tot despre Hristos, vom citi: „Pentru că am mâncat cenușă ca pâine și mi-am amestecat băutura cu lacrimi.” Pâinea și apa fac parte din nevoile zilnice ale omului. Dacă permitem limbajului simbolic al acestui verset să ne vorbească, atunci putem deduce de aici că Domnul nostru a plâns deseori. Tot ce era în jurul Său trezea în inima Sa întristare: suspinul creației (Romani 8.20-22), nedreptatea și răuta-tea oamenilor din jurul Său, atât ura și împietrirea inimilor lor, cât și necredința lor cu privire la trimiterea Sa ca Mesia. El umbla trist, dar durerea inimii Sale și postul Său au fost interpretate greșit de împotrivorii Săi. Astfel, aceste versete ne oferă o privire în suferințele sufletești ale Mântuitorului nostru.

Isus a fost un om ca noi, dar fără păcat. El a simțit durerea și ne-cazul cum le simțim noi, totuși cu deosebirea că simțurile noastre sunt atenuate prin păcat, în timp ce El, datorită ființei Sale sfinte, simțea și recepta totul mult mai puternic decât noi. În acest psalm stă în fața noastră Omul desăvârșit. În necazul Său, a simțit nevoia să Se îndrepte în rugăciune spre Dumnezeu Său. „Scoate-mă din noroi, și să nu mă mai afund! Să fiu scăpat de cei care mă urăsc și din adâncimile apelor!” Din Evangheliile știm că Isus a fost urât de oameni (a se vedea Ioan 7.7; 15.18, 24, 25); dar aici recunoaștem cât de mult a simțit inima Sa iubitoare această ură. Vrem să subliniem că ceea ce a simțit Domnul nostru nu a fost numai ceva trecător; El a suferit întotdeauna datorită urii oamenilor, iar ei nu s-au odihnit până nu L-au condamnat la moarte pe cruce.

Orele de la Ghetsimani până la cruce au adus măsura cea mai mare de ură, dispreț și rușine asupra Mântuitorului nostru. De la Irod și mai marii poporului până jos la slujitorii și răufăcătorii răstigniți împreună cu El, toți L-au acoperit cu ocară și dispreț. Nimeni nu i-a acor-dat milă. Ce a simțit El atunci, ne spune Duhul Sfânt prin cuvintele: „Ocară mi-a frânt inima și sunt copleșit.” Aici Îl vedem la cruce, dar cu excepția celor trei ore de întuneric, în timpul cărora El a fost Locțiitorul nostru sub judecata lui Dumnezeu. În necazul Său și în suferința Sa a așteptat mângâietori, dar nu s-a găsit niciunul care să-L înțeleagă. Când le-a vorbit ucenicilor Săi despre calea suferinței Sale spre Ierusalim, ei nu au înțeles ceea ce-L mișca, ci s-au preocupat cu problema care era cel mai mare între ei. Nu după mult timp, a fost vândut de unul dintre ei, iar un altul s-a lepădat de El. Și acestea le-a simțit amar Domnul și Mântuitorul nostru.

Chiar dacă găsim în acest psalm expresia simțămintelor lui Hristos pe drumul suferinței Sale aici jos, trebuie totuși să fim atenți la verse-tele 22-28. În aceste versete Hristos Se face una cu suferințele rămășiței în timpul necazului înainte de ridicarea împărăției de o mie de ani. Acei iudei greu încercați se vor îndrepta spre Dumnezeu, conform duhului legii, după cum rezultă din versetele amintite. Dar ca Salvator al nostru, Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34). După ce S-a rugat: „mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă ridice pe înălțime!”, auzim lauda Sa după ascultarea rugăciunii. Cuvintele de încheiere ale acestui psalm au o anumită asemănare cu cele ale Psalmului 22. Calea suferinței Mântuitorului s-a sfârșit, iar „cei blânzi”, adică ai Săi, intră în bucuria Celui care a suferit atât de mult din cauza lor.

În acest psalm (cu excepția versetelor 2 și 3) recunoaștem simță-mintele unui suflet care trece printr-o încercare. Cât de numeroși sunt credincioșii care pot spune ca psalmistul: „Dar eu sunt întristat și să-rac”! Unul este orb și pe deasupra surd; un altul este paralizat, depin-de complet de ajutorul altcuiva; alții suferă de boli incurabile etc. Ferice de sufletul care în mijlocul unei astfel de mâhniri nu privește la sine și la stare sa, ci se ridică peste împrejurări și caută refugiul la Dumnezeu. Autorul încercat al acestui psalm are o stare de inimă neobișnuită. El se gândește la alții și spune: „Toți cei care Te caută să se vese-lească și să se bucure în Tine.” Este un câștig pentru suflet când, în mijlocul încercărilor, poate să nu privească la sine, ci chiar să aibă în vedere bunul mers al altora. În acest sens, Domnul Isus este un exemplu pentru noi. În loc să Se gândească la Sine și la suferințele Sale, El S-a îngrijit mereu de ceilalți.

La fel ca psalmistul, suntem înconjurați de diverse pericole. Dacă privim în jurul nostru, vedem dușmanii creștinismului, oameni folosiți de satan ca unelte pentru a ne îndepărta dacă este posibil de pe ca-lea cea dreaptă. Observăm în noi înșine că inima noastră înclină spre pofta cărnii, spre pofta ochilor și spre trufia vieții (1 Ioan 2.16), lucruri care devin ușor o cursă pentru noi, dacă nu veghem. Având în vedere astfel de dușmani, atât din exterior, cât și din interior, cărora nu le putem face față, avem nevoie de un refugiu, unde ne putem ascunde. Psalmistul spune: „Fii pentru mine stânca de locuit, la care să alerg întotdeauna.” Avem nevoie de această protecție în fie-care clipă a zilei, pentru că satan este mereu la pândă și încearcă să ne facă rău. Dar refugiuul nostru este Domnul, iar noi avem dreptul să căutăm mereu apropierea Sa; acolo suntem în siguranță. Autorul acestui psalm avea o încredere neclintită în Dumnezeul său, ceea ce exprimă în versetul 14: „Dar eu voi spera întotdeauna și Ți voi aduce neîncetat toate laudele Tale.”

„Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețea mea.” Aici vorbește un om temător de Dumnezeu, care nu trece nepăsător pe lângă străduin-țele lui Dumnezeu pentru el. Din contră, el pare să se bucure că Dum-nezeu l-a luat în școala Sa. Da, mulțumiri să-i fie aduse Domnului: El ne educă și pe noi! Ce s-ar alege de noi, dacă ne-ar lăsa în voia noastră? Iacov și David sunt două exemple ale educației lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi. Primul, fără să-L întrebe pe Dumnezeu, a mers propriul său drum; dar Dumnezeu nu l-a pierdut din vedere și până la urmă a trebuit să-i lungeze articulația șoldului. „Și răsărea soarele peste el când trecea de Peniel; și șchiopăta din șoldul său” (Geneza 32.25, 31). Acest eveni-ment a adus o cotitură binecuvântată în viața lui Iacov; el a învățat de-pedența de Dumnezeu și a devenit un adevărat închinător. În această poziție dorește Domnul să-i aducă pe toți ai Săi. În David avem un credincios care de asemenea a fost învățat de Dumnezeu; ca urmare a temerii sale de Dumnezeu, educația a adus unele roade prețioase spre slava lui Dumnezeu.

În legătură cu acest psalm dorim să prezentăm cititorilor o scurtă observație a unui comentator deosebit: „Perioada de necaz a rămă-șiței, care ne-a preocupat până acum, atinge aici un rezultat minunat, și anume domnia lui Hristos asupra poporului Său și asupra națiunilor. Această domnie este prezentată imaginar prin împărăția lui Solomon. Acest psalm este unul dintre puținii psalmi care vorbesc despre Dom-nul în arătarea Sa ca Împărat al dreptății și al slavei, pentru că de obi-cei psalmii ne conduc de altfel numai până la intrarea în împărăția de o mie de ani.” Gloria descrisă în acest psalm se referă atât la împărat, cât și la împărăție. Atunci se vor împlini toate promisiunile cu privire la Israel, iar acest popor va ști că nicio iotă din ceea ce au profețit profeții nu a fost uitată de Dumnezeu. Suntem îmbărbătați și înviorați văzând că tot ce a promis Dumnezeu se împlinește negreșit. Și ceea ce ne pri-vește pe noi, credincioșii din timpul de acum, se va împlini în totul.

Versetul 6 prezintă într-un limbaj simbolic cât de binecuvântată va fi domnia lui Mesia. Inima se bucură când citește: „În zilele lui, cel drept va înflori... până nu va mai fi luna.” Astăzi ni se pare că cei care înfloresc și au succes, sunt copiii acestei lumi (a se vedea Psalmul 73.3-9). În

schimb, partea celor credincioși, în acest timp, sunt dureri de tot felul, așa cum ni se arată foarte clar în prima epistolă a lui Petru, unde apar aproape de douăzeci de ori expresii cu referire la aceasta. Dar noi știm că binecuvântările noastre sunt de natură cerească; noi suntem „binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3).

Ce binefacere pentru suflet să vadă ceea ce îl caracterizează pe împăratul gloriei: „Pentru că el va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor” (a se vedea și versetele 13 și 14). Această îndurare față de cel apăsător reprezintă onoarea și cinstea Sa. Ce deosebire față de ceea ce se petrece astăzi pe pământ!

Sub conducerea Împăratului dreptății și a păcii, pământul va fi binecuvântat cu bunătați, de care n-au avut niciodată parte oamenii. Satan, care a distrus creația lui Dumnezeu, va fi legat pentru o mie de ani și nu va mai fi niciun blestem (Apocalipsa 20.1-3). Atunci, cerul va fi într-o legătură strânsă cu pământul (Osea 2.21-22); de aceea va fi „belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul” (a se vedea și Amos 9.13; Ioel 2.21-27 și altele). În acel timp, „lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș” (Isaia 11.6). Suspînul creației (Romani 8.19-22), care este perceptibil de la căderea în păcat, va înceta pentru totdeauna. Acea binecuvântare nu va fi însă numai în țara Canaan, ci „tot pământul să fie plin de gloria Lui! Amin, da, amin!”

Acest psalm face parte din cea de-a treia carte a psalmilor. Marele subiect al acestei cărți nu mai este rămășița lui Iuda, așa cum am văzut până acum în cele două cărți tratate, ci poporul Israel format din cele douăsprezece seminții. Primul verset este introductiv pentru înțelegerea întregii cărți: „În adevăr, Dumnezeu este bun față de Israel.” Dar psalmistul adaugă: „față de cei cu inima curată”. Așa cum exista în Iuda o rămășiță, ea exista și în Israel, fiind formată din oameni te-mători de Dumnezeu. Asaf, care a scris acest psalm, prezintă această rămășiță; în același timp, el vorbește ca reprezentant al acesteia. Pe lângă această privire de ansamblu, aici găsim o învățătură utilă pentru noi. Asaf a fost un om credincios; dar el a făcut o greșală, care apare deseori și la noi: a început să-i invidieze pe cei aroganți, pe oamenii cărora le mergea bine din punct de vedere material. Care a fost starea interioară a lui Asaf, când a comparat poziția sa cu bunăstarea acestor oameni? El însuși ne dă răspunsul în versetele 21 și 22.

Aici vedem încercările unui om drept, a cărui credință a scăzut foarte mult. El s-a lăsat atras în observarea bunăstării celor fărăde-lege - o pierdere mare de timp și o lucrare inutilă. Astfel, dușmanul l-a condus la o concluzie periculoasă: „În adevăr, în zadar mi-am curățit inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție.” Atât de departe poate ajunge un credincios, dacă nu se lasă învățat de Dumnezeu. Ne gândește acum în mod deosebit la tinerii credincioși. Cât de mare este pentru ei pericolul de a imita sau de a face la fel ca lumea multe lucruri, pentru a atinge un anumit scop, stabilit de ei înșiși! Rămâne Dumnezeu indiferent față de o astfel de gândire? El ne iubește prea mult, ca să ne lase în voia noastră proprie. În acest psalm, El ne dă un exemplu despre educația Sa în favoarea unuia dintre ai Săi. Străduințele Sale se îndreaptă spre conducerea copilului Său în locul sfânt; numai acolo, copilul Său va învăța să judece bine lucrurile, atât cu privire la sine, cât și cu privire la cei răi.

Versetele 14 și 26 indică spre o încercare dureroasă. De ce l-a condus Dumnezeu pe acest om credincios, care „și-a spălat mâinile în nevinovăție”, pe un astfel de drum? Asaf a evitat răul și a exercitat dreptatea; dar Dumnezeu a văzut în inima sa o rădăcină rea, care trebuia distrusă, și anume invidia față de cei care aveau succes și se îmbogățeau. Nu este suficient ca un credincios să fie în exterior pe un nivel moral înalt; Domnul dorește ca și inima noastră, viața noastră interioară să fie în concordanță cu gândurile Sale. Pe acest teren, în viața lui Asaf era o lacună, iar Dumnezeu dorea să-l facă să cugete la acest lucru. Nu vedem aici dragostea, răbdarea și harul lui Dumnezeu? El s-a străduit să alunge nemulțumirea din viața acestui om drept și să-i dea în schimb adevărata fericire în inimă. Acest scop a putut fi atins numai când Asaf a intrat în locul sfânt al lui Dumnezeu. În acel loc sfânt, trebuia să i se deschidă ochii săi interiori.

În gândurile lui Asaf a avut loc o schimbare decisivă. Invidia cu privire la cei aroganți și la cei răi a dispărut, pentru că în locul sfânt al lui Dumnezeu a primit lumină cu privire la viitorul acestor oameni. Nu simțim deseori o lipsă cu privire la o judecare sănătoasă a lucrurilor și a oamenilor? De unde vine această lipsă? Nu stăm în locul sfânt al lui Dumnezeu; cu alte cuvinte: nu ne preocupăm suficient cu Cuvântul Său și neglijăm părtășia cu Domnul - două lucruri care ne pot da lumină și învățătură divină. Asaf a putut face o astfel de experiență binecuvântată. Înainte, ini-ma sa era amărâtă: „eram prost și nu știam, eram ca o fiară înaintea Ta”. Aceste expresii dure descoperă o stare foarte nefericită. Dar după ce a fost în acel loc binecuvântat, a avut o privire clară asupra lucrurilor din jurul său. Să punem la inimă învățătura aceasta!

Transformarea pe care o găsim aici, ne îndreptățește să întrebăm ce a putut produce o astfel de schimbare. Înainte, Asaf era nefericit și nemulțumit, îi invidia pe cei aroganți și răi, iar acum toată indignarea dispăruse de la el. Mai mult decât atât, el spune: „Pe cine am eu în ceruri? Și n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine.” Încercarea sa nu a încetat, pentru că el spune: „Carnea mea și inima mea se tocesc...” Împrejurările sale exterioare nu s-au schimbat, dar el a descoperit ce este Dumnezeu pentru el, iar aceasta era ceea ce îi dădea pace, odihnă și mulțumire. Ne amintim de textul din 1 Timotei 6.6: „Dar evlavia cu mulțumire este mare câștig. Pentru că nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea.” De când a intrat în locul sfânt al lui Dumnezeu, bunurile acestei lumi și-au pierdut forța de atracție pentru Asaf. Acest om drept ne indică drumul spre mulțumire, și ceea ce este mai important, spre adevărata bucurie în Domnul. Dacă am compara acest psalm al lui Asaf cu Psalmul 23 al lui David, găsim ca punct central un subiect comun, și anume locul sfânt. Acești doi bărbați au cunoscut și au apreciat acest loc, dar au venit pe căi diferite acolo. David a stat deja la începutul vieții sale în locul sfânt al lui Dumnezeu. Înainte de a fi nevoit să se refugieze în pustiu, a cunoscut acest loc sfânt. În schimb, Asaf a trebuit să fie condus într-acolo, ceea ce rezultă clar din versetul 16. După ce a stat în locul sfânt al lui Dumnezeu, îl vedem pe Asaf la fel de fericit ca David; dar cât timp prețios a pierdut, când i-a invidiat pe cei aroganți! Nu este calea lui Asaf adeseori calea noastră? Domnul vede ne-mulțumirea noastră, iar pentru a ne elibera de aceasta, face să vină asupra noastră o încercare, pentru a-l cunoaște mai bine pe El și dragostea Sa. El dorește să ne aducă acolo, încât să spunem: „Dar pentru mine este bine să mă apropiu de Dumnezeu.”

Aici, Asaf este unealta în mâna lui Dumnezeu, pentru a exprima în cuvinte plângerea rămășiței lui Israel în timpul sfârșitului. Aici este vorba despre toți oamenii fideli din întregul popor format din cele douăsprezece seminții. Cu ocazia întoarcerii în țara părinților înainte de ridicarea Împărăției de o mie de ani, Dumnezeu va face o deosebi-re între Iuda și Beniamin (iudeii) și cele zece seminții. Primii doi sunt cei care s-au lepădat de Mesia; cele zece seminții, care erau atunci în prizonierat, sunt nevinovate cu privire la această faptă groaznică. Dar ele nu vor scăpa de judecăți, pentru că și ele au nevoie de curățire, înainte de a avea parte de binecuvântările Împărăției de o mie de ani. Necazul lor va fi însă diferit de cel al iudeilor, care l-au răstignit pe Mesia al lor. Conform cuvintelor lui Asaf din acest psalm, pedeapsa va consta în parte din faptul că templul, locul închinării, va fi distrus și că Dumnezeu nu va mai putea locui ca odinioară în mijlocul poporului Său. Din punct de

vedere istoric, distrugerea templului a avut loc deja sub Nebucadnețar (a se vedea 2 Cronici 36.17-21).

Ierusalimul cu templul și altarul erau pentru Israel imaginea pre-zenței lui Dumnezeu în mijlocul său. Cât de dureros trebuie să fie acum pentru cei fideli din popor, când văd că orașul este călcat în picioare de dușmani, iar templul este numai o ruină! Nu mai există nici profeți, care, ca odinioară, comunicau poporului Cuvântul lui Dumnezeu și puteau da un răspuns la întrebarea: „Până când?” Este uimitor să privim credința acestei rămășițe. În ciuda apăsării dușmanului și deși legătura cu cerul va fi întreruptă, acești oameni drepti nu vor renunța la încrederea lor. Ei vor ține cu tărie la adevărul că Israel este un popor salvat din Egipt și îi vor aduce aminte lui Dumnezeu de minunile pe care le-a făcut El pentru ei. Ei vor ține tare la promisiunile Sale și vor trăi cu convingerea că El Se gândește la ei și îi va conduce afară din înfrustarea lor. Interesul pentru locașul sfânt și încrederea în Dumnezeu, pe care o vestesc acești credincioși aici, trebuie să ne impresioneze foarte mult.

Primul verset din acest psalm ne oferă un rezumat al gândurilor autorului psalmului, după ce a văzut căile lui Dumnezeu cu cei mân-dri. Chiar dacă acești oameni au succes în lume și se înalță, el vede în locașul sfânt al lui Dumnezeu sfârșitul acestor oameni. Pentru el este important să poată savura părășia cu Dumnezeu său. În urmă-toarele versete vedem pe de o parte pe Dumnezeul înălțat, Judecăto-rul pământului, iar pe de altă parte pe fiii oamenilor. Va veni timpul când El îi va judeca cu dreptate. În sfârșit va ședea pe scaunul de judecată un Judecător incoruptibil, iar niciunul nu va rezista, dacă nu L-a primit pe Isus ca Mântuitorul său personal. Înainte de a avea loc această judecată, tuturor oamenilor li se adresează atenționarea Sa: „Am zis celor mândri: Nu vă îngâmfăți! Și celor răi: Nu ridicați cornul!” În îndurarea Sa, Dumnezeu atenționează până în ultima clipă, pentru că El dorește „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.4). Cât de mult dorim, ca toți să recunoască acum cu cine au de-a face și să se lase salvați cât timp mai este ziua harului!

Am amintit deja că a treia carte a Psalmilor nu mai are ca subiect exclusiv cele două seminții luda și Beniamin, ci întregul Israel: „Dum-nezeu este cunoscut în luda, Numele Său este mare în Israel.” Aici vedem în chip profetic poporul, unit în țara sa, format din cele două-sprezece seminții. Judecata asupra națiunilor a fost executată (Apo-calipsa 19.11-21) și toți cei înfrustați de pe pământ au fost salvați. Dumnezeu va locui din nou în mijlocul poporului Său: „cortul Său este în Salem, și locuința Lui în Sion”. Versetele 3-9 exprimă gândurile acelor înfrustați salvați; ei vor privi cu admirație la judecățile lui Dumnezeu și vor putea savura roada suferințelor și lipsurilor lor. În perioada în care marea masă a poporului îl va urma pe anticrist, ei vor fi disprețuiți de toți și nevoiți să sufere necazuri mari. Dar vor putea să vadă că nu au ținut în zadar în credințioșie la Mesia al lor. Putem face aici o comparație cu cei care trebuie să sufere astăzi datorită credinței lor. În curând va veni clipa, în care vor vedea și ei salvarea lui Dumnezeu.

Aici recunoaștem gânduri asemănătoare cu cele din Psalmul 73, care a fost scris tot de Asaf. În ambii psalmi, în prima jumătate a psal-mului, autorul prezintă comparații, dar care de cele mai multe ori nu sunt spre promovarea credinciosului. Fie că se gândește în Psalmul 73 la prosperitatea oamenilor îngâmfăți și se compară cu ei, fie, cum este în cazul acestui psalm, constată cu dor, că zilele de odinioară erau mai bune decât cele prezente – totul este o lucrare neroditoare. Aici, Asaf ne este un exemplu de avertizare. După ce și-a continuat un timp gândurile sale triste, recunoaște: „aceasta este slăbiciunea mea”.

Apoi dă gândurilor sale o altă direcție: el vrea să privească la lu-crarea lui Dumnezeu și să cugete la faptele Sale. Din acest moment intervine o schimbare fericită. Aici, ca și în Psalmul 73, această schimbare a fost posibilă numai după ce s-a gândit la Dumnezeu în locașul Său cel sfânt. În acest loc sfânt se găsește piatra divină de în-cercare, unde pot fi măsurate căile de altădată și căile actuale ale lui Dumnezeu.

Acest psalm este împărțit în două părți: în prima jumătate, verse-tele 1-9, îl vedem pe Asaf trist; nu se vede nicio rază de lumină, nicio rază de speranță. Dar din versetul 10 strălucește din nou lumina. Este același Asaf care îl auzim aici vorbind, dar el este schimbat. Înainte a văzut totul din latura negativă, acum însă lucrurile îi apar în razele de soare ale puterii și bunății lui Dumnezeu.

Nu ne asemănăm deseori cu Asaf, așa cum ne este prezentat aici? Cât de ușor tindem, când vine o încercare asupra noastră, să deznădăjduim și uităm că Tatăl nostru ne iubește tot atât de mult acum, ca în zilele când din exterior ne mergea bine. Când ajungem în acest pericol, să intrăm în locașul cel sfânt al lui Dumnezeu. Acolo vom recunoaște că El ne educă și ne disciplinează din dragoste, iar ceea ce ne părea a fi întunecos înainte, va fi luminat de razele harului Său și ale îndurării Sale.

Acest psalm este un rezumat al istoriei poporului Israel de la nașterea sa până la ridicarea domniei lui David. Acest rezumat se aseamănă unui tablou, pe care Israel poate vedea schițat trecutul său; tot-odată trebuie să accepte dovezile mărețe ale bunății și îndurării lui Dumnezeu.

Deja din primul verset se observă intenția pentru care Dumnezeu a permis să fie scris acest psalm: „Ascultă, poporul meu, legea mea; pleacă-ți urechea la cuvintele gurii mele.” Aici observăm limbajul plin de dragoste al Domnului, care dorea să facă din poporul Israel cel mai fericit popor de pe pământ. Cuvintele adresate lui Israel, minunile pe care Domnul le-a făcut pentru el, promisiunile, totul mărturisește despre bunăitatea Sa, despre această bunăitate cu care dorește să-i atragă spre Sine pe toți oamenii (a se compara cu Romani 2.4). Dum-nezeu a folosit față de Israel judecata numai atunci când poporul nu a recunoscut bunăitatea Sa, a fost neascultător și s-a dedat închinării la idoli. Din aceste versete recunoaștem străduințele lui Dumnezeu, pentru a-Și conduce poporul pe calea cea dreaptă.

Așa cum am amintit, subiectul acestui psalm este poporul Israel; chiar dacă în versetul 9 sunt numiți „fiii lui Efraim”, trebuie să reținem că în Vechiul Testament, acest nume era adeseori folosit în locul lui „Israel”; a se vedea de exemplu Osea 5.3-5. Dumnezeu muștră acest popor, pentru că în ziua luptei au întors spatele dușmanilor. Prin aceasta, El a fost necinstit, pentru că Israel ar fi ieșit întotdeauna biruitor asupra dușmanilor săi, dacă ar fi rămas pe calea ascultării. În versetele 12-16 observăm ceva din minunile lui Dumnezeu în fa-voarea poporului Său. Cât de puternic și fidel S-a dovedit El față de popor! Începând cu Egipt până în Canaan, Israel a văzut dovezi foarte clare ale bunății uriașe a lui Dumnezeu, o bunăitate care ne deter-mină să o admirăm, dacă vom încerca să ne oprim în fața ei. Dar Israel s-a dovedit a fi nerecunoscător; el nu a recunoscut această bu-nătate și s-a răzvrătit contra lui Dumnezeu. După ce poporul în mare număr fusese aprovizionat din belșug cu hrană an de an și zi de zi în pustiu, a pus sub semnul întrebării puterea lui Dumnezeu.

Evenimentele descrise aici le găsim în Numeri capitolul 11. Sunt evenimente triste; dar chiar și în acestea s-a descoperit bunăitatea și îndurarea lui Dumnezeu. Chiar dacă a fost nevoit să aplice judecata, din cauza încăpățănării poporului, totuși Dumnezeu nu l-a nimicit, așa cum ar fi meritat Israel de multe ori. De câte alte minuni n-a avut parte, și totuși a trecut pe lângă ele mereu fără să se gândească la ele!

Rămânem uimiți de un astfel de comportament; nu putem înțelege o astfel de orbire și cruzime. Dar cum stau lucrurile cu noi? Nu sun-tem înconjurați zilnic de bunăitatea lui Dumnezeu? Desigur, nu este vorba de minuni și semne asemănătoare celor pe care le-a văzut Israel. Dar

totuși putem recunoaște amabilitatea și bunătatea Tatălui nostru ceresc în multe, dar zilnice amănunte nevătătoare la ochi. Să nu ținem seama de ele, pentru că este vorba de așa-numite lucruri mărunte, de parcă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu nu ar fi în acțiune în acestea? Să avem ochii deschiși și să privim cu atenție lucrarea Sa față de noi! Dumnezeu este mare și puternic, dar mai presus de toate este bun, chiar și în cele mai neînsemnate lucruri care apar zilnic în viața noastră.

„Când îi ucidea, atunci se interesau de El și se întorceau și-L cău-tau pe Dumnezeu de dimineață.“ În versetele 34 și 35 găsim o realitate care s-a repetat de multe ori în istoria poporului lui Dumnezeu și care se repetă și în istoria fiecărui credincios.

În zilele de bunăstare exterioară înclinăm să-L pierdem pe Dumnezeu din vedere și credem că putem face anumite lucruri fără El. Stăruința în rugăciune scade și, încetul cu încetul, fără să observăm, cădem într-o stare asemănătoare somnului (a se compara cu Efeseni 5.14). Dar Domnul ne iubește prea mult, încât nu ne lasă pradă unei asemenea siguranțe înșelătoare; în harul Său, El ne zguduie printr-o disciplinare, pentru a ne trezi din somnul nostru. Atunci apare ceea ce citim despre Israel în versetul 35: „Își aminteau iar că Dumnezeu este stâncă lor, iar Dumnezeul cel Preaînalt, Răscumpărătorul lor.“ Nenu-mărați copii ai lui Dumnezeu au trecut prin această experiență, iar apoi L-au laudat pentru intervenția Sa plină de har.

Versetul 36, ca o continuare a versetului anterior, ne întristează. Un astfel de urcuș și coborâș vedem în istoria poporului Israel descri-să în cartea Judecători. Ca urmare a neascultării poporului, Dumnezeu a fost nevoit să-L lase deseori în mâna dușmanilor săi. Apoi, când necazul atingea punctul culminant, striga către Domnul, care elibera poporul printr-un judecător și îi oferea un timp de odihnă. Dar acest timp de bunăstare era de fiecare dată întrerupt prin faptul că făceau iarăși ce era rău în ochii lui Dumnezeu, iar judecata trebuia din nou să fie aplicată asupra lor. Dar îndurarea lui Dumnezeu se arăta mereu, le ierta nedreptatea și nu-i distrugea. Domnul Se gândea că „erau carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce“. Cât de mult se descoperă aici îndurările lui Dumnezeu față de oameni! (a se compara cu Psalm 103.13-14).

Aceste îndurări sunt și în favoarea noastră, a copiilor Săi. Fie că este vorba despre dovezile binefacerilor Sale pentru noi, fie că este vorba despre încercări pe care El ni le trimite – în toate vedem îndurarea Sa, cu care ne poartă și ne înconjoară.

„Și i-a adus în hotarul Lui cel sfânt, acest munte pe care dreapta Sa l-a câștigat.“ Aici, ca și în Exod 15.17, vedem scopul pe care Și l-a stabilit Dumnezeu cu poporul Său Israel. Chiar dacă poporul a ajuns la această țintă în vremea sa, știm totuși că gândurile lui Dumnezeu nu au fost epuizate cu aceasta. Abia sub domnia lui Hristos în Împărăția de o mie de ani se vor împlini deplin cuvintele acestor două versete. Dumnezeu împlinește ceea ce a promis, și chiar dacă Israel pare să fi dispărut în marea de popoare, totuși El îl va strânge din nou și îl va „planta pe muntele moștenirii Lui“. Fragmentul acesta ne conduce numai până la domnia lui David, iar aici sunt amintite păcatele poporului înainte ca acesta să ia puterea.

Versetele 60-61 fac, desigur, referire la întâmplarea din 1 Samuel 4 și 5. De câte greșeli s-a făcut vinovat Israel, acest popor, căruia sin-gurul Dumnezeu i s-a făcut cunoscut prin atâtea semne și minuni, dar pe care Dumnezeu l-a suportat totuși cu răbdare!

Cu acest psalm suntem conduși cu gândul în perioada sfârșitului, și anume chiar înainte de ridicarea Împărăției de o mie de ani. Dumnezeu strânge pe Israel, adică întregul Său popor, în Palestina, și au-zim rămășița înălțând plângerea sa către Dumnezeu. „Dumnezeule, națiunile au năvălit în moștenirea Ta, au profanat templul Tău cel sfânt, au transformat Ierusalimul în dărâmături.“ Conform textului din Zaharia 12, știm că Palestina va fi lovită de națiuni. „Toate națiunile pământului se vor aduna împotriva lui“ (versetul 3); a se vedea și Ezechiel 38 și altele. Aici este vorba despre marea confruntare a lui Dumnezeu cu națiunile, dușmanii poporului Său Israel. În momentul în care își vor atinge scopul și vor pustii Ierusalimul, va veni judecata lui Dumnezeu; a se vedea Isaia 29.5-8; Apocalipsa 16.12-16.

Rămășița, acești oameni evlavioși, deși necazul va atinge punctul culminant, vor ține totuși cu tărie la încrederea lor în Dumnezeu: „Și noi, poporul Tău și turma pășunii Tale, îți vom mulțumi pentru totdeauna; din generație în generație vom vesti lauda Ta.“

„Dumnezeule, întoarce-ne! Și fă să strălucească fața Ta și vom fi salvați.“ De câte ori n-au strigat astfel israeliții credincioși către Dumnezeu! Deja de secole, întreaga națiune se află, datorită neascultării, sub judecata lui Dumnezeu, dar numai cei temători de Dumnezeu din această națiune se îndreaptă spre Dumnezeu pentru salvare. Numai ei pot pătrunde gândurile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. Ei sunt rămășița care suferă, care mențin legătura cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său.

Versetele 8-11 ne prezintă în puține cuvinte istoria lui Israel de la ieșirea din Egipt până la perioada lui David și Solomon. Vița își „întin-dea lăstarii până la mare și mlădițele ei până la râu“. Domnia lui Solomon s-a extins de la Marea Mediterană până la Eufrat, iar Israel s-a bucurat de binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar curând, poporul s-a îndreptat spre idoli, iar Dumnezeu i-a dăruit gardurile. Dar în verse-tul 17 citim despre „fiul omului“, despre Hristos, care va restabili po-popul.

Primele versete ale acestui psalm sunt un îndemn, ca Dumnezeu să fie laudat. Și noi avem motiv să-L laudăm pe Dumnezeu și să-i mulțumim, dacă ne gândim unde eram și ce a făcut El din noi. Pe când era încă în Egipt, Dumnezeu S-a preocupat de Israel în bunătatea și în îndurarea Sa. „Am îndepărtat povara de pe umărul său, mâinile sale au fost eliberate de coș.“ El a văzut necazul poporului Său și a observat nedreptatea cu care era apăsător, și l-a scos în chip minunat din acea țară.

Mai departe citim: „te-am încercat la apele Meriba“. Aceste cuvinte ne amintesc de un principiu, pe care îl găsim deseori în Scriptură: Dumnezeu încearcă credința alor Săi. El l-a încercat pe Avraam (a se vedea Geneza 22), și același lucru l-a făcut cu poporul Său la apele Meriba. Este ușor să credem, când totul merge bine; dar cu totul altfel este când ajutorul pe care ne bazăm, întârzie să vină. Atunci se va vedea, dacă ne încredem în ajutor omenesc sau dacă așteptăm calea de ieșire numai de la Dumnezeu.

Din cuvintele: „Israele, dacă M-ai asculta!“ recunoaștem simțămîn-tele din inima lui Dumnezeu față de poporul Său. Cât de mult ar fi do-rit Dumnezeu să-l binecuvânteze, să reverse asupra lui bunătați! El însuși spune: „deschide-ți gura larg și o voi umple“. Citind acestea ne amintim de Deuteronom 8.7-9. Ce bogăție de binecuvântări este nu-mită acolo! Toate acestea, Dumnezeu dorea să le dăruiască popo-rului Său nu numai pentru o perioadă scurtă de timp, ci, dacă era as-cultător, pentru totdeauna. Dar Israel a fost neascultător, iar Dumne-zeu a trebuit să oprească revărsarea comorilor bunătații Sale. În ver-setul 13 citim despre durerea pe care a simțit-o El atunci.

Acest fragment ne dă posibilitatea să privim la inima lui Dumnezeu pentru ai Săi; El dorește să-i binecuvânteze. Dar dacă nu o poate face așa cum dorește El, atunci piedica este întotdeauna la noi. De câtă binecuvântare am avea parte, dacă am lua tot mai mult Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul nostru etalon și am acționa conform lui! De aceea să învățăm ascultarea!

Subiectul acestui psalm sunt judecătorii lui Israel. Ei sunt numiți aici dumnezei (a se vedea Exod 21.6 cu observația din subsol). Acești bărbați ar fi trebuit să rostească o sentință dreaptă; dar deoarece căzuseră împreună cu poporul în neascultare, au devenit incapabili pentru slujba lor. „Până când veți judeca nedrept și veți accepta pe cei răi?” Ce rău este de poporul, ai cărui judecători privesc la om!

Cum stau lucrurile cu noi în această privință? Chiar dacă nu avem de judecat și nici nu trebuie să judecăm (Matei 7.1-5), de multe ori se întâmplă că suntem nevoiți să rostим o sentință (a se compara cu Fapte 16.15; 1 Corinteni 5.3; 11.13). Acest lucru poate să apară în cazul unor probleme ale Adunării, de exemplu cu ocazia unei acceptări la Masa Domnului sau cu ocazia unei acțiuni de disciplinare sau chiar și în cazul păstrării ordinii în sânul Adunării. Cât de ușor putem să ne lăsăm influențați de o persoană! Să încercăm să acționăm și în aceste lucruri așa cum face Dumnezeu: „care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia” (1 Petru 1.17).

La fel ca alți psalmi, și acesta vorbește despre timpul sfârșitului, despre evenimentele care vor avea loc înainte de ridicarea Împărăției de o mie de ani. Aici avem în fața ochilor noștri o uniune a popoarelor, toate însuflețite de o singură dorință, și anume de a șterge numele Israel de pe fața pământului. Acestea sunt națiunile, care dintotdeauna au dușmănit poporul lui Dumnezeu, dar care, pe de altă parte, au fost și instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru a exercita judecată asupra Israelului, atunci când poporul se îndepărta de Dumnezeu. Între aceste popoare, Asiria ocupă un loc predominant. Aceasta reprezintă împăratul înfricoșător de la nord, despre care vorbește prorocul Daniel (a se vedea în mod deosebit capitolul 11.40-45). Aceste versete sunt în strânsă legătură cu Psalmul 83, adică fac referire la ultimul atac asupra Ierusalimului, în care oștirea asirianului și a popoarelor care sunt cu el va fi definitiv înlăturată.

Este interesant că în acest psalm de răzbunare găsim încă un îndemn la întoarcere (versetele 16 și 18). Aceasta ne amintește de faptul că Evanghelia Împărăției va fi vestită tuturor națiunilor, fiind incluse și popoarele numite aici.

Dumnezeu S-a folosit de fiii lui Core pentru a ne prezenta Casa Lui. El dorește să cunoaștem această Casă și să ne simțim bine în ea. „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!” Cum putem înțelege noi aceste cuvinte, negăsindu-ne pe teren israelit? În Ioan 15.4 și 10, Domnul Isus spune: „Rămâneți în Mine” și „Rămâneți în dragostea Mea”; cu alte cuvinte: locuiți în Mine, bucurați-vă savurând dragostea Mea. Credinciosul, care înțelege acest îndemn și îl împlinește, poate exclama: Doamne Isuse, ce plăcut este să rămân în Tine și să mă bucur în dragostea Ta!

Fiii lui Core cunoșteau pe Dumnezeu și dragostea Sa, dar nu în aceeași măsură ca noi, celor cărora El S-a descoperit în Fiul Său; dar totuși ei spun: „Sufletul meu dorește și chiar tânjește după curțile Domnului.” Vedem aici dorința unei inimi care își găsește toată satisfacția în Dumnezeu.

Nu este mareș și minunat că Dumnezeu le oferă oamenilor posibilitatea să locuiască în apropierea Sa? El Însuși dorea o locuință în mijlocul poporului Său (Exod 29.45-46), o locuință în care putea fi găsit de poporul Său. Fiii lui Core au înțeles gândurile lui Dumnezeu în această privință, ceea ce rezultă clar din cuvintele lor.

Cum stau lucrurile astăzi? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Noi putem savura mai mult decât acei psalmiști apropierea Sa prețioasă. Prin Domnul Isus, Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru, savurăm dragostea Sa și ne putem odihni acolo unde Se odihnește El, și anume în lucrarea împlinită de Fiul Său. Noi suntem „ai casei” lui Dumnezeu și în același timp „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.19-22). Mai departe, în 2 Corinteni 6.16 citim: „Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” Privind aceste realități, putem spune și noi: „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!”

În aceste versete găsim una din acele ilustrații plăcute, pe care Dumnezeul nostru le aplică deseori, pentru a ne face mai inteligibile gândurile Sale: vrabia, o imagine a lipsei de valoare (Luca 12.6), și rândunica, o imagine a instabilității și a neliniștii. Așa cum aceste păsări, care prezintă starea omului, și-au găsit un loc de odihnă, tot așa Dumnezeu S-a îngrijit să putem fi aduși la odihnă. Această odihnă stă în legătură cu altarele Sale. La altarul de aramă, care indică spre crucea de la Golgota, păcătosul găsește, prin credință, iertarea păcatelor sale și odihnă pentru conștiința sa încărcată.

Dumnezeul nostru dorește să savurăm și o altă odihnă, și anume odihna inimii; aceasta o găsim la altarul de aur, altarul adorării. În timp ce odihna conștiinței este partea fiecărui păcătos mântuit, odihna inimii poate fi savurată numai în Locașul cel sfânt, în părtășie intimă cu Domnul. Ferice de cel care locuiește în acest loc!

Ambele fericiri din versetele 4 și 5 sunt în strânsă legătură. Credinciosul care rămâne din punct de vedere spiritual în Casa Domnului, este puternic în El (Efeseni 6.10). În noi înșine nu avem putere; dar ce bine că o putem găsi în El și putem spune ca apostolul: „când sunt slab, atunci sunt puternic” (2 Corinteni 12.10). În timp ce savura părtășia cu Domnul, apostolul locuia în Casa Lui, și astfel tăria sa era în Hristos. Și „drumurile drepte” fac referire la Casa Domnului, spre care de fapt și duc. Cu cât călcăm mai mult pe ele, cu atât mai netede vor deveni. Aceste căi duc câteodată prin „valea plângerii”; pe alocuri sunt pietroase și spinoase, dar ele duc spre acea Casă, unde inima se poate odihni în apropierea Domnului. Valea plângerii este adesea un loc al binecuvântării; acolo Îl cunoaștem pe Domnul într-un mod deosebit, iar această vale a întristării va deveni un izvor.

Niciodată, nimeni nu ar dori să treacă prin întristări, greutăți și necazuri, dar Tatăl nostru știe că astfel de situații sunt necesare pentru educarea noastră. „El (ne disciplinează), pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui” (Evrei 12.10).

Observând această intenție a Sa, facem din valea plângerii un loc plin cu izvoare. Cine ar putea măsura binecuvântarea care rezultă din încercări? „Ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.” În valea plângerii cunoaștem adeseori mai bine ajutorul și apropierea Domnului decât în așa-numitele zile bune (Isaia 57.15).

„Ei merg din putere în putere.” Ca pelerini pe calea spre slavă experimentăm faptul că mergem din punct de vedere spiritual de la o etapă la alta. Apoi, dacă privim înapoi la calea parcursă, vom observa anumite cotituri ale căii. Ne-a adus fiecare parte de drum mai aproape de Domnul? Ferice de credinciosul care înaintează din putere în putere, cunoscându-L tot mai bine pe Domnul!

Psalmul emană o părtășie intimă a sufletului cu Dumnezeu. Sufletul se îndreaptă cu libertate spre El: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, ascultă rugăciunea mea!” Ce realitate minunată, de care, din nefericire, ținem adesea prea puțin seama, și anume că omul, care locuiește pe pământ, se poate apropia cu deplină încredere de Dumnezeu pe baza faptului că Unul Său, Isus Hristos, este sus în cer! El este Salvatorul nostru, dar

în același timp și Locțiitorul nostru la Tatăl. El este în același timp garanția pentru legătura noastră cu Dumnezeu. Cât de prețios este să știm că El este scutul nostru, un scut care ne protejează de atacurile unui dușman vicelan! Sub această protecție vom ajunge cu siguranță la țintă. Ce frumos este și gândul exprimat în versetul 10: „Aș vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!” Cu alte cuvinte: o clipă în savurarea părtășiei cu Domnul este mai bună, decât toate bunurile pe care le poate oferi lumea. Într-adevăr, ferice de omul care se încrede în El!

La fel ca psalmul precedent, și acesta ne îndreaptă atenția spre restabilirea viitoare a lui Israel sub sceptrul lui Hristos. Sub conducerea Duhului Sfânt, psalmistul pune în gura poporului aceste cuvinte.

Apoi în versetul 2 vedem o altă realitate importantă: „Ai iertat nelegiuirea poporului Tău, le-ai acoperit toate păcatele.” Până atunci, Dumnezeu nu putea acoperi păcatele poporului, deoarece jertfa lui Hristos nu fusese încă adusă; „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22).

Aici avem o latură a lucrării lui Hristos la cruce, la care probabil ne gândim prea puțin. Mulți credincioși privesc această lucrare mai mult în strânsă legătură cu problema salvării lor. Dar este necesar să privim dincolo de orizontul nostru îngust și să încercăm să ne dăm seama de valoarea infinit de mare a lucrării de pe Golgota. Chiar și ridicarea Împărăției de o mie de ani este un rezultat al morții lui Hristos.

Versetele 4-6 reprezintă o paranteză în gândurile profetice ale psalmistului. Binecuvântările din Împărăția de o mie de ani sunt încă realități neîmplinite, iar psalmistul se gândește la judecata care va veni asupra poporului din cauza păcatului său.

Să privim mai îndeaproape versetul 10. Aici, crucea stă în fața noastră; pe Golgota s-au întâlnit bunătatea și adevărul, acolo s-au sărutat dreptatea și pacea. Dacă omul ar avea a face numai cu adevărul și dreptatea lui Dumnezeu, atunci pentru el n-ar fi nicio posibilitate să stea înaintea lui Dumnezeu. Dar pe de altă parte, Dumnezeu nu ne-ar fi putut acorda bunătatea și dragostea Sa numai pe baza dreptății Sale. El ne-a dat pe Fiul Său, pe care L-a pedepsit pentru noi. Fiind judecat Locțiitorul nostru, Dumnezeu nu ne va judeca încă o dată. Astfel putem să ne odihnim în dragostea Sa, încrezându-ne în dreptatea Sa și savurând pacea Sa.

Subiectul acestui psalm este credinciosul în postura de pelerin care pășește spre patrie. El simte nevoia să strige la Dumnezeu; această nevoie o simte orice copil al lui Dumnezeu cu o gândire serioasă. Nici nu ar putea fi altfel, pentru că ne găsim într-o lume în care totul ne stă împotrivă. Omul nou nu găsește aici niciun loc în care să se odihnească; el este aici jos un străin.

Stând în singurătate, care este de fapt urmarea faptului că s-a despărțit de orice rău, credinciosul se roagă astfel: „Doamne, pleacă-ți urechea, răspunde-mi, pentru că sunt întristat și sărac.” Această sărăcie este aceeași despre care vorbește Domnul Isus în Matei 5.3: „Ferice de cei săraci în duh, pentru că a lor este Împărăția cerurilor.” Expresia „întristat și sărac” o găsim și în Psalmul 40, unde Domnul nostru este prezentat ca om. Săracul stă aici în opoziție cu oamenii mândri care, după părerea lor, n-au nevoie de niciun ajutor de sus. Dar cel care este conștient de slăbiciunea și de sărăcia sa, exclamă: „Tu, Dumnezeul meu, salvează pe slujitorul Tău care se încrede în Tine.”

„În ziua necazului meu Te voi chema, pentru că îmi vei răspunde.” Aceste cuvinte mărturisesc despre dependența de Dumnezeu. Unde s-ar putea îndrepta credinciosul când vin necazuri și tot felul de greutăți? Ajutorul oamenilor este înșelător, de aceea Îl roagă pe Dumnezeu să-l susțină (a se vedea Ieremia 17.5-9).

În versetul citat nu observăm numai dependență, ci și încredere: „...pentru că îmi vei răspunde.” Ce mult vorbesc aceste cuvinte inimilor noastre! Acel israelit, care nu-L cunoștea atât de bine pe Dumnezeu ca noi astăzi, care Îl putem numi Tatăl nostru, știa că Dumnezeu ascultă rugăciunile. Este o mare diferență între un credincios care ține cu tărie la adevărul că Tatăl său cerească îi va răspunde și unul care nu se bazează neapărat pe ascultarea rugăciunii sale (a se vedea Iacov 1.6-8). Să reținem: chiar dacă Dumnezeu nu răspunde imediat așa cum dorim noi, El totuși ascultă rugăciunea, iar această ascultare corespunde întotdeauna dragostei, bunătății și harului Său față de noi.

O astfel de rugăciune a fost întotdeauna importantă, dar cu atât mai mult în timpul nostru. Satan a găsit diverse metode, printre care și multe învățături rătăcite din lumea creștină, pe care le-a răspândit prin agenții săi; din nefericire, unii copii ai lui Dumnezeu s-au lăsat duși în rătăcire de aceștia. Ei au trecut cu vederea peste rugăciunea din acest verset: „Doamne, învață-mă calea Ta. Voi umbla în adevărul Tău: fă-mi inima neîmpărțită, ca să se teamă de Numele Tău.” Când un credincios are această dorință în inima sa, Domnul îi va da cu siguranță lumina necesară pentru a recunoaște calea pe care trebuie să umble.

Dar această rugăciune continuă și merge mai adânc decât deosebirea învățăturilor rătăcite. Cuvintele: „voi umbla în adevărul Tău” înseamnă pentru noi ascultare de voia lui Dumnezeu, așa cum o găsim prezentată în Sfânta Scriptură. Anumite versete scoase din contextul lor nu reprezintă adevărul conform cuvintelor Domnului Isus: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17).

Acest psalm conține unele învățături practice, utile și pentru credinciosul din zilele noastre.

Versetul 12 ne învață că noi Îl laudăm pe Dumnezeu când Îl glorificăm sau Îi mulțumim. Poate am acordat puțină atenție acestor lucruri. Ce păcat, dacă trecem nepăsători pe lângă bunătățile și binefacerile Tatălui nostru cerească! Dacă le privim ca pe un lucru de la sine înțeles, atunci nu-L glorificăm. Dar cât de mult Se bucură inima Sa, când privim cu ochii deschiși la ceea ce face El pentru noi!

În versetul 15 găsim un alt gând prețios. Dumnezeu este îndurător și milos față de noi; El este „bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare” (Efeseni 2.4) și, când vom ajunge la țintă, fără să fi căzut în păcat, atunci aceasta se datorează numai îndurării și harului Său (a se vedea Evrei 4.16). El nu ne-a făcut după cum meritam, ci ne-a purtat conform harului și dragostei Sale.

Citind acest psalm ne amintim de un verset deja amintit: „Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne, locașul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat” (Exod 15.17). Această promisiune, rostită cu secole înainte, a devenit aici realitate, iar cei fideli se desfătează privind obiectul dragostei și al puterii lui Dumnezeu. Întemeierea acestei cetăți este lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii au zidit de-a lungul istoriei orașe frumoase și renumite; toate vor dispărea, dar Sion vă rămâne, pentru că este întemeiat de Dumnezeu. Ce onoare să fi numărat printre locuitorii acestei cetăți și să te naști în ea! Dacă această cetate pământească va fi atât de mult laudată în Împărăția de o mie de ani, ce va fi partea celor care aparțin de Ierusalimul cerească! - Ultimul verset răsună în noi: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” Cât de prețioase sunt aceste cuvinte, dacă le aplicăm la Domnul Isus!

Aici stă din nou înaintea privirilor noastre Hristos în suferință. Adeseori am atras atenția cu privire la deosebirea care există între evangheliile și psalmi. În timp ce primele relatează mai mult despre viața și activitatea Domnului Isus, în psalmi găsim ceea ce a simțit sufletul Său în mijlocul oamenilor păcătoși, care L-au urât, L-au batjocorit și L-au disprețuit. Tocmai în acest psalm auzim strigătul sufletului Său: „Doamne, Dumnezeu mântuirii mele, zi și noapte am strigat înaintea Ta”. Cunoaștem această latură a suferințelor Sale? Ne este cunoscută plângerea Sa: „Pentru că sufletul meu este sătul de suferințe”? Poate ne gândim mai mult la durerile fizice, pe care i le-au cauzat soldații, când a fost condamnat de Pilat și apoi răstignit pe cruce. Este bine și de folos să ne adâncim privirea în aceste suferințe; dar aici ca și în alți psalmi, în mod deosebit psalmii 69 și 102, putem să privim la simțămintele sufletului Său sfânt. Ce viață plină de suferințe se descoperă acolo!

Aceste două versete ne permite să pătrundem mai mult în suferințele Domnului. Despre acest subiect, J.N.D. scria: „Cu privire la păcat nu ne rușinăm prin nimic mai mult, decât atunci când privim la suferințele Domnului. Dumnezeu folosește acest mijloc, în cazul în care răul și-a făcut cuib în inimile noastre. Trebuie să ne oprim în mod deosebit la suferințele Sale interioare.... La noi există deseori o anumită indiferență, o lipsă de simțământ care își are cauza în faptul că trecem indiferenți pe lângă suferințele sufletești ale Mântuitorului.” Să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne dă posibilitatea prin Cuvântul Său să pătrundem într-o zonă care de altfel ar fi închisă. Să nu ne fie indiferent faptul că apropiatii Domnului s-au îndepărtat de El, că nu mai putea avea o relație plină de încredere cu ei – ceva ce pentru noi este întotdeauna plăcut și prețios. Mai departe citim: „Mi se topește ochiul de întristare”, iar în alt psalm, El spune: „Eu însă sunt întristat și sărac... Dumnezeu meu, nu întârziă” (Psalm 40.17).

În versetele 10-12, psalmistul vorbește despre moarte ca fiind țara uitării. Moartea este regele spaimelor; omul nu se teme de nimic atât de mult ca de moarte. Cât de mult a suferit Isus în gândurile Sale că și El trebuie să moară și să fie pus în mormânt! În grădina Ghetsimani, sufletul Său era îndreptat spre faptul că trebuie să treacă prin moarte, iar din cuvintele Sale recunoaștem adâncimea durerii Sale; a se vedea Evrei 5.7: „În zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte....” Moartea stătea în fața lui în toată ...; putem adăuga că niciun om nu a simțit și nu a aflat vreodată ca Mântuitorul nostru ce înseamnă într-adevăr moartea. Din tinerețe a văzut în fața Sa umbrele întunecoase ale morții, iar sufletul Său a fost conștient de mânia aprinsă a lui Dumnezeu față de păcat. În ce adâncimi de suferință a coborât Isus, Locțiitorul nostru! Într-adevăr, El merită veșnic toată adorarea!

În psalmul precedent L-am privit pe Hristos în suferință; aici însă atenția noastră este îndreptată spre bunătățile lui Dumnezeu, pentru că până la versetul 37, psalmistul vorbește numai despre bunătatea, credințioșia și mărimea lui Dumnezeu. Observăm că el se bucură să-L înalțe și să-L preamărească pe Dumnezeu. Etan, ezrahitul, scriitorul acestui psalm, este un bun exemplu în acest sens; să pășim pe urmele pașilor săi! El începe psalmul cu cuvintele: „Voi cânta întotdeauna bunătățile Domnului; din generație în generație voi face cunoscut credințioșia Ta cu gura mea”. Etan cunoscuse bunătatea lui Dumnezeu; ea era măreață înaintea ochilor săi. De aceea el era convins că această bunătate va fi cântată nu numai pe pământ, ci și în veșnicie.

În Vechiul Testament, expresia „bunătate” cu privire la Dumnezeu are în multe cazuri același înțeles cu dragoste. Dar Dumnezeu ca și dragoste (1 Ioan 4.8-9) a fost descoperit doar prin venirea Fiului Său pe pământ. Noi vom preamări veșnic această dragoste și în același timp ne vom gândi la toate bunătățile lui Dumnezeu.

În versetele 3 și 4 Îl auzim pe Dumnezeu vorbind despre unsul Său. El îl încoronase pe David ca împărat peste tot poporul Său Israel. Expresia „Îți voi întări sămânța pentru totdeauna și îți voi zidi tronul din generație în generație” indică spre textul din 2 Samuel 7.16. Noi știm că această promisiune se va împlini în Isus Hristos, care a venit din sămânța lui David, după carne (Romani 1.3). El este ca urmare Fiul lui David și este numit deseori astfel (a se vedea Matei 1.1 și altele; a se compara cu Apocalipsa 22.16). În acest psalm, pe lângă bunătatea lui Dumnezeu găsim și credințioșia Sa; ea este numită de șapte ori. Cât de bine este să știm că Dumnezeu este credincios (a se vedea 1 Corinteni 1.9; 10.13). Și despre Marele nostru Preot scrie același lucru în Evrei 2.17. Putem conta pe această credințioșie, ne putem baza pe ea: este credințioșia lui Dumnezeu. Ea stă în contrast direct cu ceea ce este acum pe pământ la ordinea zilei: infidelitate, minciună, neîncredere. Mulțumiri fie aduse Domnului, că avem un Tată, pe care ne putem baza, care nu ne dezamăgește niciodată, și un Mare Preot care nu va înceta să ne reprezinte înaintea lui Dumnezeu.

Versetul 9 ne aduce aminte de o întâmplare din viața Domnului Isus când a fost pe pământ (a se vedea Matei 8.23-27): „Apoi, ridicându-Se, a mustrat vânturile și marea și s-a făcut liniște mare”. Isus era om adevărat, dar și Dumnezeu adevărat – Același care este înălțat în acest psalm. Rahab este Egiptul, țara faraonilor puternici. Dar ce este națiunea cea mai mare în ochii Celui atotputernic? „Ca o picătură din vadră și ca praful fin de pe cântar” (Isaia 40.15). Dumnezeu nu este numai puternic, ci în versetul 14 citim: „Dreptatea și judecata sunt temelii tronului Tău; bunătatea și adevărul merg înaintea feței Tale”. În aceste cuvinte este ascuns un gând frumos și binefăcător. Acest tron reprezintă de fapt dreptatea și judecata – ceva ce inspiră oamenii groaza, dar dacă pășește Dumnezeu în față, atunci înaintea Sa merg bunătatea și adevărul. În Fiul Său El S-a făcut cunoscut ca un Dumnezeu bun, care iubește și vrea să salveze păcătosul.

Citind psalmul înțelegem că promisiunile și binecuvântările israelite sunt altfel decât cele ale noastre. Aici găsim expresii care ne aduc aminte de drepturi care sunt acum și partea noastră: de ex. „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie! ... Ei se bucură toată ziua în Numele Tău”. Acest gând este înrudit cu cuvintele pe care le citim în 1 Petru 1.8: „...deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă....” Faptul că această bucurie nu își are sursa în bunăstarea materială, observăm foarte bine în cazul apostolului Pavel. El le scrie corintenilor: „...sunt copleșit de bucurie, cu tot necazul nostru” (2 Corinteni 7.4); în mijlocul suferințelor din temnița din Roma, el exclamă: „Și chiar dacă sunt turnat ca jertfă dde bătută peste jertfă și slujba credinței voastre, mă bucur și mă bucur cu voi toți” (Filipeni 2.17). Suferința și adevărata bucurie merg adesea mână în mână.

Ceea ce privește împărăția asupra lui Israel, David a fost dintotdeauna omul după gândurile lui Dumnezeu. Cu mult timp înainte să se nască, patriarhul Iacob l-a amintit în prorocia sa: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo și a Lui va fi ascultarea popoarelor” (Geneza 49.10). Mulți oameni drepti din Vechiul Testament au cugetat desigur asupra acestor cuvinte, dar fără să știe despre cine este vorba. Dar gândurile lui Dumnezeu mergeau mai departe decât până la David, fiul lui Isai. Hristos este adevăratul David; despre El și despre împărăția Sa citim: „...tronul lui ca soarele înaintea Mea; ca luna va fi întărit pentru totdeauna”.

Privind acest psalm, observăm că Dumnezeu face o deosebire între David și fiii săi. Despre David citim: „Îl voi păstra bunătatea Mea pentru totdeauna și legământul Meu îi va fi asigurat”. Această promisiune se extinde asupra lui Hristos. Dar când este vorba despre fiii lui David, citim: „Dacă fiii săi vor părăsi legea Mea și nu vor umbla în judecățile Mele... voi cerceta fărădelegea lor cu nuiua și nelegiuirea lor cu

lovituri“. Așa cum știm din istoria lui Iuda, cei mai mulți au părăsit legea; chiar și Solomon, urmașul lui David, a cărui împărăție s-a întins peste tot Israelul și până la mare până la râul Eufrat, a încălcat la bătrânețe poruncile Domnului.

Versetele 38-45 fac referire la încercările care i-au lovit pe urmașii lui David, ca urmare a neascultării lor. Având în vedere suferința poporului Său, cum ar fi putut psalmistul să nu se tângue? Dar totuși el încheie cu cuvintele mărețe: „Bindecuvântat să fie Domnul pentru totdeauna! Amin, da, amin!“

Și cea de-a patra carte a Psalmilor are un caracter special, la fel ca primele trei cărți. H. Rossier scria: „În această carte vedem ca într-un tablou venirea lui Hristos în această lume pentru a lua locul lui Israel înaintea lui Dumnezeu, precum și rezultatul final al acestei realități.“

În acest psalm apare încă un aspect, și anume plângerea lui Israel pentru îndurare și restabilire. Prin rugăciunea sa, Moise a pus aceste cuvinte în gura poporului. Moise i-a adus aminte lui Dumnezeu, că El a fost locuința lor din generație în generație.

În versetul 2 a mers un pas mai departe: în fața unui Dumnezeu care este din eternitate, omul este așezat în locul care i se cuvine. Chiar dacă este mare în ochii săi și își închipuie că este înțelept – în mândria sa poate chiar îndrăznește să se așeze peste Dumnezeu –, totuși el nu este nimic altceva decât țărână, în care Dumnezeu îl va întoarce! Viața noastră, care câteodată ni se pare lungă, este ca o strajă în noapte în comparație cu veșnicia.

Scurtimea vieții noastre ne este prezentată foarte clar în versetele 3-12. Având în vedere puținii ani pe care îi petrecem aici jos, este important să ne rugăm ca psalmistul: „Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!“ Mereu înclinăm, mai ales în anii tinereții și ai maturității, să ne facem cât mai comod aici pe pământ și trecem cu vederea faptul că totul este de scurtă durată. Dar Domnul ne vine în ajutor prin Cuvântul Său. El ne amintește că tocmai datorită scurtimii vieții noastre trebuie să fim atenți și să folosim în mod util și corect aceste puține zile. „Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele“ (Efeseni 5.15-16; a se vedea și Coloseni 4.5). După cum se observă, acest psalm conține îndemnuri prețioase pentru noi. Să le punem în practică! Ele vor avea efecte binecuvântate în viața noastră.

Dacă ar trebui să dăm un titlu acestui psalm, cu siguranță am scrie: Încredere în Dumnezeu. Într-adevăr, aici găsim cuvinte care exprimă o încredere puternică. Oricât de mare ar fi pericolul, sufletul știe că este ocrotit în mod desăvârșit, pentru că Cel, căruia îi aparține, este mai puternic decât dușmanul și oștirea care stă la dispoziția lui. „O mie vor cădea alături de tine și zeci mii la dreapta ta; dar de tine nu se va apropia.“ Chiar dacă nu trebuie să trecem cu toții prin aceleași pericole, știm totuși că suntem înconjurați de lucruri care ne pot duce la cădere. Cel care pune curse (satan) își aruncă lațul său cu intenția clară să-i facă rău celui care stă de partea Domnului. Cine ne poate face atenți cu privire la acest laț? Cine ne poate elibera, atunci când plasa dușmanului ne-a înconjurat deja picioarele? În noi nu este deloc putere și nici puțință, dar Cel în care ne încredem, ne va acoperi cu penele Sale și vom găsi adăpost sub aripile Sale.

Încrederea în Dumnezeu, despre care vorbește acest psalm, reprezintă unul dintre cele mai prețioase comori ale credinciosului în timpul vieții sale aici pe pământ. Încrederea și credința merg împreună. Noi ne încredem în Domnul în măsura credinței noastre; sau cu alte cuvinte: în măsura în care Domnul este realitate pentru noi. Toți cei salvați cred în Domnul Isus, dar nu toți îi acordă locul central în viața lor. De aceea, cât de diferită este măsura încrederii printre copiii lui Dumnezeu! Unii trăiesc într-o continuă neliniște, își pierd ușor cumpătul, atunci când apare ceva neobișnuit; alții, în schimb, pot spune cu psalmistul: „Adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred.“ Domnul este mai mare și mai puternic decât orice dușman, de aceea ne putem culca liniștiți și nu trebuie să ne temem de groaza nopții. Chiar dacă ar veni o încercare, știm că Tatăl nostru cerească are situația sub control, și această încercare va fi spre binele nostru.

În epistola către evrei citim despre îngeri: „Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?“ (1.14). În versetul 11 avem o confirmare (a se vedea și Matei 4.5-7, unde diavolul aplică versetele 11-12 din acest psalm la Domnul Isus).

De câte ori, fără să ne dăm seama, am avut parte de o astfel de ocrotire! Nu doar că putem fi siguri că Domnul ne iubește și este plin de îndurare față de noi, ci aici vedem că El ordonă cetelor de îngeri, pentru a-i ocroti pe ai Săi în călătoria lor. Să ne gândim la aceasta și să ne încredem mai mult în El!

În versetele 14-16 se schimbă vorbitorul; aici vorbește Dumnezeu și El acordă aprecierea Sa celui care își găsește plăcerea în Dumnezeu, sau cum citim în nota de subsol: care ține la El. Nu avem oare privilegiul de a ține din toată inima la Domnul? O astfel de poziție a inimii va fi răsplătită din belșug, așa cum citim în versetele de încheiere ale acestui psalm. De fapt, aici ne găsim pe teren israelit, dar știm că Domnul va acorda întâietate credinței și încrederii.

Din punctul de vedere al poporului Israel, acest psalm exprimă bucuria, de care va avea parte poporul la începutul Împărăției de o mie de ani. „Pentru că Tu, Doamne, m-ai bucurat prin fapta Ta, voi cânta de bucurie datorită lucrărilor mâinilor Tale.“ Acei oameni drepti privesc înapoi la judecățile executate asupra dușmanilor lor; acum ei se pot bucura de bunătatea lui Dumnezeu fără teamă de vreun pericol din exterior. În sfârșit au ajuns la țintă. Pentru prima dată de la împărăția glorioasă a lui Solomon, poporul poate să se bucure într-o liniște netulburată.

Putem privi acest psalm și din altă latură. Și noi avem motive să-L lăudăm pe Domnul și să înălțăm Numele Lui. Noi am aflat ceva mult mai măreț decât poporul Israel: locurile cerești, în care am fost puși (Efeseni 2.6), sunt mult mai minunate decât viitorul acestui popor.

Inima psalmistului era plină de bunătatea lui Dumnezeu, de aceea de pe buzele sale se revarsă lauda și cântarea de bucurie.

Scriitorul acestui psalm a fost un om care s-a străduit să cugete la bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu. Cuvintele Sale acționează asupra noastră ca o îmbărbătare, pentru a-i urma exemplul. Nu trebuie să recunoaștem oare că suntem delăsători în a privi la ceea ce a făcut Tatăl cerească pentru noi și face încă, și că gândim atât de puțin la cel mai mare dar: Fiul Său?

Să privim, de exemplu, la versetul 8: „Dar Tu, Doamne, ești înălțat pentru totdeauna!“ Sfânta Scriptură ne învață că Dumnezeu este mare și înălțat; dar există o deosebire între cunoștința teoretică și experiența interioară a ceea ce este El. Experiența interioară poate fi obținută pas cu pas. Avem dreptul să admirăm puterea Sa creatoare și înțelepciunea Sa până în cele mai mici detalii în lucrările Sale, dar și să ne oprim în fața harului Său și a iubirii Sale de oameni și să cugetăm la acestea. Cu cât vom pune mai mult în practică aceste lucruri, cu atât mai mult vom putea exclama cu psalmistul: „Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne! Gândurile Tale sunt foarte adânci.“

Să zăbovim puțin la versetele 12-15. În nenumărate locuri din Scriptură, oamenii dreți sunt amintiți cu caracteristicile favorului lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, expresia „om drept” desemna un bărbat care recunoștea legea lui Dumnezeu și acționa conform acesteia, în contrast cu oamenii nelegiuți. Plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste cel drept, și el se poate bucura de binecuvântarea Sa. Cât de frumoase sunt cuvintele din aceste versete! Ele ne îmbărbătează să dorim să fim numărați printre cei dreți. Ca poziție, suntem oameni dreți; dar suntem și în practică? Omul drept din Vechiul Testament era un om temător de Dumnezeu; despre un astfel de om citim că va înverzi ca palmierul și se va înălța ca cedrul din Liban. Locul său de ședere este Casa Domnului – pentru noi aceasta înseamnă întreținerea părtășiei cu Domnul (a se compara cu Ioan 15.4-5). Dacă rămânem ca mlădițe în vie, atunci se va spune și despre noi: „...vor fi plini de sevă și verzi”.

Și cea de-a patra carte a Psalmilor are un caracter special, la fel ca primele trei cărți. H. Rossier scria: „În această carte vedem ca într-un tablou venirea lui Hristos în această lume pentru a lua locul lui Israel înaintea lui Dumnezeu, precum și rezultatul final al acestei realități.”

În acest psalm apare încă un aspect, și anume plângerea lui Israel pentru îndurare și restabilire. Prin rugăciunea sa, Moise a pus aceste cuvinte în gura poporului. Moise i-a adus aminte lui Dumnezeu, că El a fost locuința lor din generație în generație.

În versetul 2 a mers un pas mai departe: în fața unui Dumnezeu care este din eternitate, omul este așezat în locul care i se cuvine. Chiar dacă este mare în ochii săi și își închipuie că este înțelept – în mândria sa poate chiar îndrăznește să se așeze peste Dumnezeu –, totuși el nu este nimic altceva decât țărână, în care Dumnezeu îl va întoarce! Viața noastră, care câteodată ni se pare lungă, este ca o strajă în noapte în comparație cu veșnicia.

Scurtimea vieții noastre ne este prezentată foarte clar în versetele 3-12. Având în vedere puținii ani pe care îi petrecem aici jos, este important să ne rugăm ca psalmistul: „Învăță-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” Mereu înclinăm, mai ales în anii tinereții și ai maturității, să ne facem cât mai comod aici pe pământ și trecem cu vederea faptul că totul este de scurtă durată. Dar Domnul ne vine în ajutor prin Cuvântul Său. El ne amintește că tocmai datorită scurtimii vieții noastre trebuie să fim atenți și să folosim în mod util și corect aceste puține zile. „Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele” (Efeseni 5.15-16; a se vedea și Coloseni 4.5). După cum se observă, acest psalm conține îndemnuri prețioase pentru noi. Să le punem în practică! Ele vor avea efecte binecuvântate în viața noastră.

În ultimii psalmi am văzut arătarea Împăratului și ridicarea Împărăției Sale. În acest psalm găsim principiile după care Împăratul va conduce poporul Său: înțelepciune desăvârșită, onestitate și dreptate. Această conducere va dura 1.000 de ani; în acest timp, satan va fi legat și astfel va fi incapabil să-i ispitească pe oameni ca să facă răul (a se vedea Apocalipsa 20.1-3).

Dar cum se mai poate păcătui totuși în aceste condiții favorabile? Din exemplele enumerate în versetele 3-5 și 7-8 vedem că oamenii păcătuiesc nu numai când sunt ispitiți de satan. Începând de la Adam, omul a preluat o natură rea, iar dacă omul nu veghează asupra lui însuși, ajunge în păcat, chiar dacă satan nu îl ispitește în acest sens. Această realitate este foarte umilitoare pentru noi. Deoarece pentru omul care păcătuiește în aceste condiții nu mai există nicio scuză, este nimicit imediat ca un nelegiuit. Dar Domnul va privi cu îndurare spre oricine umblă în dreptate.

În acest psalm, Hristos este pus din nou înaintea ochilor noștri pe calea Sa de suferințe (versetele 1-11). Chiar și titlul ne îndreaptă gândurile și simțămintele pentru a putea privi acest subiect înălțător: „o rugăciune a celui întristat, când este copleșit și își varsă plângerea înaintea Domnului”. Să nu uităm că suferințele sufletești ale Mântuitorului au început cu mult înainte de orele petrecute în Ghetsimani și la Golgota. Bazându-ne pe Cuvântul lui Dumnezeu putem spune că viața Sa a fost un lanț neîntrerupt de suferințe.

Chiar și cele relatate în Evanghelia după Luca 2.48-49 mărturisesc despre astfel de suferințe. Isus era atunci un băiat în vârstă de 12 ani, dar încă de atunci L-a durut faptul că părinții Lui nu-L înțelegeau. Ne vine greu să ne imaginăm simțămintele Sale, deoarece noi, datorită naturii noastre păcătoase, suntem obișnuiți cu astfel de lucruri. Dar El era Emanuel (Dumnezeu cu noi) (a se vedea Matei 1.23); El a venit din cer, unde întotdeauna domnește o armonie deplină cu privire la voia lui Dumnezeu; cu atât mai mult a simțit tot ceea ce era contrar ca fiind foarte dureros.

La cercetarea acestui psalm trebuie să ne gândim mereu că Isus a fost Om adevărat, un om ca și noi, dar fără păcat. Desigur, El nu a încetat niciodată să fie Fiul lui Dumnezeu, dar aici nu avem în fața noastră această latură a Persoanei Sale. Ca Om a simțit din plin toată împotrivirea din partea păcătoșilor (Evrei 12.3), repulsia, disprețul și ura lor (a se compara cu Isaia 52.14; 53.3 etc.). Versetele acestui fragment de psalm ne lasă să privim la durerile sufletului Său.

Duhul Sfânt folosește expresii puternice aici: „Pentru că zilele mele pier ca fumul și oasele îmi ard ca un tăciune.” Să nu trecem indiferenți pe lângă aceste relatări ale suferințelor sufletești ale Domnului nostru! El a fost Cel singur; această singurătate este prezentată în versetele 6 și 7. Poate până astăzi nu ne-am gândit atât de mult la aceste suferințe ale Sale; dar merită să cugetăm la ele. Cu cât ne vom îndrepta mai mult atenția spre ele, cu atât mai aproape va fi de noi Persoana prețioasă a Mântuitorului nostru.

Așa cum am amintit deja, din versetele 6 și 7 putem deduce cât de mult a suferit Domnul nostru datorită singurătății. Nouă ne vine greu să înțelegem aceste suferințe ale Sale, deoarece noi trăim cu oameni asemenea nouă. Dar El, deși era Om, a fost Cel sfânt și Cel drept; în această postură, El era singur în mijlocul unui neam păcătos. El a simțit singurătatea în mijlocul familiei Sale și a ucenicilor Săi, pentru că nimeni nu-L înțelegea. Chiar și în mijlocul poporului, El era ca „un pelican din pustiu și ca o cucuvea din dărâmături”; El știa că acei oameni vor striga curând sub conducerea mai-marilor lor: „Să fie răstignit” (Matei 27.20-22).

Versetul 7 ne amintește de acea întâmplare, când Domnul a stăruit toată noaptea în rugăciune (Luca 6.12). În orașe și în sate, oamenii dormeau; și ucenicii Săi s-au retras să se odihnească, dar El veghea. El era ca o „păsăre singuratică pe un acoperiș”. Să nu uităm că această stare de singurătate a însemnat o durere continuă pentru El.

„Vrăjmașii mei mă batjocoresc toată ziua.” Deși în Evangheliile nu citim des despre batjocorirea Sa de către dușmanii Săi, profetul Isaia ne spune detaliat despre această latură a suferințelor Domnului. El era „ca Unul de la care îți ascunzi fața; era disprețuit și noi nu L-am prețuit” (Isaia 53.3). Pe lângă această disprețuire pe față, Domnul a simțit batjocura din inimile dușmanilor Săi: „Vrăjmașii mei mă batjocoresc toată ziua.”

Ce să spunem când citim cuvintele din versetul 9? Pâinea și băutura sunt nevoile noastre zilnice; pentru Domnul însemnau tristețea sufletului și lacrimi. Cât de puțin ne gândim la aceasta, când citim Evangheliile! Suntem înclinați să gândim că El a plâns numai de două ori: de exemplu, în Ioan 11.35 și Luca 9.41; dar acest verset ne permite să privim mai adânc în zona suferințelor sufletești ale Domnului. Cât de prețios va deveni El pentru noi, dacă L-am însoți cu atenție pe calea suferințelor Sale!

Am văzut că acest psalm are ca subiect pe Hristos. Cum să înțelegem versetul 10? „...pentru că Tu m-ai ridicat și m-ai aruncat jos.” Să ne gândim mai întâi la Adam. Dumnezeu l-a ridicat, i-a dat primul loc în creație. Dar după ce a păcătuit, a fost alungat din poziția sa. În Hristos vedem al doilea Adam. El a venit în lume, pentru a ocupa locul primului om și apoi să fie înălțat ca Fiul Omului. Dar ca urmare a păcatului, pe care El l-a luat asupra Sa ca Locțiitorul nostru, El a trebuit să simtă această realitate: „m-ai aruncat jos”.

Înimile noastre sunt mișcate când citim despre furia și mânia lui Dumnezeu, care au venit asupra Sa. Ca Om a gustat tot ceea ce este descris în versetele 1 la 11. Cu gândul la ceea ce avea să vină asupra Lui datorită păcatelor noastre, El spune: „Zilele mele sunt ca o umbră care se lungește și mă usuc ca iarba.” Să nu uităm că Cel care vorbește aici a venit din slava cerului, pentru a împlini voia lui Dumnezeu.

Hristos, Locțiitorul nostru care a suferit, nu rămâne la suferințele Sale; subiectul din versetele 12-22 este ceea ce îl preocupă mai degrabă pe El. În loc să Se gândească la Sine, El privește la Cel care L-a aruncat jos, a Cărui amintire este din generație în generație. Este înălțător să vedem cât de mult este El aici Om adevărat; și totuși, El este Acela care a întemeiat pământul la început.

Domnul stă aici în fața noastră și merită toată adorarea: Om adevărat și Dumnezeu adevărat. Ca Om, El S-a rugat: „Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele!” El a simțit, desigur într-un mod desăvârșit, ceea ce ar simți oricare dintre noi, dacă ar fi luat de pe pământ în floarea vârstei. La rugăciunea Sa, vine răspunsul divin: „anii Tăi sunt din generație în generație... Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși.” Aici se aduce prin Duhul Sfânt dovada că Cel care Se roagă este Fiul lui Dumnezeu (a se compara cu Evrei 1, în mod deosebit versetele 8-12). Să facă Domnul ca acest psalm să devină mereu subiectul cugetării noastre!

Acest psalm este probabil cel mai des citit; este un psalm de laudă, de mulțumire și de admirare a căilor lui Dumnezeu în bunătate și în îndurare. Fiecare copil al lui Dumnezeu poate spune cuvintele: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul. Și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Său cel sfânt!”

Cât de important este și îndemnul: „Nu uita niciuna din binefacerile Lui!” Binefacerile Tatălui nostru ceresc sunt infinit de multe; cine le-ar putea număra? Nu suntem oare în pericol să trecem cu vederea peste ele, fără să mulțumim pentru ele? Pe de altă parte, am putea face o constatare plăcută, și anume: dacă am începe să numărăm binefacerile Domnului, am rămâne uimiți cât de multe sunt. Nu sunt întotdeauna lucruri care bat la ochi, ci mai degrabă lucruri mărunte, pe care oamenii nu le bagă în seamă. Dar cel care are un ochi atent, le vede și se bucură de ele. Aceste bunătăți sunt adevărate daruri prețioase ale Tatălui nostru ceresc, daruri pentru care putem să-i mulțumim. Cât de mult Se bucură inima Sa, când vede că nu trecem neatenți pe lângă bunătățile Lui!

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu iertător; El iartă pe orice păcătos, care vine cu căință la El. Cu privire la credincioși citim în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.”

Promisiunea: „El... care-ți vindecă toate bolile tale” se referă la Israel. Dumnezeu a spus poporului Israel prin Moise: „Dacă vei asculta cu tot dinadinsul de cuvântul Domnului Dumnezeului tău.... nu voi pune peste tine niciuna din plăgile (bolile) pe care le-am pus peste Egipt; pentru că Eu sunt Domnul care te vindecă” (Exod 15.26). În Împărăția de o mie de ani, acest cuvânt se va împlini deplin. Lăsând să treacă prin fața ochilor noștri interiori bunătatea, îndurarea și răscumpărarea din groapă, nu vrem să trecem cu vederea faptul că totul se bazează pe lucrarea lui Hristos la Golgota. Dumnezeu a văzut dinainte rezultatele acestei lucrări și de aceea a putut să-i inspire lui David, autorul acestui psalm, cuvintele: „care-ți răscumpără viața din groapă”.

„Domnul face dreptate și judecată tuturor celor asupriți.” Ce mângâiere să știm aceasta! Lumea în care trăim este caracterizată de nedreptate și asuprire: chiar dacă aceasta din urmă este deseori acoperită, totuși este larg răspândită. Dar există Unul care judecă totul drept, și la timpul potrivit va lăsa să strălucească dreptul alor Săi, care a fost poate călcat în picioare.

„El nu ne-a făcut după păcatele noastre, nici nu ne-a răsplătit după nelegiuirile noastre.” Citind aceste cuvinte ne gândim implicit la ceea ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă ar fi trebuit să suportăm pedeapsa pentru păcatele noastre. Aceasta ar fi însemnat o pedeapsă veșnică. Dar, mulțumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu! Păcatele noastre au fost ispășite și vina a fost plătită, pentru că Locțiitorul nostru a suferit pentru noi la cruce. Pentru a ne aduce o siguranță în această privință, ne este dat aici exemplul cu depărtarea dintre răsărit și apus, care, după cum știm, nu se pot atinge niciodată – realitate care este și mai mult subliniată în Noul Testament.

În versetele 11, 13 și 17 citim despre bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu în legătură cu temerea de Dumnezeu. Sfânta Scriptură mărturisește de multe ori, că Dumnezeu este bun. El este bun față de toți oamenii (Romani 2.4), pentru că bunătatea Sa este aceea care dorește să-i determine să se pocăiască. În aceasta vedem bunătatea Sa în general. Pe lângă aceasta, este o anumită măsură de bunătate a Sa și de îndurare față de cei care se tem de El. Să nu fim indiferenți, mai ales că profităm de ea; de aceea, să umblăm în teamă de Dumnezeu și să evităm tot ceea ce nu i-ar plăcea lui Dumnezeu!

Versetele 13 și 14 mărturisesc de asemenea despre îndurarea Sa; cât de îndurătoare și de blândă este sentința Sa pentru cei care se tem de El! Dar cine consideră că se poate baza pe aceasta într-un mod ușuratic și spune că Dumnezeu știe că suntem slabi, acela se înșală. Având în vedere scurtimea vieții noastre, să dorim să stăm de partea temerii de Dumnezeu! Versetele de încheiere se referă la timpul în care Domnul va domni în Împărăția Sa și totul va înălța cântarea de laudă la adresa Lui.

Aici suntem introduși în vistieria înțelepciunii, mărimii și puterii lui Dumnezeu. Psalmistul exclamă plin de uimire: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ești foarte mare, Tu ești îmbrăcat în măreție și splendoare!” Versetele 2-9 ne conduc cu gândul la începuturile creației. Relatarea biblică despre acele evenimente este de o frumusețe și de o măreție deosebită. În fața unui astfel de tablou, credința se înclină cu admirație înaintea Dumnezeului-Creator. Lumea poate se întreabă cum au fost create toate acestea, iar știința poate să ridice ipotezele ei; dar noi „prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11.3). Cât de mare și cât de prețioasă este o astfel de credință, care ne transpune în starea de a înțelege lucrurile minunate ale creației! La fel ca scriitorul acestui psalm, privim cu admirație și cu uimire în acest teritoriu uriaș, iar pe de altă parte ne simțim aici ca acasă, pentru că Dumnezeul atotputernic, izvorul tuturor lucrurilor create, a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos.

Cu cât citim cu mai multă credință Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai bine înțelegem cum au devenit toate. În acest psalm, minunile se înșiră una după alta, dar credința le înțelege pe toate. Aici stăm ca în fața unei mari expoziții, în care putem privi obiecte, unele după altele. Să facă Domnul să învățăm să stăm liniștiți sub conducerea Duhului Sfânt și să admirăm adorând! Desigur, adesea este vorba despre lucruri, la care nu vedem imediat ceva neobișnuit, dar care totuși sunt pline de dovezi ale slavei lui Dumnezeu. „Gloria Domnului va fi pentru totdeauna: Domnul Se va bucura de lucrările Sale.”

După ce autorul acestui psalm a privit câteva din lucrările din creația Dumnezeului nostru, el exclamă: „Voi cânta Domnului toată viața mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.” El a fost un om credincios, și ca atare L-a lăudat pe Dumnezeu pentru mântuirea pe care a aflat-o; dar pe lângă aceasta avea un ochi deschis la minunile Sale. Să ne asemănăm tot mai mult cu el!

Acest psalm descrie credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său. El Și-a adus aminte de legământul Său cu Avraam, și pe baza harului a adus pe Israel în țara promisă. Acum psalmistul privește sub călăuzirea Duhului Sfânt până la începutul istoriei lui Israel. Această istorie începe cu patriarhii și se încheie în acest psalm cu ocuparea țării Canaan. Observăm că încăpățânarea și neascultarea poporului sunt trecute sub deplină tăcere. Aici nu este vorba despre ceea ce a fost și a făcut Israel, ci doar despre bunătatea și harul lui Dumnezeu. Conform legământului Său, El a vrut să aducă poporul în Canaan și de aceea totul a trebuit să servească realizării planului Său. Versetul 15 ne arată foarte clar, cât de prețios era acest popor în ochii Săi: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți niciun rău profeților Mei!” Când citim asemenea cuvinte, trebuie să admirăm răbdarea, harul, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, cu care El l-a purtat și l-a condus pe poporul Său.

Sucesiunea din versetele 16 și 17 este remarcabilă și plină de învățătură. Dumnezeu a hotărât o foamete, care a izbucnit abia când Iosif a fost în Egipt. Acest fapt, așa cum ne este arătat aici, ne permite să înțelegem mai bine lucrurile care sunt istorisite în capitolele 37-41 din Geneza. Nu se spune de ce a hotărât Dumnezeu foametea; citim doar că El a trimis înaintea lor un om, chiar înainte de a izbucni foametea. Cât de ușor de înțeles devine istoria lui Iosif, dacă o privim în lumina acestui pasaj! Unii cititori ai Sfintei Scripturi văd în evenimentele din viața fiului preferat al lui Iacov o istorie pentru sine, încheiată. Această istorie ne dă învățături prețioase, pentru care îi suntem mulțumitori Domnului; aici însă atenția noastră este îndreptată spre succesiunea evenimentelor. Ce catastrofă ar fi fost pentru Egipt și Iacov cu familia sa numeroasă, dacă foametea ar fi izbucnit deodată, fără să se poată lua măsuri înainte!

Știm că Tatăl nostru ceresc Se îngrijește întotdeauna de noi, iar noi ne încredem în El, că va conduce totul spre binele nostru. Nu avem impresia din când în când că lucrurile ar fi trebuit să meargă altfel? Să ne încredem pe deplin în El! Ce a gândit Iacov când a primit haina pătată cu sânge a fiului său? Prin ce încercări a trecut Iosif, când a fost vândut de frații săi și dus în Egipt? Înaintea ochilor tatălui, dar și ai fiului era întuneric deplin. Și totuși, cât de luminos a strălucit soarele bunătății și al credințioșiei lui Dumnezeu în spatele acestei scene întunecate! El a vrut să țină teafăr pe tot neamul lui Israel, să-l conducă prin foamete și să-l mențină în viață. Dar El a trebuit să trimită un om înaintea lor, iar diferitele etape din viața lui Iosif: casa lui Potifar, închisoarea, apoi uitarea mai-marelui paharnicilor (Geneza 40.23), au trebuit să se petreacă înainte ca el să preia poziția sa înaltă. Abia atunci s-a risipit întunericul.

Versetul 25 ne atrage atenția. Poate unii cititori ai Sfintei Scripturi s-au gândit că motivul planului viclean al lui faraon împotriva copiilor lui Israel ar fi de căutat în Exod 1.8-14. Dar în acest psalm citim: „Le-a schimbat inima ca să urască pe poporul Său, ca să uneltească împotriva slujitorilor Săi.”

Dumnezeu a intenționat două lucruri, în timp ce a făcut ca egiptenii să-i urască pe israeliți: 1. Numele Său trebuia să fie preamărit pe întreg pământul (Exod 9.13-16); 2. Israel trebuia să învețe prin minunile la care a fost martor, să se teamă de Dumnezeu și în același timp să recunoască ce mare și puternic este El (Psalm 106.7.21-22).

Dacă comparăm aceste locuri, precum și versetele 16 și 17 cu capitolele corespunzătoare din Geneza și Exod, înțelegem că Cuvântul lui Dumnezeu formează un întreg. Acest fapt nu este recunoscut peste tot în creștinătate; de aceea, unii își permit să scoată anumite părți din contextul lor și să le explice arbitrar. O asemenea desconsiderare a cuvintelor Domnului: „Cuvântul Tău este adevărul” poate să producă doar mare confuzie.

Dumnezeu este drept. El a văzut cum egiptenii îi foloseau pe israeliți, dar El a acționat ca să nu părăsească țara sclaviei lor ca un popor sărac. Pe lângă aceasta aveau nevoie de argint și de aur pentru construirea cortului întâlnirii și amenajarea lui: „cuseră de la egipteni obiecte de argint și obiecte de aur și haine... și ei le-au împlinit cererea...” (Exod 12.35-36).

Dar Dumnezeu este nu numai drept, El este și minunat în faptele Lui. El Și-a propus să scoată pe Israel împreună cu orice bogăție din Egipt – o minune pe care de altfel nimeni și nicio putere nu ar fi putut să o împlinească. Astfel, poporul, care număra aproximativ două milioane de suflete, a părăsit țara necazului său cu multe bunuri și multă avere. Într-adevăr, un Dumnezeu puternic și minunat! Puterea Sa trebuia să aibă un alt câmp de acțiune; acest popor nu trebuia doar îngrijit cu mâncare și băutură timp de patruzeci de ani în pustiu, ci și protejat de națiunile dușmănoase din jur. Această manifestare a puterii lui Dumnezeu în favoarea poporului Său a fost în strânsă legătură cu jurământul pe care Dumnezeu i l-a făcut lui Avraam.

Acest psalm este perechea psalmului precedent. În Psalmul 105 sunt preamărite de la început până la sfârșit bunătatea, credințioșia și puterea lui Dumnezeu – un prilej pentru popor să-L laude pe Dumnezeu. Totuși, aici, tonul predominant este corespunzător mărturisirii din versetul 6: „Noi am păcătuit împreună cu părinții noștri, am săvârșit nelegiuirea, am lucrat cu răutate.” Psalmistul nu se mulțumește să spună: „am păcătuit”, ci el mărturisește în amănunțime păcatele poporului. O asemenea mărturisire îi este plăcută lui Dumnezeu. Și alții au spus „am păcătuit”, de exemplu împăratul Saul (1 Samuel 15.24) și Iuda Iscarioteanul (Matei 27.4), dar cuvintele lor nu au corespuns unei pocăințe adevărate. Dumnezeu vrea sinceritatea și integritatea inimii. Acolo unde acestea există, vina nu este ascunsă; din contră, ea este mărturisită pe deplin. Atunci sufletul își poate însuși cuvintele prețioase: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

„Și au fost plini de poftă în pustiu și L-au ispitit pe Dumnezeu în pustietate.” Așa s-a întâmplat cu israeliții când erau pe drum spre Canaan. Să ne întrebăm: Care este situația noastră, care, vorbind în imagini, ne aflăm de asemenea în „pustiu”? Cât de ușor poftim după ceea ce oferă această lume! Care este rezultatul? „Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor.” Dumnezeu cunoaște ce doresc inimile

noastre. Dar dacă El ne acordă ceea ce căutăm în lume, atunci acel lucru poate însemna doar o piedică pentru omul nostru interior. Știm că niciodată nu este după gândurile lui Dumnezeu, ca creștinul să se oprească în viața de credință; dar în conducerea Sa înțeleaptă, Dumnezeu permite uneori credinciosului, care preferă lumea în locul părtășiei cu Domnul, să meargă pe propriul său drum. Prin uscăciunea, care intră în sufletul său, acesta trebuie să învețe să-și vadă rătăcirea. Efraim s-a alipit de idoli, și Dumnezeu a spus: „lăsați-I!” (Osea 4.17).

„Și au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mănâncă iarbă. L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt.” Israel a văzut faptele de putere și minunile lui Dumnezeu într-un mod cum niciun popor nu le-a trăit vreodată. Cu adevărat, un popor privilegiat! Cum au ajuns până acolo, încât nu au menținut permanent înaintea ochilor lor „gloria lor” (Dumnezeu era gloria lor)? Ne mirăm de acest lucru și cu atât mai mult când ne gândim că au făcut vițelul din aur, imediat după ce Dumnezeu i-a scos din țara robiei lor.

Acest exemplu ne dezvăluie inima omenească. Ea este receptivă la șoaptele lui satan, care știe să împodobească lucrurile cele mai lipsite de valoare, ca să-l atragă pe om de la darurile minunate ale lui Dumnezeu. Unei asemenea arte de ispitire nu cad victimă doar copiii lumii. Unii credincioși s-au lăsat orbiți de aceasta. Cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu, întruparea Fiului Său, sacrificiul Său la cruce și învierea Sa stau la mulți în plan secund, pentru că au dat întâietate „vițelului de aur” și altor lucruri.

Israelii sunt învinuiți în mod deosebit de două lucruri: 1. Lipsa credinței în legătură cu țara promisă (Numeri 13.32); 2. Închinarea la idoli, care a însoțit neascultarea lor. „N-au crezut Cuvântul Său.” Oamenii aproape că nu-și dau seama ce este necredința în ochii lui Dumnezeu. „Cine nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos...” (1 Ioan 5.10). Poate să existe ceva mai rău, decât să-L acuzi pe Dumnezeu de minciună? Necredința îl va conduce pe păcătos la condamnare; căci celui ce crede îi este asigurată iertarea păcatelor. Lipsa credinței la israeliți ar fi avut urmări fatale, dacă Moise nu ar fi intervenit pentru ei.

Vedem din exemplul din versetul 23 ce este un mijlocitor și cum apreciază Dumnezeu slujba sa. Moise a fost aici o imagine a Domnului Isus, adevăratul Mijlocitor între Dumnezeu și om (1 Timotei 2.5-6). Dar Isus nu a mijlocit doar pentru cei nelegiuți, ci a intrat cu propria Sa Persoană în spărtură și a ispășit păcatele lor.

Ceea ce s-a întâmplat la Baal-Peor a fost deosebit de grav în ochii lui Dumnezeu (Numeri 25.1-9). Israel s-a unit cu madianiții și s-a închinat înaintea dumnezeilor lor; atunci Dumnezeu a adus o plagă grea peste popor.

„Atunci s-a ridicat Fineas și a făcut judecată și plaga a fost oprită.” Și aici avem un exemplu despre valoarea mijlocirii unui credincios. Dumnezeu a apreciat ceea ce a făcut Fineas și i-a promis: „Iată, îi dau legământul Meu de pace. Și legământul unei preoții pentru totdeauna va fi pentru el și pentru sămânța lui după el, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeuul său și a făcut ispășire pentru fiii lui Israel” (Numeri 25.12-13). În împrejurările existente în Baal-Peor ar fi fost greșit să se ceară harul lui Dumnezeu peste popor. Doar judecata necruțătoare putea să pună capăt plăgii. Fineas a recunoscut și a simțit rușinea ce i s-a făcut sfințeniei lui Dumnezeu. Adevărata teamă de Dumnezeu conduce întotdeauna la a vedea și a aprecia lucrurile în lumina sfințeniei Sale.

Am amintit deja că în acest psalm găsim o mărturisire a păcatelor poporului Israel. Aici se amintește o greșală, care a atras consecințe grave pentru Moise, omul lui Dumnezeu (Numeri 20.3-13). Supărat din cauza murmurului poporului, „el a vorbit nechibzuit cu buzele lui” și în loc să vorbească stâncii, așa cum îi poruncise Dumnezeu, a lovit-o de două ori cu toiagul său. Această faptă nu corespundea gândurilor lui Dumnezeu, căci stânca fusese deja o dată lovită (Exod 17.6). Așa cum știm, stânca este o imagine a lui Hristos. Ea a fost lovită sub judecata lui Dumnezeu, și această judecată s-a făcut numai o dată, ea nu trebuia să se mai repete (Evrei 9.28). Astfel, Moise a făcut o greșală, în timp ce a lovit stânca pentru a doua oară. „A fost rău pentru Moise din cauza lor.” După cum putem vedea din locul amintit mai sus, el nu a avut voie să introducă poporul în țara Canaan datorită greșelii sale.

Ceea ce am citit în versetele 37-38 este unul dintre cele mai grave păcate ale lui Israel. Acest popor, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte dintre celelalte națiuni, pentru a locui în mijlocul lui (Exod 29.45-46), s-a făcut imediat cel mai mare idolatru. Cum a putut Dumnezeu să-l mai recunoască pe Israel ca poporul Său după tot ce a făcut? Poporul a făcut totul, ca să-L alunge pe Dumnezeu din mijlocul lui. Dar El i-a arătat o răbdare, pe care trebuie să o admirăm întotdeauna. „De multe ori El i-a scăpat... Dar El a privit la necazul lor, când a auzit strigătul lor. Și și-a amintit, în favoarea lor, de legământul Său.” Dumnezeu a făcut acest legământ cu Avraam și El nu Se va odihni până nu va împlini tot ce i-a promis. Israel s-a arătat în orice privință nevrednic, dar „chemarea lui Dumnezeu este fără părere de rău” (Romani 11.29).

Ce bine este să știm că acest Dumnezeu este și Dumnezeul nostru. El va împlini atât ceea ce și-a propus în legătură cu poporul Său pământesc, cât și cu privire la noi, spre

Cu acest psalm începe cartea a cincea a Psalmilor. Un bun cunoscător al istoriei lui Israel și al Psalmilor scria despre această carte: „Din punct de vedere profetic, cartea a cincea este continuarea cărții a doua. Rămășița lui Iuda, care în cartea a doua a fost văzută pe fugă, este unită aici cu cele zece seminții și astfel își regăsește unitatea sa națională.”

Pe lângă amănuntele care se referă în primul rând la Israel, în acest psalm există unele expresii, pe care le putem aplica la noi, spre folosul nostru. Deja în primul verset găsim acest caz. Noi spunem cu bucurie împreună cu psalmistul: „Lăudați pe Domnul, pentru că este bun, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!” Cine ar putea simți și savura bunătatea Sa, dacă nu credinciosul care îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tatăl Său? Oamenii din lume vorbesc despre „bunul Dumnezeu” și consideră că El nu va fi chiar așa de drept cu ei. În schimb, răscumpărării îl cunosc ca pe un Dumnezeu sfânt, dar care le iartă păcatele și îi conduce cu bunătate și grijă.

În acest psalm găsim patru imagini diferite despre stări, în care se poate găsi un suflet înainte de a cunoaște mântuirea (a se vedea versetele 4-9, 10-16, 17-22, 23-32), și anume pustiu, întuneric, boala și la final pericolele de pe mare. Dacă un suflet a început să-și dea seama de starea sa pierdută înaintea lui Dumnezeu, atunci el nu găsește nimic în pustiu (în imagine: lumea), care poate să-l mulțumească. Înainte își găsea bucuria în bunurile acestei lumi și în anturajul care îl înconjură. Dar acum începe să-și dea seama că aceste lucruri nu au statornicie. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai mult se simte incomod în locul unde mai demult se considera în siguranță. Duhul lui Dumnezeu a început lucrarea Sa în el, iar el tânjește după pâinea și apa vieții. Fiind conștient că nu se poate ajuta singur, sufletul strigă la Dumnezeu în strămtorarea lui, iar „El i-a scăpat din necazurile lor”. „El a săturat sufletul însetat și a umplut de bunătați sufletul flămând.”

„Cei care locuiau în întuneric și în umbra morții erau încătușați în apăsare și în fiare...” Ce bine caracterizează aceste cuvinte starea celor ce se află sub puterea lui satan! Omul, care nu îl cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitorul său personal, este în realitate încătușat în apăsare și în fiare. Ca un sclav sărman, el nu cunoaște libertatea. Desigur, el poate să-și imagineze că este liber și că face ce îi place, dar în realitate

trebuie să împlinească voia stăpânului său dur. Sufletului nu poate să-i meargă bine, cu atât mai puțin când știe că este în contradicție cu poruncile lui Dumnezeu. „Și El le-a smerit inima prin suferință, s-au poticnit și nu era nimeni care să-i ajute.”

Acum a venit clipa când sufletul nu mai vede nicio cale de ieșire decât să strige după ajutor. Dumnezeu așteaptă acest strigăt, și niciunul care vine la El în necazul păcatelor sale, nu va fi dat de rușine. „I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt lanțurile.” Sufletul se bucură acum de lumina binefăcătoare a prezenței lui Dumnezeu și îl laudă pentru bunătatea și pentru lucrările Lui minunate.

„Nebunii, pentru calea fărădelegii lor și din cauza nelegiuirilor lor, sunt chinuiți.” Într-adevăr, un nebun este orice om, care consideră că reușește fără Dumnezeu și chiar încearcă să-și dobândească cerul în felul său.

Dar Dumnezeu, în harul Său, Se împotrivesc unui astfel de om. El are suficiente mijloace în mâna Sa, ca să-l convingă pe păcătos cât de greșită este calea sa. Aici folosește boala și frica de moarte. Multor oameni, care nu au vrut să știe nimic de Mântuitorul în zilele când au fost sănătoși, li s-a înmuiat inima pe patul lor de boală. Având în vedere starea lor fără perspectivă, au văzut că nu mai este nicio cale de ieșire decât să alerge în brațele Mântuitorului.

Și în aceste versete auzim strigătul după scăpare, iar apoi urmează salvarea. Cuvântul lui Dumnezeu a făcut această minune. „A trimis Cuvântul Său și i-a vindecat și i-a scos din gropile lor.” Urmarea logică sunt jertfele de laudă. Cel mântuit își găsește acum bucuria în a înălța harul lui Dumnezeu și în a-i aduce Lui mulțumire și adorare.

Imaginea, pe care o avem aici înaintea noastră, vorbește despre mărimea lui Dumnezeu și despre nimicnicia omului. Ce este omul în comparație cu elementele dezlănțuite? „Se întorc și se clatină ca un om beat și toată înțelepciunea lor ajunge zadarnică.” Ei pot să se îmbarce în semeția lor îndrăznească și să fie convinși în gândurile lor de puterea și iscusința lor, că vor ajunge la țintă.

Dar iată, Dumnezeu „a vorbit și a stârnit vânt furtunos, care a ridicat valurile mării”. Cine poate vorbi ca El? Iov, care de altfel totdeauna avea ceva de comentat, a fost adus la tăcere de puterea și mărimea Lui în lucrările creației (a se vedea Iov 38 la 41). Aici, acei oameni au recunoscut neputința lor și au strigat la Dumnezeu. El a răspuns din nou și „i-a scos din necazurile lor”. Dar nu numai atât, El i-a adus și la portul mult dorit. Acest loc vorbește despre siguranță și liniște, iar cel răscumpărat va savura atât siguranța, cât și liniștea în mijlocul acelora care se adună în Numele lui Isus.

În acest psalm am observat diferite faze, prin care poate trece un suflet, înainte de a fi adus la cunoașterea stării sale înaintea lui Dumnezeu și la mântuire. Versetele 33 până la 41 ne dau o altă imagine impresionantă. După ce Domnul atrage la Sine pe un păcătos, nu îl lasă în voia sa. Desigur, el are pace cu Dumnezeu prin credința în Domnul Isus, dar el nu s-a cunoscut încă pe sine însuși. Și această cunoaștere este o parte necesară din educația lui Dumnezeu pentru copiii Săi. El vrea ca ei să recunoască ce este în inima lor (a se compara cu 2 Cronici 32.31). În zilele de bunăstare este ușor să mergi pe calea credinței; dar cum este când „El schimbă râurile în pustii și izvoarele de apă în pământ uscat” – cu alte cuvinte, când vin încercări asupra cuiva și strigătul după eliberare nu este auzit imediat? Ce bine este atunci să știi că Dumnezeu este acolo atât când este prosperitate, dar și când este slăbiciune, și totdeauna spre binele nostru!

„Cine este înțelept va lua seama la aceste lucruri și va înțelege îndurările Domnului.” Oamenii acestui veac nu pot înțelege gândurile acestui psalm; ele sunt pentru ei închise, pentru că ei sunt străini de limbajul divin. Ei nu înțeleg căile lui Dumnezeu în disciplină și judecată; mai mult, ei spun: Dacă ar exista un Dumnezeu, atunci nu ar permite ca lucrurile să meargă astfel.

Dar credința se apleacă cu respect înaintea Lui și spune, așa cum este scris în Cuvântul Său: „Ferice de omul pe care-l disciplinezi Tu, Doamne, și-l înveți din legea Ta” (Psalm 94.12). Și aceasta ține de „îndurările Domnului”. El îi educă pe ai Săi, având în vedere ce este cel mai bine pentru ei. „Cei drepecți vor vedea și se vor bucura și orice nelegiuire își va închide gura.” Aceasta înseamnă: dacă privim cu inima integră și sinceră la căile lui Dumnezeu, așa cum ne sunt prezentate în acest psalm, atunci vom fi păziți de nedreptate. Rezultatul este părtășie cu gândurile lui Dumnezeu și bucurie pentru inimă, chiar și în disciplinarea Sa.

„Inima mea este tare, Dumnezeule! Voi cânta, da, voi cânta psalmi chiar cu sufletul meu.” Acestea sunt cuvintele rostite de David, un israelit, care a cunoscut bunătatea lui Dumnezeu, atât el personal, cât și poporul său. El s-a gândit la căile lui Dumnezeu cu Israel; el și-a luat timp să cugete la căile lui Dumnezeu, iar zorii zilei l-au găsit preocupându-se cu acestea.

Ce exemplu demn de urmat avem înaintea noastră! Dis-de-dimineată era momentul când trebuia strânsă mana în pustiu. „Și au strâns în fiecare dimineată... Și la căldura soarelui se topea.” Domnul folosește aceste exemple, ca să ne învețe cu privire la timpul potrivit pentru citirea Cuvântului Său. În versetele 7-9, David vorbește ca erou, care a avut victorie după victorie. Totuși, el este deplin convins, că fiecare triumf asupra dușmanului a depins de puterea și ajutorul lui Dumnezeu (versetele 10-13). Nu este tot așa și cu noi pe teren duhovnicesc?

Vom înțelege bine acest psalm, dacă ne vom îndrepta atenția pe de o parte asupra lui Iuda Iscarioteanul și a lui antihrist, iar pe de altă parte asupra lui Hristos și a rămășiței iudaice. Faptul că Duhul Sfânt are aici în vedere pe acest ucenic al Domnului, aflăm din Fapte 1.20, unde se spune că slujba lui va fi preluată de un altul; Petru s-a bazat pe versetul 8 al acestui psalm. David, scriitorul acestui psalm, a fost o unealtă a Duhului Sfânt, pentru a crea o imagine a acelui bărbat nefericit și a caracterului său. Această prezentare este în concordanță cu cuvintele Domnului: „dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Bine era pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut” (Marcu 14.21). Iuda Iscarioteanul este un precursor al lui antihrist, dușmanul cel mai rău al iudeilor. Amândoi provin din poporul Israel și amândoi sunt martorii bunătăților și îndurărilor lui Dumnezeu față de poporul Său. Unul L-a dat prins pe Domnul Isus cu o sărutare, celălalt își va ridica mâna împotriva poporului iubit al lui Dumnezeu.

În versetul 22 îl vedem pe Domnul Isus în umanitatea Sa aici jos. El a fost într-adevăr „întristat și sărac”; a se vedea și Psalm 40.17; iar inima Lui era rănită înăuntrul Său. Iuda Iscarioteanul ar fi trebuit să aibă milă de El, fiind zi de zi în apropierea Sa. Dar el nu s-a gândit „să se îndure, ci a persecutat pe cel întristat și sărac și pe cel cu inima zdrobită, ca să-l ucidă”.

Și în versetul 25 se vorbește despre suferințele sufletului Mântuitorului nostru: „Și eu am ajuns de batjocura lor; când mă văd, ei dau din cap”; a se vedea și Psalm 69.20; Matei 27.39.

Încă un cuvânt despre antihrist, despre care avem o imagine în Iuda Iscarioteanul. În prima parte a acestui psalm, acești doi bărbați formează doar o persoană; așa cum am văzut deja, ei sunt dușmanii evidenți atât ai Domnului Isus, cât și ai poporului Său. Așa cum Iuda Iscarioteanul a

umblat cu Domnul timp de trei ani de zile în fățarnicie, tot așa antihrist își va descoperi adevărata gândire abia după ce se va arăta un timp în imaginea unui miel (Apocalipsa 13.11).

„Acest psalm”, scrie H.R., „reprezintă totodată punctul central al acestei părți a Sfintei Scripturi.” O astfel de observație este ușor de înțeles, pentru că aici este vorba, la fel ca în Psalmii 2, 8, 16, 22 și alții, exclusiv despre Persoana lui Hristos. Noi Îl găsim pe Hristos peste tot în psalmi, totuși de cele mai multe ori în legătură cu rămașița, în suferințele și necazurile sale. Dar aici, în fiecare verset, El este singurul subiect, pe care ni-l pune înaintea ochilor Duhul lui Dumnezeu.

Evenimentele descrise aici reprezintă de fapt o urmare naturală a psalmului precedent, unde Domnul este prezentat ca „întristat și sărac”. După ce a suferit nespus de mult din partea dușmanilor Săi și după ce a mers pe calea celei mai adânci înjosiri, poate să primească chemarea: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale!” Noi Îl vedem acum acolo, așteptând clipa când va putea începe Împărăția Sa. Atunci se va descoperi ce le-a spus El ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18).

Cât de plăcut este să citești cuvintele acestui psalm! Domnul nostru credincios, despre care este vorba aici, care a pelegrinat pe acest pământ, care a fost batjocorit, disprețuit, scuipat, bătut și la sfârșit atârnat pe lemnul de ocară, primește aici cinste, onoare și slavă. Aici jos a fost încoronat de către ostași ca împărat al iudeilor cu o coroană de spini, iar în batjocură i-au pus o trestie în mâna dreaptă. Dar aici Îl auzim pe Dumnezeu spunând: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Toată lumea va trebui să recunoască, că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.

În ce ne privește, nu trebuie să așteptăm până în acel moment, ca să ne bucurăm de înălțarea Lui; noi Îl vedem deja acum în credință acolo, încoronat cu slavă și cu cinste, și El poartă un Nume care este mai presus de orice nume. Dumnezeu i-a dat acest Nume, „ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.10-11).

„Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec.” Regăsim aceste cuvinte de două ori în epistola către Evrei (capitolul 5.6; 7.17). Ca împărat, Domnul Isus nu domnește încă în mijlocul dușmanilor Săi; Împărăția Sa este încă viitoare și se va vedea când El va prelua domnia. Dar slujba Sa ca Mare Preot în sensul slujbei lui Aaron o exercită deja acum, și – El să fie lăudat! – noi suntem beneficiarii acesteia; a se vedea Evrei 2.17-18; 4.14-16.

Psalmul acesta se încheie cu cuvintele: „El va bea din pârâu pe cale, de aceea își va înălța capul.” Pârâul i-a oferit înviore, dar cât de rar a existat ocazia să bea din el! El a băut din pârâu, când o sărmană femeie samariteancă s-a lăsat învățată de El și L-a recunoscut ca fiind Hristosul. Și Maria din Betania a înviore sufletul Său, când ea a arătat o înțelegere ce nu a găsit-o la niciunul dintre ucenicii Lui (Ioan 12.3). Și cât de mult S-a înviore inima Sa, când Maria din Magdala, pe care a eliberat-o de șapte demoni, s-a aflat printre cei care Îl urmau!

Psalmii 111 până la 118 formează o grupă aparte; aceștia sunt așa-numiții psalmi de laudă. Ei sunt urmarea firească a Psalmului 110, unde Hristos va păși în Împărăția Sa de o mie de ani. Atunci fiecare va putea exclama: „Voi lauda pe Domnul cu toată inima mea, în sfatul celor dreți și în adunare.”

Cu privire la celelalte versete, nu este oare dreptul nostru să ne însușim gândurile pe care le conțin? „Mari sunt lucrările Domnului.” Da, este peste măsură de mare și de minunat ceea ce a făcut Dumnezeul nostru Mântuitor prin Fiul Său. Dacă privește la trecutul său, poporul Israel poate intona al doilea verset; cu cât mai mult noi, care am fost aduși de la întuneric la lumină și avem acum asigurat un loc în slavă! Să punem la inimă cuvintele: „...cercetate de toți cei care își găsesc plăcerea în ele.” Domnului Îi place dacă noi cugetăm cu bucurie la dragostea și bunătatea Sa și le cercetăm.

Cuvintele: „El a lăsat o aducere-aminte a lucrărilor Sale minunate” ne îndreaptă nemijlocit atenția spre însemnătatea cuvintelor Domnului: „...faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22.19). Domnul dorește ca ai Săi, fie că aparțin Israelului, fie Adunării Sale, să nu treacă nepăsători pe lângă vestirea harului, bunătății și dragostei Sale. Noi înclinăm mai mult sau mai puțin, după ce am admirat și savurat un timp dragostea Sa, să luăm aceasta ca pe ceva de la sine înțeles. Copiii lui Israel au privit cu deplină admirație și laudă minunile și semnele Domnului, care s-au petrecut pentru ei în Egipt și la Marea Roșie; cu ce sentimente de mulțumire și adorare am stat în fața Lui, când am primit siguranța că păcatele noastre sunt iertate! Au trecut luni, ani și privind în urmă, unii s-au întrebat probabil ce s-a ales de prima dragoste. Domnul a știut de acest risc și El a făcut o aducere aminte atât pentru Israel, cât și pentru noi.

„Lucrările mâinilor Sale sunt adevăr și judecată.” Chiar dacă știm că Dumnezeul nostru nu face niciodată greșeli și toate căile Sale sunt desăvârșite, totuși citim cu plăcere această confirmare în Cuvântul Său. El cunoaște dorința noastră; El știe cât de ușor se strecoară în inimile noastre o îndoială, iar El, în harul Său, ne vine în întâmpinare. Acest lucru îl putem constata de nenumărate ori în Sfânta Scriptură. Într-adevăr, un Tată bun și îndurător! El vrea ca noi să avem deplină încredere în El atât cu privire la ceea ce El a făcut, cât și cu privire la Cuvintele Sale.

Cu privire la aceasta citim în versetul 10: „...toți cei care împlinesc rânduielile vor avea o bună înțelegere.” Teama de Domnul, înțelepciunea și o bună înțelegere sunt unite una cu alta. Baza este formată de teama de Domnul. Ne dăm suficient seama de valoarea pe care o are teama de Domnul? Ce interese avem să umblăm în aceasta? Priceperea și înțelepciunea sunt bunuri prețioase; ele sunt utile pe teren spiritual și în viața zilnică. Calea spre acestea este teama de Dumnezeu.

La fel ca în psalmul precedent, și în acest psalm este subliniată binecuvântarea care se bazează pe teama de Dumnezeu. „Ferice de omul, care se teme de Domnul!” Aici este vorba despre Israel, dar fericirea împreună cu teama de Dumnezeu se întind asupra timpului harului, în care trăim.

Să privim și la a doua parte a acestui verset: „care găsește mare plăcere în poruncile Lui”. Chiar dacă noi nu suntem sub Lege, totuși există și pentru noi legi pe care vrem să le ținem; a se vedea Ioan 14.15, 21; 15.10 și 1 Ioan 2.3, 5. Credinciosul temător de Dumnezeu știe foarte bine despre ce este vorba. Lui nu trebuie să i se prescrie: nu atinge, nu gusta; dragostea față de Domnul său îl învață cum trebuie să se comporte

față de lume. De aceea el evită tot ce ar putea tulbura părtășia sa cu Domnul și tinde spre lucruri care bucură inima Sa, lui îi plac poruncile Sale.

„Lumina răsare în întuneric pentru cei drepti.” Lecția pe care o deducem din acest verset este prețioasă. Întunericul pare să-l învăluie pe cel drept, dar chiar și atunci îi strălucește lumina. Dumnezeu este lumină, iar El o dăruiește celui care umblă în curăție de inimă. Un astfel de om nu este dominat de egoism; el se gândește la binele semenilor săi și îi ajută: „Nu se teme de vestea rea; inima lui este tare, încrezându-se în Domnul.” Aici este subliniată valoarea încrederii. Cel drept se bazează pe Dumnezeu. Împrejurările, care l-ar putea scoate din sărite pe un om, nu zguduie încrederea sa în Dumnezeu, pentru că el știe că Tatăl Său ceresc nu permite nimic care să-i dăuneze. Încrederea în Dumnezeu – cine ar putea să măsoare folosul și câștigul care reies de aici? Duhul lui Dumnezeu este activ în noi, pentru ca să ne încredem în el. În Isaia 26.3 citim: „Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care... se încrede în Tine”, iar în capitolul 30.15: „...în liniște și în încredere va fi puterea voastră.”

În Sfânta Scriptură găsim unele îndemnuri de a-L lăuda pe Domnul. Aici sunt slujitorii Domnului, care sunt invitați să facă acest lucru; cu alte cuvinte: toți cei care îi aparțin. Este prețios să știm că suntem printre aceștia, noi cei care odinioară am fost slujitorii lui satan. Stând pe terenul mântuirii, vedem motive clare de mulțumire și laudă. Noi am fost în țărână, chiar în gunoi, dar El S-a plecat spre noi și ne-a văzut în starea noastră nenorocită. El S-a îndurat de noi, ne-a ridicat, pentru a sta cu cei mari.

Găsim un gând asemănător în cântarea de laudă a Mariei (Luca 1.47-55); a se vedea și Psalm 107.41. Cine sunt acești cei mari, dacă nu cei pe care Domnul i-a scos din praful acestui pământ și din noroiul pierzării și i-a înălțat atât de mult? De acești oameni aparținem și noi. Să nu uităm că Salvatorul nostru a trebuit să coboare în țărâna morții pentru a ne putea da un astfel de loc. Mulțumire și adorare să-i fie aduse veșnic!

O caracteristică a credinciosului este dorința acestuia ca Numele Domnului să fie proslăvit. Psalmistul exprimă această dorință prin cuvintele: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă-i glorie, pentru bunătatea Ta, pentru adevărul Tău.” El dorește ca națiunile să observe faptele mărețe ale Domnului față de poporul Său și să nu mai întrebe, așa cum era de multe ori cazul odinioară: „Unde este dar Dumnezeul lor?” Această preamărire a lui Dumnezeu va fi văzută deplin în Împărăția de o mie de ani.

În versetele 3-8 sunt puși față în față idolii națiunilor cu adevăratul Dumnezeu. Un contrast mai mare nu există; pe de o parte, Dumnezeul cel veșnic, atotputernic, Creatorul cerului și al pământului și Susținătorul tuturor lucrurilor, iar pe de altă parte, materialul mort, pe care oamenii l-au prelucrat în idoli. Cum se face că astfel de lucruri de nimic servesc ca obiecte de adorare? Apostolul Pavel dă răspuns în Romani 1.18-23. Omul care i-a întors spatele lui Dumnezeu este orb; el își găsește bucuria și satisfacția sa în întuneric. Numai harul lui Dumnezeu îl poate conduce la lumină.

În aceste versete găsim trei îndemnuri de a ne încrede în Domnul. Dacă primele două se adresează lui Israel și Casei lui Aaron, al treilea îl putem considera ca adresându-se nouă, pentru că noi năzuim să umblăm în teamă de Domnul. În Vechiul Testament, mai ales în Cartea Psalmilor, Duhul Sfânt dă încrederii în Dumnezeu un loc deosebit. Domnul dorește ca noi să-L onorăm printr-o încredere deplină. Nu este aceasta ceea ce așteaptă părinții de la copiii lor? Deși părinții pot greși și nu pot conduce întotdeauna lucrurile în așa fel cum ar dori ei, găsim în Tatăl nostru ceresc dragoste, putere și călăuzire deplină, dar și atotștiință cu privire la viitor. El are totul în mână Sa: oamenii, împrejurările, timpul etc. El face ca totul să lucreze spre binele celor ce-L iubesc (Romani 8.28). Concluzia celor trei versete este: „El este ajutorul lor și scutul lor.” Ce îmbărbătare de a ne încrede în orice situație în Domnul!

„El va binecuvânta pe cei care se tem de Domnul, pe cei mici împreună cu cei mari.” Aceasta este tot o îmbărbătare pentru cei temători de Dumnezeu: ei pot conta pe binecuvântarea Domnului. În repartizarea binecuvântărilor, Dumnezeu nu face nicio deosebire între mare și mic, pentru că „nu este părtinire” (Coloseni 3.25). Decisiv pentru El este teama de Dumnezeu. În această situație vedem ce valoare are aceasta în ochii Lui: „...dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă” (Ioan 9.31).

Binecuvântarea Domnului cu privire la temerea de Dumnezeu o putem observa în următoarele versete: „lungește zilele”, ea este: „un izvor de viață”, ea este „îndrumarea înțelepciunii” (Proverbe 10.27; 14.27; 15.33 etc.).

În versetul 12 citim: „Domnul Și-a amintit de noi: El va binecuvânta.” Știm că El Se gândește la noi; dar dacă această cunoștință este doar în cap, inima nu este atinsă de această realitate. Cât de diferit arată lucrurile, dacă ne aducem aminte că Cel atotputernic, care dispune peste tot și care ne iubește, Se gândește la noi!

La fel ca alți psalmi, și acesta face referire la rămășița din Împărăția de o mie de ani. Ea aduce cu mulțumire o jertfă de laudă și cheamă Numele Domnului. Dar se gândește și la experiențele prin care a trecut. Deși gândurile exprimate aici fac referire la acel timp viitor, totuși putem deduce de aici unele lucruri care ne servesc spre învățătură și îmbărbătare.

Unele cuvinte se adresează direct inimilor noastre: „Și-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.” Faptul că Tatăl nostru ceresc Își pleacă urechea, pentru a ne asculta rugăciunile, este foarte prețios. Da, El „a auzit glasul meu, cererile mele”. Aceasta nu vrea să spună că El ne ascultă imediat fiecare rugăciune a noastră; numai El cunoaște când este momentul potrivit. Să lăsăm în mână Sa timpul și modul în care va răspunde; pentru noi ar trebui să fie suficient că El aude cererea noastră. Încrederea noastră față de El și față de dragostea Sa ne va ajuta să așteptăm în liniște răspunsul Lui.

Al treilea verset se referă la marele necaz, prin care va trece rămășița credincioasă. De câte ori vor exclama acești iudei credincioși în frica lor: „Te rog, Doamne, scapă-mi sufletul”! Dumnezeu va asculta cererea lor, iar sufletul întristat se va putea întoarce la odihna sa.

Această odihnă este prețioasă pentru inimă; ea există dacă privim încercările ca venind de la Dumnezeu și primim ascultarea din mână Sa; versetul 8 ilustrează acest gând. Domnul a făcut totul: El a salvat sufletul de la moarte, ochii de lacrimi, picioarele de cădere. Ferice de credinciosul care are o astfel de încredere în El! Noi suntem mereu în pericol; dușmanul vrea să ne facă rău și prin căderea noastră să aducă rușine asupra Numelui Domnului. Dacă nu cădem, atunci aceasta se datorează Domnului; El ne-a păzit piciorul de cădere. Când vom ajunge la țintă fără să fi căzut, atunci vom recunoaște mulțumitori: a fost harul Său!

Versetul 12 conține un gând care s-a ridicat deja în unele inimi credincioase: după ce Domnul a făcut un lucru atât de mare și de minunat pentru mine, și mereu Își revarsă bunătatea Sa asupra mea, cum aş putea să-i răsplătesc binefacerile? În relațiile cu oamenii, o astfel de

intenție este de la sine înțeles, dar cum trebuie să ne comportăm față de Dumnezeu?

Răspunsul din versetul 13 este de o frumusețe înălțătoare. Psalmistul, călăuzit de Duhul Sfânt, spune: „Voi înălța paharul mântuirii și voi chema Numele Domnului.” Mijlocul prin care Îl putem răsplăti Domnului toate binefacerile Sale, ni-l dă El Însuși; El spune: ia fără oprire; apleacă-te și ia mai mult din râul harului Meu!

Versetul 15 ne permite să recunoaștem simțămintele Domnului față de ai Săi, care au trebuit să sufere moartea de martiri. Faptul că lumea a putut dispune cum i-a plăcut de ei, ar putea trezi impresia că Dumnezeu nu Se interesează de ei, dar fidelitatea lor va fi răsplătită cu cununa vieții (Apocalipsa 2.10).

Acest psalm, în ciuda faptului că este scurt, are un conținut prețios. Și aici este îndemnat nu numai Israel să-L laude pe Domnul, ci toate națiunile. Este remarcabil, că Dumnezeu își extinde bunătatea Sa asupra tuturor oamenilor. Secole de-a rândul, Israel a fost singurul popor, în mijlocul căruia El a vrut să locuiască, națiunile nefiind în favoarea Sa. Acum însă, când s-a împlinit lucrarea mare a lui Hristos pe Golgota, nu mai există zidul de despărțire între Israel și națiuni. Este una din minunile harului și bunătății lui Dumnezeu faptul că națiunile, care odinioară îi erau străine, pot acum să exclare: „Pentru că mare este bunătatea Lui față de noi.” Într-adevăr, numai Hristos a putut face o astfel de schimbare. Cuvintele: „Adevărul Domnului rămâne pentru totdeauna” în gura popoarelor, care de când sunt au știut numai de minciună și înșelătorie, răsună imens și minunat în urechile noastre. Când Hristos va intra în Împărăția Sa, întunericul, nedreptatea și violența vor trebui să dea înapoi, iar urmarea va fi supunerea sub sceptrul Său.

Cât de adesea este amintită în Psalmi bunătatea lui Dumnezeu! Duhul Sfânt este acela care ne-o aduce mereu înaintea ochilor. Dumnezeu este bun, „bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna”, citim în repetate rânduri; a se vedea în mod deosebit Psalmul 136. Omul este obiectul acestei bunătăți permanente, și totuși, cât de adesea trece pe lângă ea fără să se gândească! Dar neținând cont de această lipsă de mulțumire, Dumnezeu permite să curgă suvoiul bunătății Sale; un exemplu grăitor despre aceasta este poporul Israel. Toată istoria lui, din Egipt până la intrarea în Împărăția de o mie de ani, dovedește că Dumnezeu este bun și îndurător. Neascultarea poporului, idolatria lui și ceea ce a fost foarte rău și grav: respingerea și răstignirea lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu, nu au putut să afecteze această bunătate; ea nu se odihnește până nu aduce acolo unde vrea ea să aibă obiectul favorii ei. Acest Dumnezeu bun este Tatăl nostru, și aceeași răbdare și îndelungă-răbdare, pe care le-a arătat față de Israel, ne întâmpină și pe noi astăzi. Să fim mai conștienți de acest fapt!

Aceste versete ne dau o ilustrare a modului în care satan aduce în străduința lui pe un credincios la cădere.

Cele care îl ajută sunt multe: „Mă înconjuraseră ca niște albine.” Să numim câteva: plăcerea cărnii, plăcerea ochilor, lăudăroșia vieții –lumea cu nenumăratele ei ispite și distracții. Ar fi prea mult ca să le enumerăm pe toate; totuși, vrem să le trecem în revistă pe câteva care par lucruri nedăunătoare, pe care dușmanul sufletelor noastre le folosește pentru a ne împiedica în părtășia cu Domnul. În vârful lor stă așa-numita literatură inofensivă. Mulți credincioși nu-și dau seama că îndepărtarea de părtășia cu Domnul, îngrijită până atunci, își are începutul la alegerea unei cărți, a unei „reviste ilustrate” etc. Prin asemenea lucruri și altele, lumea pătrunde în inimă și cauzează pagube imprevizibile. Să nu scoatem armele împotriva acestor dușmani? David i-a nimicit pe dușmanii săi în Numele Domnului. Mulțumiri fie aduse Domnului, aceste mijloace ne stau și nouă la dispoziție (Efeseni 6.10-12). Înarmați cu toată armura lui Dumnezeu, putem să ne împotrivim vicleniilor dușmanului.

„Domnul este tăria mea și cântarea mea și El a devenit mântuirea mea.” Aceste cuvinte, ca și continuare a versetelor precedente, ne amintesc de cuvintele lui Neemia: „...nu vă întristați, pentru că bucuria Domnului este tăria voastră.” În realitate, acolo se află izvorul puterii pentru credincios. Este de temut că unii copii ai lui Dumnezeu nu au descoperit încă acest izvor. Mulți cred că se află în lupta împotriva păcatului și suferă astfel numai dezamăgiri. Ei încă nu au recunoscut, că puterea se găsește doar în Domnul. Psalmistul a fost conștient de neputința sa; de aceea exclamă: „dreapta Domnului face fapte mari!” De-am fi și noi convinși de acest lucru și, fiind conștienți de ce este și face El, să stăm în apropierea Domnului și să ne bucurăm. Aici se află tăria noastră.

În versetul 18 avem disciplina ca pedeapsă, așa cum trebuie să o folosească Domnul uneori pentru educarea alor Săi. Prin aceasta se deschid „porțile dreptății”, iar rezultatul este: „voi lăuda pe Domnul.”

Versetul 22 indică spre Domnul Isus. El este piatra pe care au lepădat-o zidarii lui Israel, piatra din capul unghiului, pe care L-au dat deoparte disprețuitor și la sfârșit L-au respins; în Matei 21.42, Domnul Însuși Se referă la aceasta. Mai târziu, Petru preia acest verset în vorbirea sa către mai-marii poporului și îl repetă în prima sa epistolă, capitolul 2, versetele 6-8. În timp ce această piatră este „valoarea cea mai mare” pentru cei care cred, ea înseamnă judecată pentru necredincioși. Pentru ei, ea este „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”. Să-i mulțumim Domnului că El ne-a deschis ochii și ne-a făcut capabili să recunoaștem această „valoare mare”. Da, și noi putem să spunem: „este minunat în ochii noștri”.

Cuvintele de încheiere ale acestui psalm ne conduc iarăși cu gândul la momentul instituirii Împărăției de o mie de ani. „Doamne, dă prosperitate, Te rog!” Și imediat urmează răspunsul: „Binecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului!” Hristos apare pentru ridicarea Împărăției Sale de pace.

Psalmul 119 deține o poziție unică în cartea pe care o cercetăm. Chiar și structura lui este diferită de cea a altor psalmi, fără să amintim că are 176 versete. El este împărțit în 22 paragrafe; literele de început ale acestor paragrafe corespund celor 22 de litere ale alfabetului ebraic; a se vedea nota de subsol, Biblia, ediția 2001. Mai departe în cercetarea lui vom observa că psalmistul folosește șapte expresii diferite pentru a denumi Cuvântul lui Dumnezeu, și anume Lege, mărturii, rânduieli, hotărâri, porunci, judecățile dreptății, Cuvântul. Conform autorului H.R., însemnătatea acestor expresii este următoarea: Lege: reguli divine, desăvârșite pentru umblare; mărturii: expresia voii lui Dumnezeu; rânduieli: expresia autorității divine, căreia omul trebuie să i se supună; hotărâri: principii și învățături, pe care Dumnezeu i le recomandă omului; porunci: cerințe stabilite; judecățile dreptății: principii instituite de Dumnezeu, ca Cel suveran, după care El acționează fără greș; Cuvântul: descoperirea gândurilor lui Dumnezeu în legătură cu toate lucrurile. – În primul rând sunt numiți ca fericiți cei care sunt „fără vină pe cale, care umblă în legea Domnului”.

Păzirea mărturiilor lui Dumnezeu și a-L căuta „din toată inima” sunt principiale în viața credinciosului. Dar dacă vrem să păzim mărturiile Sale, trebuie să le cunoaștem, și aceasta este numai atunci posibil când citim Cuvântul Său și cugetăm asupra lui. „Tu ai poruncit rânduielile Tale, ca să fie păzite cu grijă”; cu acest scop ne sunt ele date. Dar nu ne surprindem uneori asupra faptului că citim Cuvântul lui Dumnezeu fără să

gândim într-adevăr la păzirea lui? Credinciosul serios vede necesitatea să țină strâns la învățăturile Sfintei Scripturi; el exclamă împreună cu psalmistul: „O, de-ar urmări căile mele să păzească hotărârile Tale!” El a învățat că părtășia cu Domnul poate fi savurată numai cu această condiție. Cum ai putea merge și să fii una cu El, când nu dai atenție învățăturilor Cuvântului Său? Și lauda cu o inimă sinceră este o urmare logică a păzirii sânguincioase a rânduielilor Sale. Bucuria care însoțește ascultarea de Cuvântul Său, umple atunci inima și noi îl slăvim pe Dumnezeu.

În versetul 9, omul este văzut la începutul carierei sale. Este foarte important ce cale alege. Nenumărați oameni, chiar și mulți copii ai unor părinți credincioși, nu au luat în considerare acest fapt; ei nu s-au lăsat ocrotiți de Cuvântul lui Dumnezeu, au greșit intrarea pe calea dorită de Dumnezeu și s-au îndepărtat tot mai mult de El. Cine ar putea să măsoare paguba care a apărut dintr-o asemenea rătăcire? Supărare, dezamăgiri, poate chiar lacrimi amare au fost rezultatul alegerii greșite la începutul căii. Și totuși, câtă osteneală își dă Domnul pentru a atenționa și a conduce pe tânăr! „Ascultă, fiul meu, și primește cuvintele mele, și anii vieții tale se vor înmulți. Te voi învăța calea înțelepciunii, te voi conduce pe cărările dreptății” (Proverbe 4.10-11). Versetele 10 și 11 din acest capitol ne arată ce depinde de noi: „Te-am căutat din toată inima mea”; și: „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.”

„Deschide-mi ochii, și voi vedea lucrurile minunate care sunt în legea Ta!” Când oamenii necredincioși citesc Sfânta Scriptură, ei nu văd în ea niciun lucru minunat, ei sunt orbi și nu pot deosebi ce vrea Dumnezeu să ne descopere în bunătatea Lui. Ca om temător de Dumnezeu, psalmistul a bănuțat ceva din lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu și dorea să se bucure mai mult de ele. Rezultatele morale ale acestui Cuvânt în inimile credincioșilor sunt de fapt lucruri minunate. Ce lucrează teama de Dumnezeu, sinceritatea și exactitatea în viața unui om, dacă nu Cuvântul lui Dumnezeu? El trăia înainte în întuneric, găsea plăcere în păcat, minciună și înșelăciune; dar acum, viața lui este ca transformată. El poate trăi lucruri minunate în legătură cu principiile divine. Psalmistul spune mai departe: „Mărturiile Tale, de asemenea, sunt desfătarea mea, sfătuitoarea mea.” Este Cuvântul lui Dumnezeu și sfătuitoarea noastră? Dacă ne lăsăm conduși de el, nu vom rătăci niciodată. Credinciosul poate fi scutit de unele dureri și de multe dezamăgiri în timp ce caută sfat în Sfânta Scriptură.

Versetul 26 mărturisește despre sinceritatea sufletului înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă sinceritate din partea alor Săi. El cunoaște toate căile noastre, chiar fără ca noi să i le facem cunoscut; dar cât de ușor tindem noi să ascundem ceva înaintea Lui! O recunoaștere sinceră – nu doar admiterea unei greșeli – deschide calea pentru binecuvântarea de sus. De asemenea ochii ne vor fi deschiși pentru o mai bună înțelegere a prevederilor lui Dumnezeu. Nu rămâi la suprafață, ci te adâncești, astfel ca umblarea credinciosului să corespundă tot mai mult voii Domnului. În versetul 30 auzim intenția psalmistului de a merge pe calea credincioșiei. O astfel de decizie este de o importanță capitală în viața unui om; aceasta vedem și la Daniel. „Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze”, și el a și realizat ce și-a propus. Câtă binecuvântare și cât folos au rezultat! De am putea să spunem toți cu psalmistul: „Rămân alipit de mărturiile Tale”!

Aici avem în fața noastră un om, care a ajuns la concluzia că el nu poate nimic fără Dumnezeu. În toate versetele acestui capitol auzim o rugămintă din gura lui. O astfel de stare de inimă este plăcută Domnului; voia proprie, adică independența de Domnul, este ca închinarea la idoli (1 Samuel 15.23). „Plecă-mi inima la mărturiile Tale și nu la câștig!” Cine citește sânguincios Cuvântul lui Dumnezeu, descoperă curând că binecuvântarea, adevărata mulțumire și bucurie se află în păzirea Cuvântului și nu în alergarea după câștig. Unii copii ai lui Dumnezeu au trecut cu vederea importanța acestui verset; ei s-au rătăcit și s-au străpuns cu multe dureri; a se compara cu 1 Timotei 6.10. Cât de importantă este și rugăciunea din versetul 37! Cuvântul „deșertăciune” se referă la tot ce este atrăgător în lume, după care oamenii în general râvnesc. „Deșertăciunea” este unul din mijloacele eficiente în mâna dușmanului, pentru a ne abate inima și mintea de la adevăratele bunuri, pe care Dumnezeu vrea să ni le dea.

Este plin de îmbărbătare să vedem cum psalmistul aștepta ajutor numai de la Dumnezeu. Vedem aici încrederea credinței, o încredere care a marcat puternic viața lui David. Adeseori a fost înconjurat de cei ce-l disprețuiau, dar el nu s-a sprijinit pe înțelepciunea sa. Când a trebuit să dea răspuns acelor oameni, el l-a rugat pe Dumnezeu să i-l dea, iar Dumnezeu l-a îndrumat cu ajutorul Cuvântului Său. David a putut să afle deja atunci ceea ce ucenicilor li s-a întâmplat mai târziu: „...nu vă îngrijorați dinainte cu privire la ce veți spune..., pentru că nu voi sunteți cei care vorbiți, ci Duhul Sfânt” (Marcu 13.11). Citim mai departe: „Și voi umbla în loc larg, pentru că am căutat rânduielile Tale.” Prin har putem să facem și noi astfel de experiențe. Înțelegem ce este acest „loc larg”, dacă citim textul din Ioan 14.23, unde Isus spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el.” Acesta este locul larg al dragostei, în care ne putem mișca.

În aceste versete vedem cum cel ce se teme de Dumnezeu este însuflețit de Cuvântul lui Dumnezeu, se bazează pe el și așteaptă de la el fiecare binecuvântare. O astfel de încredere este un mare ajutor în împrejurări vitrege. Ce înseamnă batjocura celor mândri, dacă ai Cuvântul lui Dumnezeu de partea ta? Batjocura și ironia sunt de scurtă durată, dar promisiunile lui Dumnezeu rămân veșnic. Ele sunt deja aici jos o plăcere pentru oricine le respectă, iar ele îi dau în același timp putere pe cale. „Mi-am amintit de judecățile Tale de altădată, Doamne, și m-am mângâiat.” Într-adevăr, minunile lui Dumnezeu cu privire la Israel în trecut au devenit pentru mulți copii ai lui Dumnezeu încercați mângâiere și îmbărbătare. Ei au fost întăriți când au privit la bunătatea Sa, puterea Sa și îndurarea Sa față de un popor care i-a făcut atâtea probleme. Psalmistul încheie acest pasaj cu cuvintele: „Aceasta mi-a fost pentru că am păzit legea Ta.” Păzirea învățăturilor Dumnezeului nostru atrage după sine totdeauna binecuvântare și bucurie.

Noi nu cunoaștem autorul acestui psalm; dar dacă ne gândim la David și la psalmii pe care i-a scris el, atunci vedem în fața noastră un bărbat care s-a străduit să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu. Atenția lui, toată ființa lui erau îndreptate spre aceasta. El avea dorința fierbinte de a păzi rânduielile Domnului. Aceasta a fost partea lui, bunul lui cel mai mare. În pasajul citit este o învățătură pentru noi toți. Deseori, datorită obișnuinței cu Cuvântul lui Dumnezeu suntem uneori așa de superficiali. Psalmistul s-a gândit la căile lui, ca ele să fie în concordanță cu poruncile lui Dumnezeu. El adaugă: „Sunt tovarășul tuturor celor care se tem de Tine și al celor care păzesc rânduielile Tale.” O, de ar cugeta toți credincioșii la aceste cuvinte, în mod deosebit cei mai tineri, care, fără să se gândească umblă cu oamenii care gândesc lumește! „Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la spusele mele ... păstrează-le în adâncul inimii tale!” (Proverbe 4.20-21).

Dacă ar trebui să dăm un titlu acestui pasaj, desigur am scrie: Binecuvântarea rezultată din smerire. Observăm la psalmist că el a experimentat această binecuvântare; de aceea a putut să spună: „Tu i-ai făcut bine slujitorului Tău, Doamne, după Cuvântul Tău.” Mai înainte a ales o cale greșită, dar Dumnezeu în harul Său a mers după el și l-a îndreptat. Într-adevăr, a fost bunătatea din partea Domnului. Învățăm de aici că bunătatea lui Dumnezeu nu trebuie văzută doar în acele lucruri pe care omul de obicei le prețuiește, ca de exemplu sănătate, câștig bun, viață de familie frumoasă ș.a.m.d. Cel mai prețios bun este fără îndoială bunul mers al sufletului, iar Domnul Se ocupă permanent de noi în această privință. Un mijloc folosit adesea în mâna Sa este smerirea. Trebuie să ni se aducă mereu aminte că noi în noi înșine nu suntem

nimic și că nu putem nimic de la noi înșine. „Și ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?” (1 Corinteni 4.7). Din fire, omul este încrezut și arogant. Care este starea credincioșilor? Spre rușinea noastră trebuie să recunoaștem că aceste caracteristici joacă în viața noastră un rol mai mare decât bănuim. Să ne gândim numai la „eu” adesea lezat, pentru a arăta că uneori suntem foarte aroganți și mândri. Dar aroganța și mândria sunt unele din cele mai grave piedici în dezvoltarea vieții duhovnicești în credincios. Dacă nu condamnăm din temelie aceste lucruri și nu ne judecăm când am greșit în această privință, atunci ocupăm un loc important, și anume un loc care îi aparține doar Domnului Isus. El vede aceste piedici; El dorește să ne elibereze de ele, și pentru aceasta folosește smerirea. Mulți copii ai lui Dumnezeu au fost duși pe o astfel de cale, și după ce au avut parte de binecuvântarea care este în legătură cu această cale, au slăvit împreună cu psalmistul: „Este bine pentru mine că am fost smerit, ca să învăț hotărârile Tale.” Versetele 73-80, „Știu, Doamne, că judecățile Tale sunt drepte și că din credințioșie m-ai smerit.” Aceste cuvinte sunt o urmare logică a versetelor cercetate (67 și 71). După ce psalmistul a recunoscut: „Este bine pentru mine că am fost smerit”, ajunge la concluzia că judecățile Domnului sunt drepte. Pentru credincios este un câștig, când nu permite ca încercările să treacă peste el ca ceva întâmplător; și în cazul în care va avea parte de smerire, în inima sa nu se va ridica amărăciune, dacă ia încercările din mâna Tatălui său ceresc. Unii copii ai lui Dumnezeu s-au maturizat tocmai prin smerire. Poate, oamenii au provocat aceasta, dar ei au fost doar unelte în mâna Domnului, pentru a conduce la acest lucru. Este posibil să fi fost oameni din lume sau credincioși, dar mijlocul în sine nu are nicio valoare. Noi știm că Domnul vrea să ne formeze prin astfel de mijloace, să ne binecuvânteze și să ne conducă mai departe în credință și în dependență de El.

Din versetele citite se deduce că psalmistul a trecut printr-o adâncă și grea încercare. Expresia „mi se sfârșește” (sau „mi se topesc”) din versetele 81 și 82 și comparația cu „un burduf pus în fum” indică spre încercări adânci ale sufletului. Oare a stat scriitorul acestui psalm sub o pedeapsă de la Dumnezeu sau a avut încercarea lui un alt caracter? Nu știm, dar este sigur că el a căutat ajutorul nu la sine, nici la oameni, ci el s-a încrezut doar în Dumnezeu, al cărui Cuvânt era singura lui mângâiere. Vedem în exemplul pus înaintea noastră cât de prețioasă este partea credinciosului. În situația cea mai dureroasă, chiar când întunericul pare să-l împresoare, el poate să se uite în sus și să înțeleagă că soarele dragostei, al bunății și al harului lui Dumnezeu nu a încetat să strălucească. Versetele 85-87 își găsesc o ilustrare prețioasă în istoria lui Daniel. Dușmanii lui i-au săpat o groapă și credeau că și-au atins scopul (Daniel 6). Dar acest om credincios s-a încrezut în Dumnezeu și a fost eliberat.

Viața credinciosului este plină de schimbări; el trăiește anumite faze, prin care creșterea lui interioară trebuie să fie stimulată. Domnul, ca un educator înțelept, știe că nu este bine pentru noi dacă avem numai așa- numite zile bune. Dar El Se pune și în situația noastră, când vin încercări peste noi; a se compara cu Isaia 63.9. Psalmistul a experimentat ceva asemănător. În pasajul anterior l-am văzut în mare strâmtorare, dar aici a răsuflat ușurat, pentru că întunericul ce-l înconjură s-a împrăștiat. El a exprimat aceasta în versetul 92: „Dacă n-ar fi fost legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în necazul meu.” Cât de bine vedem aici valoarea și acțiunea Cuvântului lui Dumnezeu în timpuri de încercare! Versetul 93 ne arată un alt rezultat al eficienței Cuvântului pentru cel care a învățat să-l prețuiască: „Niciodată nu voi uita rânduiriile Tale, pentru că prin ele m-ai făcut să trăiesc.” Asemenea expresii în Sfânta Scriptură dovedesc în modul cel mai clar ce avantaj are acela care își găsește plăcerea în Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste versete ne arată din nou valoarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru credincios și influența pe care o are acesta asupra aceluia care îl citește cu atenție și respect. Această influență nu este trecătoare sau superficială, ci ea acționează practic în viața zilnică. În primul rând este subliniată aici înțelepciunea. Nu este această virtute o urmare naturală a cugetării la Cuvântul lui Dumnezeu? Această înțelepciune este mai bună decât orice înțelepciune omenească, căci ea vine de la Dumnezeu. În versetul 101 găsim legături de cea mai mare importanță. Nu este indiferent în ce stare de suflet ne preocupăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Presupunem că toți copiii lui Dumnezeu îl citesc; dar cât de diferit este efectul acestuia în viața fiecăruia! La unul poate aduce roadă; lumina lui strălucește înaintea oamenilor (Matei 5.14-16) și Domnul este preamărit prin aceasta. Celorlalți trebuie să le strige: „Trezește-te tu, care dormi” (Efeseni 5.14). De aceea să luăm aminte în mod deosebit la acest verset 101!

Am văzut că ne păzim picioarele de orice cale rea, dacă păzim Cuvântul lui Dumnezeu și ne așezăm sub influența lui binecuvântată. Aici avem înaintea noastră mult cunoscutul verset: „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pe cărarea mea.” Ferice de omul la care aceste cuvinte sunt realitate! Găsim o paralelă la acest verset în Ioan 11.9-10: „...dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el.” Totuși, cine citește Cuvântul lui Dumnezeu și îl asimilează, merge înainte cu pași siguri, iar cărarea lui este plină de lumină. Desigur, el nu va fi înțeles de aceia care merg pe propriile lor cărări, dar acesta are de-a face cu Domnul lui, căruia vrea să-i fie pe plac. Cât de prețioasă este asigurarea că Domnul ne luminează cărarea noastră și astfel nu suntem în pericol să ne împiedicăm sau chiar să cădem! Repetăm: mijlocul este Cuvântul Său, pe care îl avem în mâini și cu care putem veni în contact în fiecare zi.

Scriitorul acestui psalm a învățat să prețuiască Cuvântul lui Dumnezeu. El i-a devenit foarte important și a jurat să-l țină. Găsim o prezentare frumoasă a gândului exprimat aici în Daniel 1.8: „Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului...” Acel împărat păgân și chiar și oamenii care l-au înconjurat n-au putut să înțeleagă gândirea unui israelit credincios; astfel, Daniel a rămas singur cu cei trei prieteni ai săi. Dar el a fost foarte hotărât să realizeze intenția sa, indiferent cât l-ar costa. Ca și psalmistul, și Daniel ar fi putut spune: „Mărturiile Tale îmi sunt moștenire pentru totdeauna, pentru că ele sunt bucuria inimii mele.” Vedem aici că ascultarea și bucuria sunt legate între ele, un fapt ce îl găsim adevărat în epistola către Filipeni: „Fiți împreună-imitatori ai mei” și „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!” (Filipeni 3.17; 4.4). Un creștin cu frica lui Dumnezeu pune în practică ambele: ascultarea de voia lui Dumnezeu, iar ca urmare a ascultării rezultă bucuria în Domnul.

Psalmistul a fost un om sincer; de asemenea era o bucurie pentru el ca să cugete la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cu cât trăia mai mult în teamă de Dumnezeu, cu atât mai mult se forma o prăpastie între el și cei cu inima prefăcută. Într-o lume plină de pericole și dușmani avem un adăpost: este Domnul (versetul 114). În ziua cea rea, El ne va ascunde în coliba Sa și ne va păstra ascunși în taina cortului Său; a se vedea Psalmul 27.5. Chiar dacă dușmanul ar trage cu săgețile sale de foc, Domnul însuși este scutul și protecția noastră. Condiția pentru aceasta este de a sta în apropierea Lui. Versetul 115 permite să recunoaștem dorința psalmistului de a păzi poruncile Dumnezeului său; dacă influența celor răi era o piedică pentru el, psalmistul nu a vrut să-i aibă în apropierea sa. Aceasta ne amintește de cuvintele apostolului Pavel în 1 Corinteni 15.33: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”, o realitate ce dorim să o punem în mod deosebit înaintea ochilor celor tineri.

În acest pasaj, psalmistul se numește slujitorul Domnului (a se vedea versetele 122, 124, 125) și astfel a făcut judecată și dreptate. Cu toate că acestea stăteau pentru el în legătură cu domnia lui Dumnezeu pe pământ, totuși înțelegem că aceste virtuți se cuvin fiecăruia credincios. Ele stau în contrast puternic cu ceea ce se întâmplă în lume; dar ele sunt în concordanță cu ființa Aceluia de care aparținem. După ce psalmistul a putut spune cu bună conștiință: „Am făcut judecată și dreptate”, a putut să adreseze cu libertate următoarea rugăciune spre

Dumnezeu: „Fii garantul slujitorului Tău spre bine... Lucrează pentru slujitorul Tău după bunătatea Ta... Eu sunt slujitorul Tău; dă-mi pricepere.” Avem aici un principiu, pe care nu ar trebui să-l trecem cu vederea, și anume starea celui care se roagă, atât în privința duhovnicească, cât și în cea practică, trebuie să fie în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu; a se compara Ioan 15.7. Nu rămân unele rugăciuni fără răspuns tocmai datorită lipsei de sinceritate față de Domnul?

„Mărturiile Tale sunt minunate, de aceea le păzește sufletul meu.” Acest gând al psalmistului acționează ca o îmbărbătare pentru noi, ca să citim cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu și să cugetăm la el. Vrem să ne punem întrebarea: Este acest Cuvânt într-adevăr minunat pentru noi? Putem spune din experiență: „Descoperirea cuvintelor Tale luminează, dând pricepere”? Dacă intrarea în descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu aduce un asemenea rezultat, cu cât mai mult cunoașterea Cuvântului ca întreg! Versetul 133 ne arată mai departe că pașii celui drept sunt întăriți prin Cuvântul lui Dumnezeu. Credinciosul care se lasă învățat prin Cuvânt nu va rătăci; el merge pe o cale dreaptă, pentru că acest Cuvânt este o candelă pentru piciorul său și o lumină pe cărarea sa; a se vedea și Proverbe 3.23. Putem învăța de aici că depinde de noi într-o anumită măsură să mergem cu pași siguri prin această lume și să rămânem ocrotiți de căile care ar necinsti Numele Domnului și care pe noi ne-ar duce numai la dezamăgire.

Dreptatea lui Dumnezeu formează obiectul principal al acestui pasaj. Ea este o parte a ființei lui Dumnezeu: „Tu ești drept, Doamne” și „Dreptatea Ta este dreptate pentru totdeauna”. Psalmistul nu simțea nicio teamă la gândul prezenței unui Dumnezeu drept, pentru că ținea rânduielile Lui. O astfel de stare de inimă este întotdeauna partea aceluia care trăiește în teamă de Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu nu mai acționează înfricoșător pentru el, căci năzuința lui este de a fi plăcut lui Dumnezeu. El trăiește în lumină, și anume în acea lumină care dezvăluie totul. Nu este măreț și minunat, că oameni născuți în păcat și înconjuțați de o lume păcătoasă găsesc bucurie să se preocupe cu dreptatea lui Dumnezeu? Aceasta poate să se întâmple numai datorită faptului că Dumnezeu este în același timp plin de har și îndurător; a se vedea Exod 34.6. Dar El așteaptă de asemenea de la toți, care doresc să se apropie de El, să păzească poruncile Lui. Israelitul, care trăia în vechiul legământ după Lege, avea promisiunea vieții; a se vedea și Luca 10.28.

În aceste versete vedem un om drept, care se încredea pe deplin în Dumnezeu. Fiind conștient de neputința sa, a strigat către El și a folosit expresii care arată sinceritatea inimii sale. Un astfel de sentiment de dependență este foarte important pentru credincioși. Noi suntem înclinați, poate mai mult decât bănuim, să vorbim și să acționăm de la noi înșine. Astfel s-au spus unele cuvinte necugetate și s-a scris câte o scrisoare care mai bine nu ar fi fost trimisă. Din noi înșine, din inimile noastre greșite nu poate ieși ceva bun. Ferice de credinciosul care a văzut aceasta și se teme de sine însuși! El spune cu psalmistul: „Strig către Tine; salvează-mă și voi păzi mărturiile Tale.” Vorbind de această salvare nu trebuie să ne gândim neapărat la un pericol fizic; cel care se ruga cerea mult mai mult: să fie păzit de a prețui puțin mărturiile Cuvântului lui Dumnezeu și astfel de a păcătui împotriva lui Dumnezeu. De am fi asemenea acestui credincios!

În cercetarea acestui psalm nu trebuie să pierdem din vedere că cel drept, care vrea să păzească cerințele Domnului și se bazează pe Cuvântul Său, reprezintă rămășița iudaică a sfârșitului. În același timp vedem în persecutori și asupritori pe antihrist și aliații săi. Nu vrem de asemenea să uităm că Hristos Se face una în duh cu cei credincioși Lui. El a fost adevărata rămășiță în mijlocul poporului Său, și astfel a suferit mult din partea asupritorilor Săi. El putea spune în adevăratul sens al cuvântului: „Privește la suferința mea și scapă-mă, pentru că nu am uitat legea Ta.” Dar în ceea ce privește pe cei fărădelege, salvarea este departe de ei, pentru că ei nu se interesează de poruncile lui Dumnezeu. Dar cei drepti iubesc Cuvântul Său și stau deoparte de cei necredincioși, ceea ce le va aduce binecuvântarea lui Dumnezeu. Să privim și la versetul 160! Cuvântul lui Dumnezeu nu constă din diferite adevăruri, ci el este un întreg: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17).

„Mă bucur de Cuvântul Tău ca unul care găsește o pradă mare.” De am putea să spunem cu toții din inimă aceste cuvinte! Psalmistul nu numai că a citit Cuvântul și a cugetat la el, ci a făcut experiența binecuvântată că acela care își îndreaptă viața după el, are o mare pace. În Cuvânt sunt ascunse bogății și comori, dar numai cine face din Cuvântul lui Dumnezeu dreptarul vieții sale, le descoperă. Găsim un gând asemănător în Isaia 48.18: „O! Dacă ai fi ascultat de poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și dreptatea ta ca valurile mării.” Această pace prețioasă este inclusă în comorile care se află în legătură cu ținerea poruncilor Domnului. Savurăm noi această pace chiar și în mijlocul neliniștii acestui veac și în greutățile de pe cale? Dacă nu, atunci să aruncăm o privire în trecut și în inimile noastre! Poate vom găsi acolo cauza acestui fapt.

Ajunși la ultimul pasaj al acestui psalm lung și important, să încercăm să observăm intenția Duhului lui Dumnezeu, care a dat psalmistului aceste cuvinte. Chiar dacă Israel s-a rătăcit, inima lui a rămas totuși îndreptată spre legea Dumnezeului său. Eliberarea definitivă din partea Domnului nu a avut încă loc, dar poporul va fi reabilitat în interior prin necazuri grele prin care va trebui să treacă. Astfel, calea spre Dumnezeu este deschisă, de a se preocupa mai departe cu acesta și de a savura binecuvântarea sub domnia lui Hristos. Aceste lucruri sunt pline de învățătură pentru noi, deoarece aici vedem mijloacele de care S-a servit Dumnezeu pentru a conduce credincioșii rătăciți la reabilitare. Pe lângă diverse încercări, El folosește nu rareori smerirea; a se vedea versetele cercetate 67, 71, 75. Versetele de încheiere ale psalmului dau mărturie despre o încredere continuă, nezguduită în Dumnezeu. Împărăția păcii promisă nu a început, dar acea rămășiță nădăjduiește în ajutorul lui Dumnezeu.

În cercetarea psalmilor ajungem acum la așa-numita Cântare a treptelor. Ei poartă titlul: „O cântare a treptelor”, pentru că au fost cântați cu ocazia sărbătorilor Domnului, când poporul se suia la Ierusalim (a se compara cu Psalm 122.1-2). În acești psalmi vom observa măhnirea sufletului în diverse stări, corespunzător împrejurărilor prin care a fost condus poporul.

În versetele citite auzim plângerea unui om drept, care trebuia să stea un timp în Meșec și să locuiască în corturile Chedarului. Aceste două locuri se aflau în afara granițelor Canaanului; Meșec în nordul, Chedarul în estul țării promise. Indiferent de ce punct cardinal era vorba, pentru un israelit credincios era amarnic să trebuiască să trăiască dincolo de granițele patriei sale, în mijlocul minciunii și a înșelăciunii. Cât de adesea a strigat el în strâmtorarea lui către Domnul!

În acest psalm auzim glasul rămășiței lui Israel, care jalește cu privire la răutatea lui antihrist. Dar eliberarea va veni, așa cum dă de înțeles versetul 4.

Cel drept știe că ajutorul poate fi așteptat numai de sus; el „vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul”. Duhul Sfânt folosește aceste cuvinte pentru a ne aminti de atotputernicia lui Dumnezeu. Dacă El a putut chema la existență cerul cu miriadele sale de stele și pământul cu toate lucrările minunate de pe el, cu cât mai mult îl va putea ajuta pe cel lipsit de ajutor! Cu asemenea exemple, Dumnezeu întâmpină credința noastră mică. Și ce bine să știm că Cel care ne păzește nici nu dormitează, nici nu doarme! Prețioasă este și indicația din

versetul 3. Noi suntem într-o lume plină de pericole și ispite, iar dușmanul caută să ne aducă la cădere prin ele. Totuși celui ce se teme de Dumnezeu i se strigă: „Atunci vei umbla în siguranță pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni” (Proverbe 3.23). Mai departe ni se spune aici: „Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.” Credinciosul care stă în apropierea Domnului poate afla adevărul prețios al acestui verset.

Acest psalm ne arată sentimentele unui israelit credincios când se apropiau sărbătorile Domnului. După cum știm, toate aceste sărbători trebuiau să fie sărbătorite în Ierusalim, deoarece jertfele care se jertfeau acolo erau în legătură cu templul și altarul. În Deuteronom 12.13 citim: „Ia aminte să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea, ci în locul pe care-l va alege Domnul într-una din semințiile tale, acolo să aduci arderile tale de tot și acolo să faci tot ce îți poruncesc eu.” Dorim să amintim aici că gândurile lui Dumnezeu în legătură cu noi sunt scrise în Noul Testament (a se vedea Evrei 13.12-15). Pentru noi, locul este în afara taberei religioase unde a fost scos Isus; acolo trebuie să aducem jertfele noastre de laudă în legătură cu sărbătoarea Cinei la Masa Domnului. Având în vedere un asemenea privilegiu, să ne bucurăm și noi de fiecare dată când ne adunăm în jurul Persoanei Domnului!

Cum să punem în legătură versetul 1 al acestui psalm cu versetul 5? În primul, scriitorul vorbește despre bucurie, în celălalt, despre judecată. Și aici este vorba despre un principiu divin. Adevărata bucurie se găsește numai acolo unde se face o judecată dreaptă și răul este dat afară. Când împărații din Ierusalim s-au datat slujbei idolatre, în cetate nu a domnit o bucurie pe placul lui Dumnezeu. „Tronurile de judecată, tronurile casei lui David” au fost îndepărtate amândouă în același timp; astfel, răul s-a putut răspândi, iar templul a fost întinat. Ar fi fost cu totul altfel, dacă judecata s-ar fi făcut după gândurile lui Dumnezeu! A se vedea Deuteronom 17.8-13. Principiul amintit mai sus are și astăzi deplină valabilitate în Adunarea lui Dumnezeu. La începutul Faptelor Apostolilor vedem mare bucurie printre credincioși, dar în același timp și „tronurile de judecată” (capitolul 5.1-11). Cum stau lucrurile astăzi? Într-o adunare locală există de asemenea, vorbind în imagini, „tronuri de judecată”. Ca urmare a efectului Duhului Sfânt, răul este descoperit și osândit cum vrea Dumnezeu (a se compara cu 1 Corinteni 5).

„Îmi ridic ochii spre Tine, care locuiești în ceruri!” Aceste cuvinte sunt binefăcătoare pentru inimă. La cine ne înălțăm inimile, când trecem prin tristețe și durere, când vrem să știm calea corectă sau chiar și atunci când suntem mulțumitori pentru nenumărate bunătăți pe care le primim zilnic? Privirea se îndreaptă mereu în sus, spre Acela care conduce soarta noastră.

Dar noi Îl cunoaștem altfel pe Dumnezeu decât israeliții și suntem într-o altă legătură cu El. Pentru ei, El era Cel Atotputernic, care tronează în cer; pentru noi, dimpotrivă, El a devenit Tatăl nostru în Hristos Isus. Noi stăm față de El într-o poziție privilegiată, de copii iubiți față de un Tată binevoitor.

Versetul 2 vorbește despre o relație sensibilă între rob și stăpânul său (a se compara cu Psalmul 32.8). Este prețios că putem să ne însușim și aceste cuvinte. Este o asemenea relație strânsă partea tuturor credincioșilor? Cine dorește și îngrijește părtășia cu Domnul, poate savura o astfel de relație strânsă.

Aici vedem într-un mod profetic rămășița iudaică înainte de intrarea ei în Împărăția de o mie de ani. Acești iudei credincioși privesc înapoi la timpul dureros de necaz, când li se părea că împotrivorii i-ar fi înghițit de vii. Expresiile folosite în versetele 3-5 sunt foarte puternice. Ele se referă la pericolele extraordinare prin care acea rămășiță va trece: din afară strâmtorare din partea asirianului împreună cu alte națiuni, iar în țară din partea antihristului. Primii au fost dintotdeauna dușmanii conspiratori ai lui Israel, iar al doilea, profetul mincinos, este cel mai groaznic persecutor al tuturor celor care nu vor accepta semnele fiarei. Dar în mijlocul acestor împrejurări foarte dure, acești iudei credincioși privesc în sus la Domnul, iar încrederea lor nu va fi dată de rușine. Ei se pot lăuda: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor!” Versetul 7 cuprinde o ilustrare frumoasă a ceea ce și noi putem experimenta când ne încredem în Domnul. Cât de adesea întinde păsărarul, satan, în ascuns cursele sale – totuși, în zadar pentru cel care stă în apropierea Domnului!

Chiar dacă și acest psalm se referă în mod deosebit la Israel, putem totuși să vedem în el un gând foarte prețios: „Cei care se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină...” Ce valoare are încrederea în Dumnezeu! Credinciosul care se încrede în El, nu este aruncat încoace și încolo; el nu tremură când aude o veste rea, pentru că știe că Domnul stă peste toate și poate ajuta. Ce prețioasă este o asemenea încredere! Așa cum am amintit deja, încrederea este strâns înrudită cu credința; amândouă sunt de fapt strâns legate. Prin credință L-am cunoscut pe Domnul, și prin credință creștem în cunoașterea Lui. Putem să înțelegem că în măsura în care Îl cunoaștem pe El crește și încrederea noastră. El poate permite ca noi să trecem prin încercări, dar suntem convinși puternic că El dirijează în înțelepciunea Sa totul spre binele nostru; a se compara cu Romani 8.28.

Vom înțelege bine acest psalm dacă citim primul capitol al cărții Ezra. Conform profeției lui Ieremia (Ieremia 25.11), Iuda și Benjamin au fost duși la Babel, unde au trăit 70 de ani în prizonierat. Când a trecut acest timp, Domnul i-a poruncit împăratului Cyrus să reconstruiască templul în Ierusalim și să trimită înapoi în țara lor pe iudeii prinși. La acel timp se referă cuvintele: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei ce visează. Atunci gura ne era plină de râs...”

Acest psalm se referă între timp nu numai la trecutul acestor două seminții; ce vedem aici este în același timp un prolog al restabilirii definitive a lui Israel și al întoarcerii sale în țara părinților. Acești credincioși au un timp greu în urma lor; ei au trecut cu lacrimi prin necazul cel mare, dar acum pot secera cu bucurie. Versetul 6 ne amintește în mod special de Domnul Isus. „Va vedea din rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut” (Isaia 53.11).

Acest psalm subliniază faptul că totul depinde de binecuvântarea lui Dumnezeu. Toată munca și osteneala este în zadar, dacă El nu dă binecuvântarea Sa. Avem aici un principiu de cea mai mare însemnătate. O lucrare a început probabil în împrejurările cele mai favorabile; ea nu va duce la un rezultat bun, dacă Domnul nu poate să-și dea binecuvântarea asupra acelei lucrări. Lumea judecă altfel; ea este mulțumită dacă se obține succesul pământesc. Dar „ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26). Și credinciosul este în pericol să judece lucrurile numai după exterior, iar binecuvântarea lui Dumnezeu, care nu se arată totdeauna în succesul material, să nu o ia în seamă. Să fim atenți! Dușmanul se străduiește mereu să ne îndrepte atenția asupra a ceea ce este vizibil și să ne tulbure vederea, ca să nu vedem binecuvântarea pe care Domnul vrea să ne-o dea. De aceea să punem la inimă în mod deosebit primele două versete!

Aici este subliniată teama de Dumnezeu și binecuvântarea care o însoțește. Acest psalm arată urmările temerii de Dumnezeu în legătură cu Israel, dar în primul verset nu există nicio limitare: fericirea este partea fiecăruia care se teme de Dumnezeu. În Psalmul 31.19 citim: „Ce mare este bunătatea Ta pe care ai păstrat-o pentru cei care se tem de Tine.”

În cele mai multe locuri unde este amintită teama de Dumnezeu nu ne gândim la frică sau tremur înaintea unui Dumnezeu sfânt. Din contră, dacă ne lăsăm călăuziți de teama de Dumnezeu, posedăm o anumită sinceritate față de Dumnezeu. Cine umblă în teama de Dumnezeu, evită răul; putem să spunem de asemenea: cine rămâne în dragostea lui Dumnezeu, se ține departe de orice păcat. Astfel, teama de Dumnezeu și dragostea sunt unite una cu alta; a se compara cu Isaia 11.3a, unde este ilustrat acest gând într-un mod frumos. În încheiere mai amintim și Psalmul 25.14; acolo citim că Domnul comunică intim, confidențial cu cei care se tem de El (a se vedea nota de subsol).

În versetele 1-3 avem un rezumat scurt al pedepselor dureroase, prin care Israel a trebuit să treacă de la începutul istoriei sale. Adeseori a fost asuprit de dușmanii săi; slujba idolatră și neascultarea au adus tot mereu noi pedepse din partea lui Dumnezeu peste acest popor îndărătnic. Dar cu toate că națiunile dușmane se gândeau să îl elimine, totuși Israel poate spune la sfârșitul timpului: „nu m-au învins”. Punctul culminant al suferințelor sale îl găsim în versetul 3: „Plugarii au arat pe spatele meu, au tras brazdele lor lungi.” Rămășița este aceea care vorbește aici.

După cum am văzut de mai multe ori în psalmi, Hristos Se face una cu rămășița. El a aflat într-adevăr ce exprimă Duhul Sfânt prin aceste cuvinte profetice, a se vedea Matei 27.26; Marcu 15.15; Ioan 19.1. Răscumpărătorul nostru, Domnul slavei, nu S-a împotrivit să nu se aplice acest tip de pedeapsă dură, insultătoare pe trupul Lui. Să ne gândim mai mult la calea de ocară și rușine, pe care a mers El din cauza noastră!

În aceste versete vedem un suflet care îl roagă pentru ajutor pe Dumnezeu, pe care L-a jignit. Dacă Dumnezeu va lua aminte la nelegiuirea omului, nu va exista nicio speranță pentru el; omul va fi pierdut, dacă problema păcatelor lui nu va fi rezolvată. Dar Dumnezeu să fie veșnic lăudat! – există iertare la El, iertare pentru orice păcătos care se pocăiește, care vine la El, cât și pentru credinciosul care greșește. Când un credincios, care a căzut, poate să spună din inimă: „Din adâncuri Te chem, Doamne!”, atunci aceasta este un efect al harului și al îndurării lui Dumnezeu. Credinciosul este conștient de greșelile lui, iar în lumina Cuvântului își recunoaște starea adevărată înaintea lui Dumnezeu. Domnul a mers după el în credincioșie și răbdare și nu i-a dat odihnă până nu a avut loc întoarcerea. În legătură cu iertarea citim în versetul 4: „...ca să fii de temut”. Iertarea primită poate acționa în credinciosul reabilitat, ca el să se ferească de orice ar putea necinsti Numele Domnului.

După ce sufletul a recunoscut starea lui și a aflat o reabilitare deplină, tânjește acum după Domnul și Cuvântul Lui. Cum ar putea să dorească iarăși lucrurile prin care a fost scufundat în adânc? Avem aici un frumos rezultat al disciplinei, pe care Domnul trebuie să o aplice câteodată la ai Săi.

Citim mai departe: „Sufletul meu îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineța.” Ce dor se dezvăluie în aceste cuvinte! Nu exprimă ele sentimentele robului care îl așteaptă pe stăpân? Noaptea, care a început cu respingerea lui Hristos (a se compara cu Ioan 13.30b; 9.4-5), se întuneacă tot mai mult; dar noi trebuie să ne asemănăm oamenilor care așteaptă venirea Domnului; a se vedea Luca 12.35-37a. Ca și copii ai luminii suferim în întunericul gros al acestei lumi, și cu cât mai mult sporește păcatul și se extinde stăpânirea lui satan, cu atât mai mult tânjim după patria veșnică.

În Psalmii 129, 130 și 131 vedem un progres frumos. El începe cu încercarea și pedeapsa adâncă, prin care a trecut rămășița (Psalm 129). În Psalmul 130 avem apoi un rezultat al acestei pedepse, și anume convingerea că Dumnezeu a acționat în dreptate și îndurare. La sfârșit, în Psalmul 131, este exprimată convingerea că după ce sufletul este înțărcat de tot ce dorește aici jos, ceva nu i se poate lua, și anume Domnul însuși. Psalmistul și-a potolit sufletul; el se aseamăna unui copil înțărcat lângă mama sa. Mama îi era mai de preț decât orice lucru, la care trebuia să renunțe. Așa este și pentru noi când trecem prin asemenea experiențe. Domnul ne va deveni mai prețios; noi căutăm înainte de toate apropierea Lui, acolo ne merge bine. Ce ar putea fi mai important decât o cunoaștere mai adâncă a Persoanei Domnului Isus? Și să nu uităm: tot ce ne determină să ne sprijinim mai mult pe El înseamnă un câștig, atât pentru timpul acesta, cât și pentru veșnicie.

În aceste versete stă înaintea noastră un bărbat care și-a îndreptat toată atenția asupra casei Domnului. Vedem aici o mare diferență între David și Saul, predecesorul lui la tron. Ultimul a fost preocupat cu sine; el a fost foarte îngrijorat să-și întărească poziția sa ca împărat, într-un cuvânt: el era punctul central. Cât de diferit a fost David! Nu interesele sale, ci „locașurile pentru Puternicul lui Iacov” stăteau în prim-plan. Amănunte despre intenția lui găsim în 1 Cronici 15 și 16. David a îndreptat privirile tuturor spre „chivotul Domnului, Dumnezeul lui Israel”, iar el a trecut în plan secund – cu adevărat, o luare de poziție demnă de imitat. Dacă ne întrebăm ce a lucrat o astfel de atitudine dorită de Dumnezeu, găsim răspunsul în versetul 1: „Doamne, amintește-Ți de David, de toate necazurile lui!” Necazurile acestui bărbat al lui Dumnezeu au fost multe. Neînțeles de frații lui (1 Samuel 17.28), urmărit de Saul și expus multor pericole, Dumnezeu i-a devenit adăpostul și tăria; de aceea i-a acordat întâietate în toate.

Vedem aici un rezultat al încercării, care a fost plăcut lui Dumnezeu. Domnul dorește să-i știe pe ai Săi cât mai aproape de Sine și El ne ajută să corespundem dorințelor Lui. El trebuie să înlăture anumite lucruri care ne stau în cale, iar pentru aceasta Se servește de încercări. Anii de necaz în viața lui David au condus la efectul binecuvântat pe care îl vedem aici. Domnul, chivotul Său, casa Lui, preoții Săi au avut întâietatea, iar David a stat în plan secund. Față de o asemenea poziție, Dumnezeu nu poate tăcea. El dă robului Său promisiuni cu privire la cei care vor urma la tron. Dumnezeu pune o condiție: „Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu și mărturiile Mele, în care îi voi învăța...” Așa cum știm, urmașii lui David s-au îndepărtat de atitudinea temătoare de Dumnezeu a tatălui lor, iar promisiunea lui Dumnezeu nu s-a putut împlini. Dar în Hristos, „unsul” Său, se împlinește orice promisiune.

Acest psalm îl citim adesea. Când savurăm clipe de părtășie binecuvântată, facem trimitere la versetul 1: „Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună!” Pe de altă parte simțim un sentiment de dor dureros după realizarea acestor cuvinte în caz că lipsește părtășia dintre noi. Dacă acordăm Persoanei Domnului Isus locul care i se cuvine, atât în viața noastră zilnică, dar și în Adunare, vom locui mereu uniți împreună. Aceasta este dorința Duhului Sfânt, care dorește să ne îndrepte mereu privirea spre Domnul. Aceasta are loc în mod deosebit în prima zi a săptămânii, când ne adunăm pentru adorare. Adunați la Masa Domnului, noi suntem preocupați cu El; Duhul Sfânt ne prezintă o slavă după alta, iar cu o singură inimă, dintr-o singură gură îl aducem Lui mulțumirea și lauda care i se cuvin. Vedem aici starea normală duhovnicească și practică, în care trebuie să sărbătorim ziua Domnului. Cu privire la versetul 1, în care se scoate în evidență în mod deosebit valoarea armoniei între frați, cineva scria: „Noi vorbim mult despre părtășie. Să ne ferim ca să facem din aceasta ceva doar de suprafață; aceasta ar conduce spre un formalism rău și spre profanarea unui lucru sfânt... Această armonie, această părtășie se savurează în măsura în care veghem asupra noastră și stăm în apropierea Domnului.” În următoarele versete citim despre „untdelemnul prețios” și despre „roua Hermonului”. Untdelemnul este un simbol al Duhului Sfânt, pe care Domnul, după ce S-a întors la Tatăl, l-a trimis jos (a se vedea Ioan 16.7). Acest „untdelemn prețios” curge pe marginea veșmintelor marelui preot; recunoaștem aici partea prezentă a credincioșilor, care sunt

văzuți locuind uniți împreună, cu dorința de a-L înălța pe Domnul. „Roua Hermonului” vorbește despre binecuvântarea care coboară de la Hristosul preamărit spre ai Săi. În El este totul desăvârșit; depinde de noi dacă punem în practică aceste lucruri prețioase care sunt exprimate în acest psalm.

Acest psalm încheie seria cântării treptelor. Poporul pământesc al lui Dumnezeu a ajuns la ținta mult dorită și i se cere ca să-L binecuvânteze pe Domnul. Lauda și binecuvântarea este preocuparea slăvită a acelora care îi aparțin; există însă o deosebire dacă o fac în mijlocul văii lacrimilor sau la capătul pelerinajului, atunci când ajung la țintă. Dacă facem o comparație între intențiile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc și poporul Său ceresc, atunci vedem aici o deosebire. Slujitorii Domnului, care stau nopțile în casa Domnului, sunt îndemnați să-L binecuvânteze pe Domnul. În împărăția de o mie de ani nu va exista nici zi și nici noapte; de aceea este necesar un îndemn de a-L binecuvânta pe Domnul. Dar în Apocalipsa 21.25 citim: „...pentru că noapte nu va fi acolo.” De asemenea acolo nu va fi necesar, ca răscumpărării să fie îndemnați să-L laude pe Domnul. Vederea Persoanei Sale și a slavei Sale va fi suficientă pentru a-i aduce în toată veșnicia laudă și adorare.

Avem în acest psalm o anexă la cântarea treptelor. În Psalmul 134 slujitorii Domnului sunt îndemnați să-L binecuvânteze pe Domnul, dar aici psalmistul le pune în gură cuvintele pentru a exprima lauda Lui. Din acest context putem învăța ceva, pentru că vrem să aducem cu bucurie Dumnezeului nostru și Tată și Domnului Isus laudă și mulțumire. Binecuvântarea nu este aici ceva vag, nedefinit. După îndemnul general spre laudă găsim multe amănunte care sunt transcrise din nou exact. Duhul Sfânt vrea să ne învețe prin aceasta cum să privim în tărâmul dragostei, harului, îndurării și bunătății lui Dumnezeu, iar cu cât vom cugeta mai mult la ele, cu atât mai clare forme va lua mulțumirea noastră. Noi facem bucurie inimii Tatălui nostru ceresc, dacă cu privire la bunătatea Lui enumerăm fiecare binefacere cu care ne-a înveselit adesea. Ele sunt mai numeroase decât am putea gândi. Vrem să ne preocupăm cu ele mai intensiv, și ca urmare a acestei preocupări să-i arătăm mai mult mulțumirea noastră.

Aici mai mult decât în psalmul anterior vedem dorința Duhului lui Dumnezeu de a lăsa pe credincioși să privească la toate amănunțele bunătății lui Dumnezeu. În versetele 4-25 vedem dovezi clare despre atotputernicia lui Dumnezeu, dar totdeauna în legătură cu bunătatea Sa. Este surprinzător cum psalmistul enumeră un eveniment după altul. Poate noi am fi tentați să simplificăm, în timp ce am lauda bunătatea lui Dumnezeu într-un mod rezumat. Dar să învățăm să privim cu ochii deschiși diferitele aspecte ale bunătății Sale față de noi și să ne amintim de cuvântul: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică” (Psalm 50.23).

Bunătatea lui Dumnezeu este o parte din gloria Sa. Când Moise i-a spus Domnului: „Arată-mi, Te rog, gloria Ta”, a primit ca răspuns: „Voi face să treacă toată bunătatea Mea pe dinaintea feței tale și voi vesti Numele Domnului înaintea ta; și voi fi îndurător și voi avea milă de cine voi avea milă” (Exod 33.18 și 19).

Aceste versete sunt o privire retrospectivă la timpul când cele două seminții a lui Iuda și a lui Beniamin se aflau în prizonierat în Babilon. Dar numai cei temători de Dumnezeu dintre acei iudei aveau o asemenea plângere. Despre ceilalți ne relatează cartea Estera; ei s-au obișnuit cu prizonieratul și nu s-au întors cu tovarășii lor de seminție în țara părinților (a se compara cu Ezra 1 și 2). Observăm aici ceva ce se arată mereu la poporul lui Dumnezeu și care are ca efect: deosebirea între masa poporului indiferentă și cei care doresc să trăiască în separare pentru Dumnezeu. Ultimii sunt cei care se plâng: „Lângă râurile Babilonului, acolo ne-am așezat și am plâns, când ne-am amintit de Sion.” Cei care îi apăsau le cereau să cânte, dorind să se delecteze la auzul cântărilor Sionului. Dar cum ar fi putut acești credincioși să cânte o cântare a Domnului într-o țară dușmană? Acești iudei sunt în același timp o imagine a rămășiței credincioase a poporului iudeu în timpul necazului, înainte de instaurarea Împărăției de o mie de ani.

Ierusalimul era chintesența tuturor dorințelor pentru iudeii credincioși. Acolo, Domnul a promis să lase să locuiască Numele Său; acolo era de asemenea altarul pe care trebuiau aduse toate jertfele, acele jertfe care prezentau temelia legăturii cu Dumnezeu. Conținutul și intensitatea acestei dorințe sunt exprimate în versetele 5 și 6. Acești credincioși au avut parte de o ascultare pentru moment a dorinței lor când împăratul Cir a dat dispoziție să plece în Iuda pentru a construi iarăși templul (a se compara cu Psalm 126.1-3). Ce va fi atunci când nu numai câteva mii, ci tot poporul, după încheierea judecăților și sub toiajul de domnie al lui Hristos, va merge la Ierusalim! În versetele 7-9 se amintește de dușmanii lui Israel. Edomul preia o poziție evidentă printre ei; de aceea peste el va veni o judecată fără scăpare, ca și peste Babilon. Versetul 9 ni se pare probabil dur și nedrept. În ce privește Edomul, profetul Obadia ne dezvăluie de ce acest popor trebuie să fie eliminat pe deplin.

„Te voi lauda din toată inima mea...” Însemnătatea predominantă a acestui verset este desigur în cuvintele: cu toată inima mea. Tindem să-L laudăm pe Domnul, de exemplu atunci când vedem dovezi deosebite ale bunătății Sale. Într-un asemenea caz stă înaintea noastră mai mult ceea ce L-am rugat, decât El însuși, și ne bucurăm de cadoul pe care l-am primit; sentimentele inimii noastre ar trebui să se îndrepte într-o altă direcție. Noi îl laudăm pe Domnul din toată inima când El este subiectul laudei. El este descoperirea lui Dumnezeu și a slavei Sale în dragoste, bunătate, har, lumină, îndurare, bunăvoință față de oameni. Dacă ne preocupăm cu acestea, nu ni se va părea greu să-L laudăm pe Dumnezeu din toată inima și să-i aducem adorare. Un israelit care nu locuia în Ierusalim sau chiar era în prizonierat putea să-L laude și să-L adore pe Domnul îndreptându-și fața spre templu. Dar noi putem să-L adorăm pe Tatăl în duh și adevăr (a se compara cu Ioan 4.23).

„În ziua când am strigat, mi-ai răspuns...” Nu se spune aici că cel care cere ceva primește tocmai ce a cerut, dar cererea lui nu rămâne fără răspuns din partea lui Dumnezeu. Dacă ne îndreptăm spre El plini de încredere, trebuie să fim convinși că El ne va da ce este spre folosul nostru. După dorința inimii noastre naturale, am fi dorit poate altceva; dar ce bine că răspunsul Lui corespunde cunoașterii dinainte a tuturor lucrurilor și bunătății și dragostei Sale desăvârșite! Versetul 6 cuprinde o încurajare pentru toți aceia care trebuie să trăiască în condiții sărăcicioase și pentru aceia care ca urmare a unei boli îndelungate sau a împrejurărilor grele merg pe calea lor cu greutate. „Pentru că Domnul este foarte înălțat, dar îi privește pe cei înjosiți”; a se vedea și Psalm 72.13; Psalm 10.14. Fiecare, care se află într-o astfel de situație, poate să spună: „Domnul Se gândește la mine” (Psalm 40.17) și va cânta împreună cu alții versetul 8: „Domnul va împlini ceea ce este pentru mine.”

Acest psalm ne arată un om care este conștient de atotprezența lui Dumnezeu. Dar chiar dacă știe că acest Dumnezeu îl vede în întregime și totdeauna, nu încearcă să i se sustragă. Cât de diferit este în cazul oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu! Ei nu pot suporta lumina, ei „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). Ei îndepărtează de la ei gândul despre un Dumnezeu drept, pentru că se simt condamnați de El. Ei nu își pot imagina că poți fi fericit în apropierea Lui și îi compătimesc pe aceia care se despart de plăcerile lumesti.

Cum a putut David să spună cu inima fericită: „Doamne, Tu m-ai cercetat și mă cunoști”? Atras de harul lui Dumnezeu, a ajuns la cunoașterea fericită că acest Dumnezeu nu Se arată ca dușmanul păcătosului, ci mai degrabă El vrea să-l întâmpine cu milă. Având această cunoștință, el s-a bucurat în lumina Sa. Desigur, el a fost în strâmtorare, dar ea a fost adusă de un Dumnezeu care este dragoste.

Versetele de început ale psalmului ne determină să ne verificăm pe noi înșine. „Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul.” Orice început al nostru este descoperit înaintea lui Dumnezeu. Noi ne gândim prea puțin la aceasta când ne trezim dimineața. Domnul vede cum începem ziua; dacă o facem în grabă și cu o rugăciune pe fugă sau ne luăm suficient timp pentru a avea părtășie cu El. El știe gândurile cu care plecăm la muncă și cunoaște dinainte toate căile noastre. Nimic nu-i scapă. Este acest lucru prețios pentru noi sau ne neliniștește că știe și lucrurile pe care dorim să le ascundem cu grijă de oameni? Pentru David, această cunoaștere a Dumnezeului său era prețioasă, el trăia într-o relație fericită de încredere cu El. Aceasta ne stă și nouă la dispoziție, chiar într-o mai intimă și mai mare măsură, căci noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru prin Isus Hristos.

Primul capitol al cărții Iona este o ilustrare a pasajului citit. Profetul nu era într-o legătură corectă cu Dumnezeul său în timpul evenimentelor care ni se prezintă acolo; altfel nu ar fi ajuns la gândul „să meargă la Tarsis, departe de fața Domnului”. Nu știm dacă a crezut cu adevărat că un astfel de plan se poate realiza, încât Domnul să nu-l poată găsi; dar ceva este sigur: părtășia dintre el și Dumnezeu a fost întreruptă. Într-o asemenea stare, credinciosul poate ajunge la gânduri nepotrivite și chiar să creadă că s-ar putea ascunde împreună cu căile lui greșite dinaintea lui Dumnezeu. Iona a trebuit să vadă că Dumnezeu a cunoscut dinainte intenția lui și că El a fost Acela care l-a readus la țărm. Această relatare în legătură cu versetele citite cuprinde o învățătură valoroasă. Dumnezeul nostru este atotștiutor și atotprezent. Dar ce bine că aceste trăsături sunt în strânsă legătură cu dragostea și bunătatea Lui față de noi!

David a fost un bărbat care nu trecea nepăsător pe lângă minunile din creația lui Dumnezeu; unii din psalmii săi arată aceasta. Nu trebuie să mergem prea departe pentru a găsi astfel de minuni, există în imediata noastră apropiere. Să ne gândim de exemplu la compoziția trupului nostru, la funcțiile fiecărei părți a corpului, la colaborarea nenumăratelor glande ș.a.m.d. Un profesor de medicină, care le descria studenților săi ochiul, a spus odată: „Este așa de minunat, încât am putea accepta că există Dumnezeu”, cu toate că era un tăgăduitor al lui Dumnezeu. Un alt profesor a studiat ani la rândul piciorul, dar a trebuit să recunoască totuși, că nu a pătruns în adâncimea acestuia. Cu gândul la aceste minuni putem spune cu psalmistul: „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor și admirabil.” Dumnezeul nostru Se bucură când ne oprim cu admirație înaintea lucrărilor înțelepciunii și puterii Sale, Îi mulțumim pentru ele și Îl onorăm.

David merge aici un pas mai departe. Ceea ce-i atrage atenția lui David nu sunt numai minunile lui Dumnezeu în legătură cu el și modul uimitor cum a fost făcut, ci și gândurile lui Dumnezeu (a se vedea Psalm 40.5). David s-a străduit să cugete la minunile lui Dumnezeu și să enumere dovezile bunătății Sale, dar curând a observat că ele sunt prea numeroase.

Ce exemplu demn de urmat! Cât timp ne luăm să așternem în fața noastră gândurile lui Dumnezeu? Sunt gânduri ale bunătății. Vom vedea ce multe sunt, doar când vom începe să stăm înaintea lor.

Numărul lor crește și mai mult când încetăm să ne asemănăm cu aceia care credem noi că o duc mai bine decât noi. Când cugetăm la căile lui Dumnezeu, cum sunt ele comunicate în Cuvântul Lui, atunci trebuie să exclamăm împreună cu David: „Și cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, cât de mare este numărul lor!”

După versetele 19-22, care corespund duhului Legii, sub care era Israel, David exprimă o rugăciune importantă: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!” O asemenea dorință o poate simți numai un om care nu mai trebuie să se teamă înaintea lui Dumnezeu, pentru că a fost condus în lumina Sa.

Este de la sine înțeles că oamenilor, în starea lor naturală, le lipsește o asemenea libertate înaintea lui Dumnezeu; ei se tem de un Dumnezeu sfânt și drept. Dar care este situația cu noi credincioșii? Dorim tot timpul ca Dumnezeu să ne încerce și să ne cunoască gândurile? Un creștin cu conștiința împovărată evită lumina; el nu se simte bine gândindu-se la sfințenia lui Dumnezeu. Păcatul pe care nu l-a recunoscut, îl apasă ca o povară grea. O astfel de stare este anormală pentru un răscumpărat al Domnului, pentru că Domnul i-a dat în mână tot ce este necesar, ca el să se poată mișca în prezența Lui fericit și liber.

Avem motive să-i mulțumim Domnului că El ne-a pus în poziția să-i putem spune cu sinceritate: „Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!” Dacă David, care nu avea așa multă lumină ca noi, a putut avea această dorință, cu cât mai mult aceia care pot privi înapoi la lucrarea de mântuire săvârșită la Golgota. Prin sângele vărsat pentru noi și prin credința în Domnul Isus, noi nu mai suntem păcătoși sărmani, ci sfinți și preaiubiți (a se compara cu Romani 1.7), care putem sta înaintea Dumnezeului celui sfânt fără conștiința păcatelor. Aceasta corespunde poziției noastre înaintea Lui. Noi suntem copii ai luminii, și fericirea noastră cea mai mare aici jos este să putem savura părtășia Sa. Aceasta însă poate fi ușor tulburată, și o inimă sinceră, temătoare de Dumnezeu observă foarte curând acest lucru. Cine a gustat această părtășie, are multă grijă ca să o păstreze, de aceea rugăciunea: „Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!”

În acest psalm vedem unite multe puteri vrăjmașe ale răutății, pentru a face rău poporului lui Dumnezeu. Chiar dacă și aici este vorba în primul rând de imaginea viitoare cu privire la rămășița iudaică, recunoaștem totuși lucruri care îi privesc pe credincioșii din prezent, pentru că și noi ne aflăm de fapt într-o lume dușmănoasă. În anumite ținuturi, copiii lui Dumnezeu întâmpină chiar ceea ce David prezintă aici. Dar ce prețios este gândul că Domnul stă deasupra actelor de violență și a răutății oamenilor și a altor puteri vrăjmașe și poate să-i elibereze pe ai Săi! Ajutorul Său nu se arată întotdeauna așa cum ni l-am imaginat noi; dar ceva este sigur: El stă de partea celor încercați și apăsați pe nedrept. Versetul 7 este deosebit de important: „Domnul Dumnezeu este tăria mântuirii mele. Tu mi-ai acoperit capul în ziua bătăliei.” A se compara cu Efeseni 6.17. Siguranța absolută a mântuirii îi dă credinciosului statornicie și curaj în fața dușmanilor săi.

Aici avem câteva învățături, pe care dorim să le folosim în umblarea noastră practică. Înaintea noastră vedem un om temător de Dumnezeu. Rugăciunea este pentru el o preocupare serioasă: „Rugăciunea mea să se îndrepte ca tămâia înaintea Ta...” Nu am înălțat uneori câte o rugăciune fără să fim foarte conștienți că am pășit înaintea Domnului? În cazul lui David vedem că stătea cu mare respect înaintea Dumnezeului său. Să fim în această privință imitatorii lui! Și versetul 3 conține un gând important. Un slujitor al Domnului scria despre acesta: „Poate că stăm cu adevărat și în sinceritate de partea Domnului; dar cât de mult slăbește mărturia noastră un cuvânt nerăbdător sau arogant sau jignitor! Acesta îi dă dușmanului un punct de sprijin și aduce sufletul într-o poziție incorectă față de Dumnezeu.” În epistola lui Iacov citim: „Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze, de asemenea, tot trupul” (capitolul 3.2).

În 2 Corinteni 6.14-15 găsim o completare la versetul 4. Viața de afaceri poate să-l pună uneori pe credincios în fața unor probleme care nu pot rezista înaintea lui Dumnezeu. Poate respectivul trăiește în teamă de Dumnezeu; dar ce se întâmplă dacă partenerul său de afaceri nu acționează cu corectitudine și sinceritate? Cât de adesea suntem în pericol să facem ceva greșit! Dar suntem mulțumitori dacă frații ne fac atenții în această privință? David spune: „Să mă lovească cel drept, aceasta este o favoare; și să mă mustre, este untdelemn pe cap.” El nu s-a amărât când cineva i-a descoperit greșelile. Și când Șimei chiar l-a blestemat, el a spus: „...pentru că Domnul i-a zis: «Blestemă pe David!»” Și cine va zice: «De ce faci așa?»» (2 Samuel 16.10). Putem învăța de la David în această privință, căci cât de ușor suntem lezați când trebuie să primim o mustrare! „Muștră pe un înțelept, și te va iubi”, citim în Proverbe 9.8b. Dacă suntem înțelepți, vom accepta mulțumitori o mustrare.

Acest psalm se aseamănă mult cu Psalmul 57; ambii psalmi au fost scriși sub presiunea aceluiași împrejurări. În primul verset percepem nu numai o rugăciune, ci și un strigăt, o implorare. David avea nevoie de ajutor imediat, pentru că era înconjurat de Saul și oastea lui. Omeneste vorbind, situația lui era deznădăduită: teama lui reiese din cuvintele: „...ei mi-au ascuns o cursă... orice loc de scăpare este pierdut pentru mine.” Dar mai putea să privească în sus. Când orice n-a mai avut niciun sprijin omenesc, s-a încrezut în Dumnezeul său, a cărui bunătate și putere le cunoscuse. Credința lui în ajutorul lui Dumnezeu era așa de vie, încât putea să spună: „Cei dreپți mă vor înconjura, pentru că Tu îmi vei face bine.” Acest psalm este unul din multele exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care încrederea noastră în Domnul trebuie să se întărească, chiar dacă împrejurările sunt încă așa de dificile. În Psalmul 116.2, David spune: „Pentru că Și-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.”

Acest psalm se aseamănă mult cu Psalmul 57; ambii psalmi au fost scriși sub presiunea aceluiași împrejurări. În primul verset percepem nu numai o rugăciune, ci și un strigăt, o implorare. David avea nevoie de ajutor imediat, pentru că era înconjurat de Saul și oastea lui. Omeneste vorbind, situația lui era deznădăduită: teama lui reiese din cuvintele: „...ei mi-au ascuns o cursă... orice loc de scăpare este pierdut pentru mine.” Dar mai putea să privească în sus. Când orice n-a mai avut niciun sprijin omenesc, s-a încrezut în Dumnezeul său, a cărui bunătate și putere le cunoscuse. Credința lui în ajutorul lui Dumnezeu era așa de vie, încât putea să spună: „Cei dreپți mă vor înconjura, pentru că Tu îmi vei face bine.”

Acest psalm este unul din multele exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care încrederea noastră în Domnul trebuie să se întărească, chiar dacă împrejurările sunt încă așa de dificile. În Psalmul 116.2, David spune: „Pentru că Și-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.”

Ca mulți alți psalmi, și acest psalm are ca subiect profetic rămășița iudaică. Totuși, nu vrem să ne oprim la această particularitate, ci să privim la căile lui Dumnezeu cu ai Săi. David se afla în mare strâmtorare. Cauza acesteia nu ne este cunoscută, dar ea a fost adusă de Dumnezeu. Împrejurările dureroase, prin care trebuie să trecem uneori, sunt adesea un mijloc în mâna lui Dumnezeu spre reabilitarea noastră. Poate am pornit încăpățânați pe o cale proprie, iar acum trebuie să gustăm consecințele, de care Domnul în providența Sa înțeleaptă nu ne poate scuti. La fel ca David, atunci ne vom ruga: „În credinșia Ta, răspunde-mi... Și nu intra la judecată cu slujitorul Tău...” Prin experiențele făcute, noi vom învăța câte ceva și vom fi mai chibzuiți să rămănem în apropierea Domnului. Așa va fi întotdeauna când sufletul stă curat și sincer în fața lui Dumnezeu. Astfel, pedeapsa nu rămăne fără rod binecuvăntat. – În ce necaz a putut să fie David, când a înălțat o rugăciune așa de insistentă spre Dumnezeul său! În același timp îl vedem deznădăduit și cuvintele lui arată necaz mare: „Pentru că vrăjmașul urmărește sufletul meu, îmi calcă viața la pământ.” Câți credinșioși au trăit situații asemănătoare în timpuri de prigoană și au jeli în consternarea lor: „Duhul meu este copleșit în mine, inima mea este nemăngăiată înăuntrul meu”! Domnul permite uneori să se ajungă așa de departe, încât orice perspectivă după ajutor pare să fi dispărut. Și totuși, El este acolo; El urmărește cu atenție și cu dragoste desăvârșită gradul încercării și nu permite să meargă mai departe decât este neapărat necesar și servește proslăvirii Sale; a se compara cu Maleahi 3.2-3; 1 Petru 1.6-7. Ce bine să știm că Cel care face această lucrare a curățirii este plin de milă și simte de noi orice durere! În Isaia 63.9 citim: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat.”

„Fă-mă să aud dimineața bunătatea Ta, pentru că mă încred în Tine.” Citim de repetate ori că David cugeta în zorii zilei la bunătățile lui Dumnezeu și la căile Sale cu el. Într-un timp de mare strâmtorare a scris: „Dar eu voi cânta puterea Ta și, dimineața, voi lăuda bunătatea Ta; pentru că mi-ai fost un turn înalt și un loc de scăpare în ziua necazului meu” (Psalm 59.16).

Când începem ziua cu gândul la bunătatea lui Dumnezeu, atunci ochii noștri sunt deschiși, astfel încât să nu trecem nepăsători pe lângă nenumăratele Lui binefaceri din cursul zilei. Aceasta ne menține în apropierea Lui și cu dorința de a face ceea ce Îi este plăcut. Cu ce altceva am putea bucura inima Tatălui nostru ceresc, dacă nu prin faptul că umblăm în căile Lui? Savurarea bunătății Sale este legată de ascultare și de dorința de a avea o părtășie strânsă cu Domnul. De am înțelege mai mult acestea!

David a fost un războinic. Deja în tinerețea lui îl vedem în luptă cu filisteanul Goliat pe care l-a omorât. Istoria ne relatează despre mulți eroi, care au obținut mari victorii. Dar David s-a remarcat față de ceilalți bărbați ai războaielor: el nu a vrut să plece la luptă, fără să-L întrebe pe Domnul, Dumnezeul său; a se vedea, de exemplu, 1 Cronici 14.10, 14. El a dorit chiar să fie învățat de Dumnezeu în luptă. Această dependență și încredere, pe care o avea în Dumnezeu, au fost răsplătite din plin; peste tot pe unde a umblat, Dumnezeu i-a dat biruință. Sub David a luat naștere împărăția cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel; el a fost unealta în mâna lui Dumnezeu pentru a pregăti domnia de pace a lui Solomon, care este o imagine a Împărăției de o mie de ani. În aceste două versete nu vedem nicio urmă că David ar fi vrut să-și însușească onoarea în victoriile sale. El i-a dat în toate lui Dumnezeu onoarea; Dumnezeu a fost Acela care i-a supus poporul și El a fost cetățuia lui, turnul lui înalt și salvatorul lui, scutul lui.

Și noi stăm în luptă, iar această luptă trebuie învățată. Nu putem să ne luptăm cum ne gândim noi că este bine. „Dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului” (2 Timotei 2.5). Învățătura despre această luptă o găsim în Sfânta Scriptură. Numai de la Acela, care este mai mare decât dușmanul și care l-a învins pe acesta, putem învăța cum să ne împotrivim dușmanului. Locul amintit adesea din Efeseni 6 ne dă explicația. Vrem să fim atenți că armura servește în primul rând apărării; dacă suntem echipați cu ea, nu trebuie să ne temem de niciun atac al dușmanului; a se vedea Psalm 27, versetele 3-5. Dorim să dăm aici și câteva indicații cu privire la lupta propriu-zisă. Noi putem să luptăm în Evanghelie (Filipeni 4.3). Ca și Epafra avem dreptul să luptăm pentru frații noștri în rugăciuni (Coloseni 4.12); și suntem îndemnați „să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3).

„Doamne, ce este omul ca să iei cunoștință de el, fiul omului, ca să știi seama de el?” Putem înțelege cursul gândurilor psalmistului, dacă încercăm să stăm în fața măreției lui Dumnezeu și a bunătății Sale cu privire la fiii oamenilor (a se compara cu Psalm 31.19). „Omul este ca o

sufolare, zilele lui sunt ca umbra care trece.” Și totuși, Dumnezeu Se ocupa de el. Omul are o așa mare valoare în ochii lui Dumnezeu, încât El L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a scoate pe om din pierzare și pentru a-l mântui. Și ce mai putem spune când El dorește să fie pentru fiecare dintre noi care se încrede în El un scut și un turn înalt? El Se preocupă cu fiecare în parte, chiar și perii capului nostru sunt toți numărați (Luca 12.7).

Versetele de la începutul acestui psalm ni se adresează; găsim în ele unele lucruri pe care le putem aplica la noi. În continuare vedem rămășița la sfârșitul timpului ei de necaz. Împărăția de o mie de ani se pregătește și Israel gustă dinainte din binecuvântările care îi sunt promise.

Acest psalm este diferit de cei de până acum. Dușmanii au dispărut și strigătul după ajutor a încetat. Întregul psalm este o laudă la adesea bunătății lui Dumnezeu, căci Israel a intrat în sfârșit în binecuvântările Împărăției, iar când privește înapoi, vede dovezi clare ale bunătății, puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu.

Nu trăim și noi ceva asemănător? Dacă privim în trecut, vedem un Dumnezeu-Mântuitor care ne-a căutat și ne-a mântuit. Mai departe vedem harul ocrotitor al unui Tată bun care Se îngrijește tot timpul de noi, iar în fața noastră se află Casa Tatălui cu toate binecuvântările cerești în care vom intra în curând. Să spunem și noi: „În fiecare zi Te voi binecuvânta și voi lăuda Numele Tău în vecii vecilor.” Și cât de bine putem să ne unim cu ceea ce se spune în versetul 8: „Domnul este îndurător și milos, încet la mânie și mare în bunătate”! Dacă nu ar fi fost plin de har și îndurător față de noi, care ar fi fost situația noastră astăzi?

De-ar recunoaște oamenii, că Dumnezeu este bun față de toți! Pentru ei este valabil cuvântul din Romani 2.4: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui, și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăință?” Și în ce privește îndurările Lui, ele sunt peste toate lucrările Sale. Dacă nu ar fi așa, El ar fi trebuit să judece de mult timp pământul și oamenii de pe el. Dar în locul unei pedepse bine meritate, vedem mult mai mult o bunătate minunată din partea Lui: „Tu îți deschizi mâna și saturezi după dorință tot ce are viață” și „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5.45).

Cât de prețios este și versetul 14! Și aici vedem îndurarea și mila lui Dumnezeu față de creaturile Sale. Nicio durere, nicio suferință nu îi este ascunsă. Dacă El Se preocupă așa cu oamenii în general, cu cât mai mult cu noi, copiii Săi!

Versetele 15 și 16 ne permit să privim la purtarea de grijă a lui Dumnezeu cu privire la creaturile Sale. În Iov 38.39-41 găsim o explicație a acestor versete. Dumnezeu este Acela care Se îngrijește de hrana leilor și a corbilor (a se vedea și Matei 6.26). Într-adevăr, un Dumnezeu bun cu toți! Apoi El este aproape de toți cei ce îl cheamă. Dar să observăm încheierea: „...de toți cei care-L cheamă în adevăr.” Lui Dumnezeu „îi place adevărul în omul dinăuntru” (Psalm 51.6) – un principiu pe care trebuie să-l luăm permanent în considerare, când ne apropiem de El în rugăciune.

Versetul 19 conține o indicație importantă referitoare la teama de Dumnezeu: „El împlinește dorința celor care se tem de El; le aude strigătul și-i scapă.” Acesta este un îndemn să-i facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre; avem aici asigurarea că El vrea să ne asculte. Condiția pe care o avem de îndeplinit este teama de Dumnezeu. El păzește de asemenea pe toți cei care-L iubesc.

Ultimii cinci psalmi formează o unitate aparte în cartea cu a cărei cercetare ne apropiem de final. Începutul și sfârșitul fiecăruia cuprinde o invitație de a-L lăuda pe Domnul. Motivul pentru aceasta este acela că Israel este văzut locuind în țara lui. Toți dușmanii sunt înlăturați pentru totdeauna și Israel se poate bucura sub sceptrul Prințului păcii.

În acel timp se va împlini pe deplin ceea ce Isus a citit din profetul Isaia în sinagoga din Nazaret (Luca 4.18). Acea profeție s-a putut împlini doar parțial când El a umblat aici jos, pentru că a fost respins ca Mesia de către poporul Său. Dar în Împărăția Sa viitoare nu vor mai exista prinși de-ai lui satan; cei legați vor merge în libertate. Mai departe sunt numiți aici cei apăsați, flămânzi, orbi, străini, orfani și văduvi. Până acum au fost încovoiați, n-au găsit mângâiere la oameni și umblau triști, dar apoi toți vor afla într-o măsură mare bunătatea și îndurările Domnului.

După ce am privit în ansamblu acest psalm, vrem să evidențiem câteva amănunte. Dacă i se cere lui Israel să-L laude pe Domnul – cu cât mai mult motiv avem noi să cântăm și să ne bucurăm, pentru că mântuirea noastră este mult mai cuprinzătoare și mai minunată decât a lor!

În ce privește versetele 3 și 4, știm că Unul singur este vrednic, ca noi să ne încredem în El (a se vedea Ieremia 17.5-8). – Da, „ferice de acela care-L are pe Dumnezeul lui Iacov ca ajutor al lui, a cărui speranță este în Domnul Dumnezeul său”. Titlul „Dumnezeul lui Iacov” are o însemnătate deosebită. Găsim acest nume de mai multe ori în Sfânta Scriptură; deci, lui Dumnezeu îi place să Se numească astfel. Iacov, patriarhul, i-a dat mult de furcă lui Dumnezeu prin viața sa de intrigi și independență, dar Dumnezeu a ajuns totuși la țintă cu el. Sfârșitul vieții lui Iacov este o mărturie luminoasă a educației lui Dumnezeu cu acest om. Și ce bine este să știm că acest Dumnezeu este la lucru și în favoarea noastră!

Este necesar ca din când în când să ne oprim înaintea măreției și atotputerniciei lui Dumnezeu, așa cum ne sunt ele descrise de exemplu în versetul 6. Trecem adesea superficial pe lângă faptul că El este minunat în lucrările creației Sale. Dacă ne rugăm pentru un ochi deschis și atent, vom fi capabili să vedem toate minunile de care suntem înconjurați, și aceasta ne dă mult motiv ca să-L lăudăm și să-L mărim pe Dumnezeu. Măreția și atotputernicia Lui sunt prezentate într-un mod plăcut în versetele următoare, unde se amintește ce face Dumnezeu în diversele împrejurări ale oamenilor. Într-adevăr, un Dumnezeu minunat! El este mare în puterea Lui de creație, dar și în coborârea Sa la creaturile Sale; a se vedea și Isaia 57.15. Cu toate că acest psalm se referă în special la Israel, putem totuși să aplicăm aceste adevăruri la timpul prezent. Aceeași compasiune din partea Tatălui nostru crește este și partea noastră, și chiar într-o măsură mai mare.

Primul verset întărește în noi gândul că Domnului îi place când îi cântăm și îl lăudăm. Avem destule motive să facem acest lucru. Și: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică” (Psalm 50.23). Citind aceste cuvinte, poate unii dintre credincioșii greu încercați gândesc că nu ar avea niciun motiv să-L laude pe Domnul. Desigur, suferința poate să aducă așa mult necaz și tristețe să apese așa de tare, încât îți cade greu să intonezi o cântare de laudă despre credincioșia și bunătatea lui Dumnezeu. Totuși, Sfânta Scriptură ne dă unele exemple despre bărbați care i-au mulțumit lui Dumnezeu și L-au lăudat în strâmtorare grea; a se vedea Psalm 57.7; Psalm 63.3-7; Fapte 16.25. Și epistola către Filipeni, în care apostolul întemnițat în Roma vorbește tot mereu despre bucurie, este o astfel de mărturie. În împrejurări grele, lauda poate fi făcută numai în Domnul, adică în supunere față de voia Lui și fiind conștient că toate căile Lui sunt drepte. Cu privire la ai Săi, El face doar ceea ce le poate fi spre folos; a se vedea Evrei 12.5-11.

„Plăcerea Domnului este în cei care se tem de El, în cei care-și pun speranța în bunătatea Lui.” Acest verset stă aici în contradicție cu cel anterior. „Puterea calului” și „picioarele omului” reprezintă pe ce își întemeiază împărații puterea; și astăzi oamenii iubesc ceea ce este mare și provoacă senzație. Dar Domnul Isus spune: „Oricine se va smeri... acela este mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18.4). Dumnezeu Își găsește plăcerea în cei ce sunt mici în ochii lor. Când El L-a trimis pe Fiul Său în lume, vestea minunată a nașterii Sale nu a fost comunicată celor mari și celor de sus din popor, ci păstorilor. Ce prețios este să fim găsiți între aceia „care se tem de El”, fiind conștienți că El are plăcere în ei, pentru că nădăjduiesc în bunătatea Lui!

Ultimul verset evidențiază poziția avantajoasă a lui Israel printre națiuni.

În acest psalm i se cere întregii creații să-L laude pe Domnul. Mai întâi sunt numiți îngerii, apoi corpurile cerești și chiar cerurile cerurilor. Este de la sine înțeles ca îngerii să-L laude pe Domnul; dar corpurile materiale, monștri mării și celelalte viețuitoare? Toate mărturisesc în limba lor mută despre puterea și înțelepciunea creației lui Dumnezeu; El este proslăvit în ele. Profetul Isaia a vorbit despre acel timp profetind: „Pentru că veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul. Și aceasta va fi pentru Domnul un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge” (capitolul 55.12, 13).

Ultimul verset al acestui psalm ne arată din nou pe Israel ca poporul ales al lui Dumnezeu. El îi dă poporului o poziție deosebită în apropierea Sa și înalță cornul lui (puterea lui) în mijlocul popoarelor.

Aici, îndemnul de a cânta o cântare nouă este adresat lui Israel. Așa cum am văzut, acum greutățile drumului și judecata necazului celui mare au trecut, și o nouă eră a păcii, a liniștii și a fericirii stă înaintea acestui popor. Chiar și în timpurile dinainte, Israel a cântat spre onoarea Domnului, a se vedea Exod 15.1; Numeri 21.17; dar aici este vorba de o cântare nouă. Nu cunoaștem conținutul acesteia; totuși suntem învățați prin Cuvânt că o asemenea cântare poate fi cântată doar când cei care o cântă au ajuns la ținta pe care Dumnezeu le-a pus-o înainte. Ca exemplu putem cita cântarea nouă din Apocalipsa 5.9, dar trebuie să fim atenți de la început că există o deosebire mare între acea cântare și cântarea nouă din acest psalm. Cântarea din Apocalipsa 5 se cântă în cer, iar cealaltă pe pământ. Deci avem aici înaintea noastră două clase diferite de oameni, și anume un popor ceresc și unul pământesc.

Poate că unii cititori se minunează de conținutul versetelor 6-9. Dacă i se cere lui Israel să cânte o cântare nouă, cum se face că trebuie să exercite și răzbunare față de națiuni? Ultimii cinci psalmi vorbesc despre gloria Împărăției de o mie de ani, dar răzbunarea față de națiuni nu s-a realizat definitiv. Din câteva locuri din Vechiul Testament vedem că Israel servește ca unealtă în mâinile lui Dumnezeu pentru pedepsirea națiunilor, a se vedea Isaia 41.14-16. Expresiile: „vierme al lui Iacov, voi, bărbați ai lui Israel” ne arată ce a fost acest popor într-adevăr printre națiuni; da, el este poporul lui Dumnezeu, și ca un astfel de popor va face în viitor lucruri mari, a se vedea Mica 5.7-8. – Trebuie să evidențiem și aici o diferență între poporul pământesc și cel ceresc al lui Dumnezeu. În timp ce Israel este chemat să facă răzbunare împotriva dușmanilor săi, noi suntem invitați să călcăm pe urmele Aceluia „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă...”, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23).

Cartea Psalmilor vorbește în special despre suferințe, despre încercări adânci ale sufletului, despre pericolele prin care au trecut cei dreți în Vechiul Testament – dar și despre salvări minunate. Când este vorba despre suferințe, trebuie să înțelegem în mod deosebit suferințele lui Hristos, care reprezintă rămășița credincioasă în mijlocul poporului Său. De aceea psalmii sunt o parte preferată a Sfintei Scripturi pentru credincioșii care trec prin durere. Nu este minunat și prețios că această carte se încheie cu o asemenea laudă? Aceasta ne arată că suferințele nu sunt scopul final al căilor lui Dumnezeu cu ai Săi. Dacă El îi conduce prin încercări, El vrea să le facă parte de o binecuvântare deosebită. Timpurile de suferință sunt adesea cele mai rodnice din viața noastră; dacă le primim din mâna Domnului, rezultatul final al acestora este bucurie și laudă. Aici se cere ca tot ce are suflare să laude pe Domnul – o ascultare minunată a așteptării întregii creații, a se vedea Romani 8.19-22.

clickbible.org